

REPLAY

Werken met vorige levens

Marianne Notschaele-den Boer

REPLAY

Werken met vorige levens

Uitgeverij RHA Publishing – Zundert

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit e-book in pdf mag je doormailen aan anderen, maar het is niet geoorloofd wijzigingen aan te brengen in bestaande teksten en/of lay-out of verhalen te kopiëren voor ander gebruik.

Het copyright van **REPLAY, werken met vorige levens** berust bij Uitgeverij RHA Publishing.

© Inhoud/tekst - Marianne Notschaele-den Boer, januari 2023

© Gratis e-book, Uitgeverij RHA Publishing te Zundert

© Foto's uit privébezit en bewerkte rechtenvrije foto's van Pixabay.com

© Cover: foto via Pixabay.com, Ruwadium

NUR 720 Esoterie algemeen

INHOUD

Inleiding

1. De Viking en de wondersteen
2. “Als wolven me te pakken krijgen...”
3. “Ik ben jouw kind niet!”
4. Een krachtleven
5. De kapper – *Life goes on*
6. Lastige schoonmoeder
7. Heksenvervolging
8. Kloostermuren slopen
9. Levend begraven
10. BIZON'dere relatie
11. De goudzoeker en de wasvrouw in het 'Wilde Westen'
12. De katoenplukster
13. Een 'gestolen' leven
14. (H)oren

Wie maakte dit e-book?

Andere boeken en gratis e-books van Marianne Not-schaele

Boeken in samenwerking met andere auteurs

INLEIDING

In dit nieuwe e-book ***Replay, werken met vorige levens*** vind je veertien verhalen. Verhalen die eerder in andere vorm zijn gepubliceerd in het spirituele maandblad *ParaVisie*, maar die ik aanpaste en indeelde naar chronologie van onze wereldgeschiedenis.

Wat hebben cliënten aan ‘werken met vorige levens’ en reïncarnatietherapie? Welke problemen lossen ze nú op door een kijkje te nemen in hun verleden(s). Wat kunnen ze afronden, begrijpen of definitief achter zich laten?

Dankjewel Karin, Myra, Iris, kapper D., Vera, Willemijn, Esther, Jan, Gaby, Roel, Lynn, Sanne, Marit Willemijn2 en Sander voor het delen van jullie verhaal!

Ontdek via hun persoonlijke belevenissen hoe een wondersteen aansluit op de navigatiegeschiedenis van de zeevaart van Vikingen. Leef mee met sensitieve vrouwen die in de Middeleeuwen vervolgd werden tot heks. Verhalen over vorige levens als matroos, nomade op de toendra, indianen in het ‘Wilde Westen’, bizonjagers, goudzoekers en tot slaaf gemaakten.

Hoe akelig is het om levend begraven te worden? Hoe kom je van een wolvenfobie af? Hoe repareer je een verstoorde relatie...

Onze ziel zoekt automatisch in volgende incarnaties herhalende situaties op om oude zaken (uit voorgaande levens) af te ronden. *L'histoire se répète*, de geschiedenis herhaalt zich.

Replay. We herhalen, net zolang tot we begrijpen of 'geheeld' zijn.

Veel leesplezier!

Marianne Notschaele-den Boer

www.vorigelevens.nl

DE VIKING EN DE WONDERSTEEN

1.

DE VIKING EN DE WONDERSTEEN

Karin maakt een afspraak voor een consult vorige levens. Van een paranormaal begaafde vriendin heeft ze een spirituele tekening in was cadeau gekregen, maar de betekenis ervan is nog niet helemaal duidelijk. Er zou een verwijzing in zitten naar een vorig leven. Is dat zo?

Paranormaalgevoelige personen die zich goed afstemmen op iemands energieveld/aura kunnen informatie ‘opvangen’ over de persoon in kwestie. Daarbij gaat het meestal om flarden informatie, indrukken, losse beelden. Soms om woorden, geluiden, reuk of smaak. Niet altijd is onmiddellijk duidelijk wat de door bijvoorbeeld helderzien of helderweten verkregen informatie betekent. Om de hele puzzel, spirituele boodschap of indrukken die een vorig leven kunnen betreffen te begrijpen, is in veel gevallen aanvullend denk- en therapiewerk nodig.

Wastekening cadeau

Voor haar 40e verjaardag ontving Karin een origineel cadeau, een spirituele *encaustic* tekening. De tekening van bijenwas werd gemaakt door een paranormaal begaafde vriendin.

Karin zit tegenover me in de praktijk en vertelt: “Ik ken M. al jaren, ze is een goede vriendin van me én medium. Vaak heeft ze het als medium bij het rechte eind. Ik vond het bijzonder om van haar zo’n speciaal op mij afgestemde wastekening met spirituele boodschap te krijgen.”

Het medium had intuïtief verschillende kleuren bijenwas gekozen, verwarmd, gemengd en daarna met een minstrijkijzer op karton in laagjes uitgesmeerd. Met een ijzeren pennetje bracht ze enkele verduidelijkingen aan in ‘wat ze had gezien’: een zeilboot, onderwaterdieren in zee en een hand die een kleine steen vasthield.

Tijdens het aanbrengen van de was op de tekening verslikte M. zich in een slok thee, met een hoestbui tot gevolg. Karin: "Omdat M. niets toevallig vindt, zei ze dat ik misschien in een vorig leven verdronken was. Ze gaf me het advies dat ik me hier maar eens op moest concentreren om te kijken of ik zelf iets kon ontdekken. Ze wil me niets opdringen maar haar opmerking houdt me wel bezig." Karin pakt de wastekening uit een plastic draagtas en vraagt: "Welke betekenis haal jij hieruit?"

Een deel van de wastekening

De wereld op zijn kop

De waslaag is een blauwgroen geheel met in het midden een zeilbootje op een hoge golf. Aan de onderzijde van de afbeelding op het karton bevindt zich blauwe lucht met groene bergen, aan de bovenzijde zeegroen water en hoge golven. De wereld op zijn kop. Lucht hoort bovenaan te zitten, water beneden. In het midden vliegen vogels.

Als ik aandachtig kijk 'hoor' ik de woorden *zeeman*, *Viking*, *verdronken* in mijn hoofd en zie ik beelden van een jongen die van een scheepsdek afglijdt. Hij tuimelt van een grote boot af, zo'n Vikingboot, plat en breed, met roeiers en een groot zeil.

Een levenloos lichaam zinkt de diepte in. Het water is grijsgroen, ijskoud. Zijn dit beelden uit een vorig leven van Karin of is 'de omgekeerde wereld' in was symbolisch te interpreteren?

Ik vraag haar: "In hoeverre staat jouw wereld op dit moment op zijn kop?" Karin frons haar wenkbrauwen en antwoordt: "Nou ja, ik baal van alle *lockdowns* en Coronamaatregelen. Voor iedereen staat de wereld op zijn kop. Ik zou heel graag willen reizen, maar dat is nu lastig. Je kunt nergens heen zonder gezondheidstest. Ik ben verkouden en mijn oren zitten dicht, alsof ik onder water heb gedoken. Het kan best dat dit met een verdrinking in een vorig leven te maken heeft. Maar hoe of wat dan?"

We besluiten via tekenen met de niet-dominante hand meer gegevens te achterhalen. Door deze methode te gebruiken wordt de hersenhelft geactiveerd die verbonden is met onbewuste (ziels)herinneringen.

Ik vraag Karin of ze de boot, die op de wastekening staat, wil natekenen op een blanco vel papier. "Schrijf daar eens boven: 'Ik verdrink'".

Prompt krijgt ze een hoestbui en lacht: "Als je nog eens wat weet. Ik stikte bijna."

"Wat was je eerste gedachte bij het hoesten?"

"Dat ik zeewater proefde. Ik kreeg het benauwd."

"Neem dat benauwde gevoel eens mee naar een andere tijd en plaats, een leven dat van jou is geweest. Wat hoort er bij de zeilboot, kun je dat tekenen?"

Storm op zee

Karin tekent een golvende zee en zegt: "Ik zie geen land, alleen de boot. Heel veel water. En een man. Hij is ouder en groter dan ik. Hij heeft een doorzichtige steen in zijn hand, een rechthoekig kristal. Alles beweegt onder mijn voeten, het water is wild. Ik kijk de man aan, val om. Onze boot staat bijna haaks op een hoge golf. Ik kan me nergens aan vasthouden en kukel zo de zee in."

Ze vult de tekening aan: "Ik lig in het water en ga kopje onder. Zeewater komt over me heen. Ik was een jongen die op het schip werkte."

“Wat hoorde je, vlak voordat je in het water viel?”

“Donderend geraas van golven, het fluiten van de wind én ik hoorde die man schreeuwen: Het lukt niet, het lukt niet!”

“Hoe klonk zijn geroep?”

“Wanhopig en boos. De doorzichtige steen die hij in zijn hand had, werkte niet meer. Ik weet niet waar hij gebleven is, hij zal ook wel in het water zijn terechtgekomen.”

Karin tekent, ik stel vragen. Dé manier om haar aandacht vast te houden. Ze zit in een oud verhaal, herinneringen aan een vorig leven, een leven dat eindigde door verdrinking. Al pratend en tekenend komt er vaart in de gebeurtenissen.

Het waait hard. De grote platte zeilboot gaat heen en weer op de hoge golven van de zee. De wind giert en huilt. Storm! Donkere wolken hebben zich samengepakt boven de boot, die een speelbal van de golven is geworden.

Karin: “Ons schip is te klein op dit grote water. Het stormt en we zijn de weg kwijt, we zijn te ver van land vandaan.”

“Hoe ziet jullie schip eruit?”

“Plat, breed. Van hout gemaakt. Overdwars een groot doek. Zo’n boot met aan de voorkant een grote houten punt in de vorm van een monster. Dat houten beest zou de zee kalm moeten houden en andere zeevaarders moeten afschrikken, maar dat helpt niet. De zeegod is woest op ons.”

Botenbouwers op het land

Terug naar 'een eerder moment in dat leven, toen alles nog goed en veilig was'.

Karin tekent op een ander papiervel bomen, bossen, heuvels. Beboest land in de buurt van fjorden. Een gebied dat overeenkomsten vertoont met het noorden van het tegenwoordige Scandinavië.

Karin: "Het is lang geleden gebeurd. Ik ben een jongen. Mijn vader bouwt houten boten voor op zee. Met andere mannen, botenbouwers! Ze doen maanden over één schip, maar die is dan ook prachtig! Ik ben trots op wat hij maakt."

Hoe interessant de jongen de zeewaardige zeil/roei-boten ook vindt, hij wil geen botenbouwer worden. Hij verlangt naar avonturen óp het water. Weg van het koude land, de weidse zee op. "Ik wil weg van de bossen die me benauwen. Ik wil naar het open water, op reis. Meehelpen op een schip."

Op zee

Als de jongen een jaar of twaalf is, is er een nieuw groot, houten zeilschip gereed dat op een dag het ruime sop kiest. Met hem aan boord.

Hij is zo blij, eindelijk mag hij mee op avontuur, mee met de zeemannen! Zijn eerste verre reis naar onbekende oorden. Aan winterse kou is hij gewend.

Hij droomt van nieuwe landen waar het misschien wel warm is. Uit dankbaarheid dat hij op reis mag, brengt hij

een extra offer aan de god die over álle wateren heerst, en vraagt meteen om bescherming. De zee geeft en neemt... niet alle zeevaarders komen terug van hun ontdekkingsreizen.

Ondanks dat hij in bonthuid gekleed is op koud weer, valt de striemende ijzige wind tegen. Op het water ziet de jongen af en toe ijsschotsen drijven. Het is op open zee kouder dan hij verwachtte. In de lucht vliegen andere en grotere vogels dan hij op land gewend was. Hij ziet ijsbergen in de verte.

De brede platte boot ligt stabiel op het water, ze gaan goed vooruit op de snelheid van de wind. De bemanning bestaat uit achttien personen. Ze zijn op elkaar aangewezen. Taken zoals roeien en het zeil hijsen worden gelijkelijk verdeeld naar kennis en leeftijd. De jongen pakt alle klussen aan die hem worden opgedragen. Hij moet nog veel leren.

Karin: "De baas over het schip is een norse man, maar ik krijg kansen en ben gelukkig. Ze leggen me zelfs uit hoe de navigatie werkt. Overdag varen we op de stand van de zon. Als de zon er niet is, gebruiken we de wondersteen. In de nacht volgen we maan en sterren. We zoeken nieuw land."

Schipbreuk

Na een maand varen blijft zonlicht uit. De dagen zijn koud, grijs en bewolkt. De route van het schip wordt bepaald door de stuurman aan de hand van zijn magische stenen. Hij heeft er drie en is er zuinig op. Karin: “De speciale doorzichtige stenen zijn als bevroren water, je kunt er doorheen kijken. Ze mogen niet in aanraking komen met zeewater anders worden ze dof en verliezen ze hun kracht.”

Na ieder gebruik bergt de stuurman de stenen voorzichtig op in een zakje van dierenhuid. Het zakje zit vast aan een leren riem die hij om zijn middel draagt. Karin: “Als hij zo’n steen boven zijn hoofd houdt en er op een aparte manier mee beweegt, weet hij precies waar de zon is gebleven, ook al is de hemel grijsbewolkt of de zon net ondergegaan.”

Op het tekenvel zijn lucht en zee intussen één grijsgekleurde massa. Het stormt! Niet langer de wondersteen, maar de hoge golven bepalen de richting waarin de boot zich voortbeweegt. De ijsskoude wind huult. De zeegod *Njord* is oppermachtig.

Karin: “Ons schip is te klein voor deze grote zee! We hadden nooit zo ver van land moeten gaan. De stuurman schreeuwt ‘dat het hem niet lukt’. Hij gaat tekeer over de stenen die hij in zijn hand heeft. Ze zijn waardeloos geworden nu de god van de storm sterker is.”

Het schip breekt op de wilde golven. De jongen probeert een stuk hout te grijpen om zich aan vast te klampen, tevergeefs.

Hij ademt geen lucht meer in maar hapt zeewater binnen. Zijn longen protesteren, hij hoest en kokhalst, krijgt nóg meer water binnen. Door kou bevangen zakt zijn lichaam de grijsgroene diepte in, richting zeebodem.

Op een ander papiervel tekent Karin een sprookjesachtige onderwaterwereld. "Hier heeft zijn geest gedwaald, op de bodem van de zee. Het duurde lang voordat hij doorhad dat hij was gestorven. Eigenlijk begrijp ik het nú pas."

Reisbeperkingen als trigger

Dankzij de *encaustic* tekening ging Karin op spirituele ontdekkingstocht. Haar mediamieke vriendin had gelijk: een ervaring in een vorig leven - waarin een zeilboot, verdrinking en de hand met steen centraal stonden - was emotioneel nog niet verwerkt. Toen M. zich op Karin concentreerde, sprongen juist deze losse beelden er voor haar uit. En bij het vormgeven van een onderwaterwereld in de waslaag, verslikte M. zich spontaan in haar thee.

Karin hoestte bij het tekenen van de hoge watergolven, ze 'proefde' zeewater. Ze was verkouden, haar longen deden pijn, haar oren zaten potdicht 'alsof ze onder water zat'.

Eén van de laatste dingen die de Vikingjongen lichamelijk voelde tijdens zijn verdrinking, was het zee-water in zijn longen en de druk op zijn oren.

Karins' wereld stond figuurlijk op zijn kop vanwege reisbeperkingen in de Covid-19-*lockdown*periode. Ze wilde graag het vliegtuig pakken om 'over zee' naar New York te vliegen, maar dat lukte niet. Net als de jongen die ze ooit was, kreeg ze het benauwd van het opgesloten gevoel niet te kunnen reizen.

Nadat de Vikingjongen op zijn eerste grote zeereis al schipbreuk leed en in het koude water terechtkwam, zag hij nauwelijks verschil tussen grijsgroen water en donkergrijze lucht. Hij ging telkens kopje onder. Hoe moest hij ademen?

Dat hij verdronk, had hij niet door. Zijn ziel bleef hangen op de bodem van de zee.

Sommige cadeautjes zorgen ervoor dat je verder kunt in het huidige leven. Karin hoefde niet persé iets te doen met de wastekening, maar de boodschap die haar vriendin eraan meegaf zette haar wel aan het denken. Een oud trauma drong zich op, om het alsnog af te kunnen ronden.

Vikinglegende

Ik had een laatste vraag voor Karin: “Heb jij iets met kristallen?”

“Nee, dat zijn van die ondingen. Ik heb er wel eens eentje gekocht aan een ketting, om mee te pendelen. Ik kan er niets mee, dat lukte niet.”

“Weet je nog wat je zei over die stuurman? Het lukte hem niet om met zijn doorzichtige wondersteen de route van het schip te bepalen. De schuld daarvan gaf hij aan het kristal. Het stormde hevig, het schip ging heen en weer op de hoge golven. In zulke weersomstandigheden zou het voor iedereen onmogelijk zijn geweest om te navigeren. De schipbreuk vond lang geleden plaats, dat leven is voorbij. Als je nu met een kristal aan een ketting beweegt, of pendelt, is dat iets anders.”

Ik geloof niet in toeval, en kon Karin uitleggen hoe het met de wondersteen zat. Uit interesse voor archeologie, kwam ik een keer een artikel tegen in een blad over ‘kristallen’ die Vikingen zouden hebben gebruikt in de zeevaart. Dit sloot aan op deze regressie-ervaring.

Er is zelfs een Vikinglegende over ‘een gloeiende zonnesteen’, een steen van een doorzichtige kristalsoort die de positie van de zon aan kan geven als de steen op een speciale manier in de lucht wordt gehouden, zelfs op een bewolkte dag. Het gaat om IJslandspaat, calcië/calciëumcarbonaat.

Zeevaarders in noordelijke wateren bij de poolcirkel zouden dit kristal hebben gebruikt om op zee te navigeren. Deze 'zonnesteen' was in staat de positie van de zon weer te geven, zelfs nadat zon al was ondergegaan, door middel van polarisatie van het licht aan de hemel.

Mooi, om dankzij een regressie-ervaring te ontdekken dat zulke kristallen inderdaad door zeevaarders werden gebruikt...

Op dit YouTube filmpje legt David Canterbury (in het Engels) uit hoe de zonnesteen werkt: <https://www.youtube.com/watch?v=7C5ZGfkK7io>
Hij ziet eruit alsof hij zelf ooit een Viking is geweest 😊

**"ALS WOLVEN ME TE PAKKEN
KRIJGEN..."**

2.

"ALS WOLVEN ME TE PAKKEN KRIJGEN..."

Als kind was Myra bang voor wolven onder haar bed. Die angst verdween naarmate ze ouder werd. Maar sinds er wilde wolven vrij rondlopen in Nederland bij de Duitse grens is haar angst teruggekeerd. Waarom blijft ze bang voor wolven? Hoogste tijd om herinneringen aan een voorbij leven in juist perspectief te zien.

Myra (50) was als kind bang dat er wolven onder haar bed zaten. “Bij mijn zusje waren het enge mannen, bij mij wolven.” Als ze nachts naar de wc moest, duurde het lang voordat ze uit bed durfde te stappen. “Dan nam ik een reuzensprong, rende de slaapkamer uit en hoopte dat die wolven me niet te pakken zouden krijgen.” Terug in bed kroop ze diep weg onder de dekens. “Er mocht niets uitsteken, want dan zouden ze me alsnog pakken.”

Als 12-jarige kreeg ze een tas cadeau, een vakantie-souvenir uit Rome. “Daarop stond aan de ene kant het Colosseum afgebeeld, aan de andere kant de wolvin met twee baby’s, Romulus en Remus. Volgens een oud volksverhaal werden deze baby’s in de rivier de Tiber geworpen. Een wolvin vond ze en zoogde ze. Na een ruzie vermoordde Romulus zijn tweelingbroer Remus en gaf zijn naam aan de nieuw gestichte stad, Rome. Ik kende de legende en vond de tas mooi, maar ’s nachts gaven de fluorescerende groene ogen van de wolvin licht. Ik durfde niet eens uit bed om de tas om te draaien.”

Huilende wolven

Myra las het kinderboek *Miyax, de wolven en de jager*. “Dat gaat over een jong meisje in Alaska dat overleeft door zich bij een roedel wolven aan te sluiten. Het meisje leert de wolventaal, bijvoorbeeld dat ‘in de kin bijten’ een teken van onderdanigheid is. Ze krijgt het voor elkaar dat een wolvin haar eten geeft zoals ze haar

welpjes eten geeft, door voedsel voor te kauwen en het uit te braken.”

Myra heeft dat boek nog steeds; ze vond het verhaal fascinerend en doodeng tegelijk. Een tweede keer heeft ze het niet durven lezen.

Eenmaal volwassen verdween haar angst enigszins, om in alle hevigheid weer op te duiken bij nieuwsberichten over de eerste wilde wolf in Nederland. “Ik was niet blij toen dat gebeurde. Hier waren geen wolven, toch? Stiekem was ik opgelucht dat dat beest later dood gevonden werd, al ben ik een groot dierenliefhebber.”

Op *Facebook* komt ze foto's tegen waarop wolven staan afgebeeld. “Opeens kom ik ze nu overal tegen en heus, ik zie ze liever niet.”

Zelfs in de dierentuin loopt ze het wolvenverblijf vlug voorbij, haar blik afgewend. Haar grootste angst: “Het geluid dat een wolf maakt, dat hoge huilen. Daarvan krijg ik echt kippenvel.”

Omdat reïncarnatietherapie vaker soelaas biedt bij het oplossen van fobieën, gaan we samen aan de slag. Ze wil van haar angst af.

Paranormale indrukken borrelen bij me op, al vanaf het moment dat Myra over haar fobie vertelt. Ik zie een kale hoogvlakte voor me, met slechts hier en daar struikgewas. Een angstige jonge vrouw in traditionele kleding, die Mongools aandoet. Ze graaft met blote handen een

ondiep hol in de harde grond. Ze zoekt beschutting, maar het gegraven hol is niet diep genoeg.

Samen speur ik met Myra naar meer en andere beelden, die we aaneenrijgen tot een begrijpelijke gebeurtenis. Wat kan ze zelf over deze jonge vrouw vertellen? Wat hebben wolven daarmee te maken? Uit welke richting komt het gehuil dat ik 'hoor'? Al pratend komen we dichterbij een ervaring met wolven in de hoofdrol, lang geleden, op een Tibetaanse toendra.

Nomade, een hard bestaan

"Ik ben pas vijftientig en heb niet geleerd om in mijn eentje te overleven. We waren altijd met de stam bij elkaar. Nomaden. We trekken steeds naar de plek waar voedsel is. Ons leven is hard, maar we zorgen voor elkaar, horen bij elkaar. Mijn man, ons dochttertje en ik vormen een gezin en we maken deel uit van een grotere groep van ongeveer dertig mensen. We hebben yaks (runderen) en bebouwen in de zomer een stuk land.

Ik zit in mijn hol. Dat heb ik zelf gegraven, zo goed en zo kwaad als dat ging. De grond is koud en hard, maar onder een paar lage struiken lukte het me. Het is precies groot genoeg zodat mijn dochter Sarjung, die 4 is, en ik erin kunnen slapen. Zo zijn we 's nachts veilig.

In de verte huilen wolven, een naargeestig geluid. Mijn dochttertje begint te huilen en ik ben net zo bang als zij.

Een paar dagen geleden is ons kamp aangevallen door een roedel hongerige wolven. Ik kon Sarjung nog net

onder mijn arm meetrekken om te vluchten. Het was ieder voor zich. Alle vrouwen waren in paniek, de mannen waren jagen. Ik heb het met haar gered, maar ik durf niet te denken aan de vrouwen en kinderen die voer voor de wolven zijn geworden.

Na een dag en een nacht tussen de struiken, waarbij ik steeds aan het graven was om een hol te maken, durf ik het aan om terug naar het kamp te lopen. Heel voorzichtig en steeds goed luisterend of ik iets hoor. Zo met z'n tweetjes is het gevaarlijk en ik mis mijn man. Bij het kamp vind ik misschien sporen zodat ik weet in welke richting de overlevenden zijn gegaan.

Ik vind er een slagveld: stuk gereten kleding, vijf of zes karkassen van yaks en dode mensen. Ik durf niet goed te kijken, het ziet er vreselijk uit. Ik bedek de ogen van mijn kind. Ik heb de rust niet om lang naar sporen te zoeken, ik ben veel te bang dat de wolven terugkomen.

Na korte tijd tevergeefs zoeken keer ik terug naar ons hol. Ik heb nog bessen om te eten en in de buurt van de struiken graaf ik plantwortels uit. De volgende dag ga ik weer zoeken naar sporen, maar ik vind ze niet.

Terug naar het hol. Sarjung speelt in de buurt, terwijl ik naar eten zoek in steeds wijdere cirkels. Dan hoor ik een kreet.

Ik ren terug en zie een wolvin wegrennen met mijn kind! Ze sleept Sarjung met zich mee! Mijn kind huilt en schreeuwt. Mijn hart huilt en schreeuwt met haar mee, want ik kan haar niet redden.

Dan ben ik alleen, ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik zit in het hol en verdeel het beetje eten wat ik nog heb in kleine porties. Misschien moet ik gewoon gaan trekken in de hoop dat ik onze stam of wat daarvan over is, tegenkom. Het zou kunnen dat ze op zoek zijn naar me, misschien ook niet en denken ze dat ik één van de slachtoffers ben.

Ineens zie ik gele ogen glimmen bij de ingang van mijn hol. Ik adem scherp in van schrik en versteen. Ik kan nergens heen, het is gedaan. Ik krijg het bloedheet, al was ik daarnet nog steenkoud. Ik duik in elkaar en bescherm instinctief mijn hoofd met mijn armen. Ik doe mijn ogen dicht, wil niet zien wat er gebeurt.

De wolf grijpt me bij één schouder en bijt, gromt, trekt, en sleurt me uit het hol. Mijn geest trekt zich terug. Er zijn meer wolven. Ze hebben een feestmaal.”

Mannen zijn soms als wolven

Myra maakt verschillende (therapeutische) verhaalversies om de pijnlijke ervaring in het voorbije leven te begrijpen en te helen. Door te schrijven over angst voor wolven, verdriet van de vrouw om haar verloren kind en spijt over genomen besluiten, doorvoelt en verwerkt ze de traumatische gebeurtenis.

Onverwacht herkent ze dankzij het schrijven haar huidige reactie op opdringerige mannen, die ze vaak vergelijkt met hongerige wolven. Bij toenadering van zulke mannen wil ze wegvlugten uit de benarde

situatie, maar dat lukt niet omdat haar lichaam verstijft, net zoals bij de vrouw in het hol.

Myra zoekt naar verklaringen, stelt zichzelf vragen en wil tot slot afscheid nemen van man en kind, en van de vrouw die ze eens was.

“De mannen kwamen sneller terug van het jagen dan gewoonlijk. Ze hadden wolvengehuil gehoord, maar kwamen te laat. We waren een volk van weinig emoties. Het leven was hard. De meeste vrouwen en kinderen waren gedood door de wolven. De mannen zochten niet naar de vermisten in de omgeving, daar was geen tijd voor. Mijn man zocht de omgeving wel af met zijn ogen, alert op iedere beweging, maar hij zag me niet. Ik zat immers in het hol en hield me stil. Hij kon niet achterblijven, moest mee met de rest van de groep.

In je eentje kun je in dat gebied niet overleven, ook niet als man. En ik had niet dichter bij de doden durven verblijven uit angst voor de wolven.

Achteraf bezien had ik kunnen weten dat wolven niet terugkeren naar een eenmaal aangevreten prooi. Andere dieren komen er dan van eten.

Ik voel nu spijt dat ik er niet was op het juiste moment, ik had met de mannen mee willen trekken. Al waren we ons kind kwijt, dan had ik nog geleefd. Hoewel, dat lijkt me ook geen pretje, doorleven met mijn man zonder ons kind. Ik zou me altijd schuldig gevoeld hebben. Ik denk zelfs dat ik me nu, in mijn huidige leven, nog steeds schuldig voel. Ik heb niet eens geprobeerd om haar uit de bek van de wolf te trekken. Wat was ik voor een moeder?”

Helende ontmoeting

Myra: “Kom mee, zeg ik tegen de 25-jarige vrouw en ik breng haar naar een mooie, veilige plek waar de omgeving heldergroen is met een prachtige blauwe lucht. Ze kijkt verwonderd in het rond. Ze kent alleen de taaie lage struiken die het op grote hoogte volhouden. Op de hoogvlakte waar zij leefde, was weinig groen en zag alles er grijs uit.

Ik laat haar man en Sarjung naar deze nieuwe plek komen. Als de vrouw hen ziet, zakt ze snikkend op haar knieën op het gras. ‘Vergeef me’, zegt ze. Haar man trekt haar omhoog en houdt haar vast. ‘Er valt niets te vergeven’, zegt hij. ‘Dat leven was hard en het gebeurde gewoon. Ik heb je gemist.’

Het kleine meisje trekt aan hun kleding. Hij tilt hun dochtertje op en nu lijkt het op een goedkoop liefdesromannetje. Ik laat de roedel wolven erbij komen, wel op gepaste afstand.

De vrouw verstijft totdat ze ziet dat de wolven niets doen. Het lijkt alsof ze blauwe ogen hebben, geen gele. De leider is gaan zitten als een trouwe hond. Ik ben ineens weer zelf de vrouw en staar gebiologeerd naar de wolven, al ben ik nog wel bang. Ik vang hun boodschap op: ‘Wij hadden honger na een strenge winter. Het was gewoon de natuur. Het was niet persoonlijk bedoeld.’

Sarjung wriemelt zich los tot ze weer op de grond staat. Ze loopt naar de wolven toe. Ik adem scherp in. Niet wéér! Maar ze aait de wolf en hij gaat aan haar voeten liggen. Nu durf ik er ook naar toe, maar als ik dichterbij kom gaat de wolf staan. Ik houd in. ‘Ik voel je angst’, huilt

de wolf. Sarjung legt haar armpjes om de nek van de wolf en hij gaat weer zitten. Ik wil niet meer bang zijn en ga ook zitten. De wolf gaat liggen. 'Als je niet bang bent, zie je dat we hetzelfde zijn.' Mijn man van toen kijkt glimlachend toe."

Krachtdier

Door te werken met de herinnering aan dit nomadenbestaan op de Tibetaanse hoogvlakte, begrijpt Myra dat de kans op herhaling om door een loslopende wolf verscheurd te worden in het verstedelijkte Nederland van nu, minimaal is.

Haar angst voor wolven neemt af. Het zullen zeker haar lievelingsdieren niet worden, maar hardnekkige gedachten 'dat wolven haar te pakken nemen' met hun 'enge gele ogen en hun akelige gehuil', zijn gereduceerd tot nul.

Ze lacht, wanneer ik positieve punten van de dieren opsom. Wolven staan aan de top van de voedselketen, ze houden het ecosysteem in balans. In Nepal, Tibet en China beschouwen boeren die in de bergen wonen, wolven nog steeds als veedieven, maar eenmaal gevangen en gedood worden de organen gretig verhandeld. De tong van een wolf - zogezegd een krachtig medicijn tegen keelpijn - brengt flink geld op. Chinezen bewaren de schedel van een gedode wolf, samen met vier poten, in huis omdat dit geluk zou brengen met kaartspelen.

Heeft ze wel eens gehoord van orakelkaarten waarop dieren zijn afgebeeld? Zulke kaarten kunnen helpen bij de symbolische verklaring waarom juist nú een specifiek dier in iemands leven de aandacht trekt: “Als je de Wolfkaart trekt, ben je in staat je persoonlijke kracht met anderen te delen en krijg je zin om je kennis over te dragen.”

Gelukkig zijn wolven niet altijd menseneters. Ik vertel Myra over een andere cliënte die haar liefde voor wolfs-honden onderzocht. Huidige viervoeters herinnerden deze vrouw onbewust aan mooie jaren uit een voorbij leven, waar wilde wolven ‘hondstrouwe’ gezelschapsdieren waren geweest voor een pelsjager in barre weersomstandigheden.

Na het consult houden we contact. Myra e-mailt over ‘de wolf als totemdier’ en de betekenis: heldhaftigheid en overwinning. De wolf die staat voor trouw, sympathie, intuïtie, loyaliteit en vrijheid.

In een berichtje terug zet ik: “Ik las dat er twee wolven zijn ontsnapt uit de dierentuin in Amersfoort. Hoe groot is die kans, dat zoiets uitgerekend nu gebeurt?”

Haar antwoord: “Haha, ja. Ik kon het nieuwsitem op tv heel rustig bekijken, ik was niet eens bang, vond het gewoon interessant.”

Op een gepast tempo zijn de angstaanjagende wolven uit Myra’s leven geslopen.

"IK BEN JOUW KIND NIET!"

3.

"IK BEN JOUW KIND NIET!"

Iris heeft een verstoorde relatie met haar volwassen dochter. Ze spreken elkaar niet meer. Tijdens een 'consult vorige levens' wil Iris duidelijkheid. Begrip over hoe en waarom. Als tiener zei dochter Isabella vaak 'Ik ben jouw kind niet!' Zit er een vorig leven in de weg?

Iris ziet er jonger uit dan zeventig jaar. Lang, slank, modern gekleed, sportief. Vriendelijk, begripvol. Spiritueel goed onderlegd, paranormaalgevoelig.

Ze is op zoek naar antwoorden op vragen over haar inmiddels volwassen kinderen. Eén van die vragen gaat over Isabella, haar jongste dochter. Hun contact is verbroken.

Iris: “Jaren geleden ben ik gescheiden van mijn toenmalige partner. Isabella nam het mij kwalijk dat ik bij haar vader wegging.” Na de scheiding liepen spanningen tussen moeder en dochter hoog op en Isabella verbrak het contact.

Verdrietig zegt Iris: “Ik kan met al mijn kinderen goed overweg, nog steeds, maar bij haar was ik altijd bang iets verkeerd te zeggen of te doen. Van kleins af aan zei ze regelmatig, vooral wanneer ze boos was, dat ze niet mijn kind was.” Zenuwachtig informeert ze of hun relatiebreuk met een vorig leven te maken kan hebben’?

Niet meer kunnen en willen spreken

Ter voorbereiding op het consult heb ik een door Iris ingevulde vragenlijst doorgenomen. Daarbij zoomde ik in op gezinsrelaties. Waarom wil dochter Isabella geen contact meer met haar moeder?

Ik zag beelden uit andere tijden. Een forse man, een strijdvaardig type: moeder Iris als een Keltische man. Er was iets met een buit, een geroofd kind. Dat kind was Isabella van nu. Althans hun huidige zielen in toenmalige lichamen. Wat exact was er lang geleden gebeurd?

Pas als Iris tegenover me zit en haar aura zich mengt met die van mij, kom ik meer te weten over haar zielsenergie en haar vorige levens.

Ze zegt: "Het doet me verdriet dat Isabella al acht jaar niet meer tegen me praat. Ik begrijp het waarom ervan niet." En dan begint de informatie te stromen, die betrekking heeft op een gezamenlijk vorig leven van Iris en Isabella.

Iris in de rol van een man die een kind wegneemt. Isabella als slachtoffer, een 7-jarig meisje dat daarna bij hem opgroeit tot jonge vrouw.

Van pure schrik weet het meisje in eerste instantie niets uit te brengen. Later weigert ze te praten, boos op de man die haar wegrukte van haar ouders. Een traumatische ervaring voor een jong meisje, om haar biologische ouders van de ene op de andere dag kwijt te zijn. En nu, zoveel levens later, is die boosheid er nog steeds. Als ziel opnieuw geboren, bij een moeder die op onbewust niveau herinnert aan de man wiens dochter ze niet was. Niet verwonderlijk, dat Isabella als kind vaak boos was op Iris en riep: "Ik ben jouw kind niet!"

Misdadig

Met Iris spreek ik over het verloop van dat voorbije leven. Gestagneerde communicatie herstellen begint bij het precies begrijpen van wat destijds gebeurde. Waarom probeert ze nu al jaren, op allerlei manieren, het contact met haar dochter te herstellen?

Wat kan er in de nabije toekomst anders tussen moeder en dochter in plaats van lang geleden tussen rover en geroofd kind?

Iris vat het later op papier samen: “Al jaren vraag ik me af wat ik mijn jongste dochter toch ‘aangedaan’ zou hebben in vorige levens. We hebben nu acht jaar geen contact en ook haar kinderen mogen geen contact hebben met mij. ‘Misdadig’, vind ik dit.

Isabella was vanaf haar tienertijd moeilijk in de omgang. Hoe, wat ik ook deed of zei, ik moest bij haar altijd oppassen om de juiste woorden te gebruiken. Onze relatie was gespannen en lastig. Er was altijd wel iets wat ik verkeerd deed, al deed ik als moeder mijn uiterste best. Bij Marianne Notschaele zocht ik uit of het met vorige levens te maken kon hebben en dat was inderdaad zo.

In een leven, volgens mij in Schotland, was ik een rover die er op uit ging om te roven voor mijn Heer en mijzelf. Het zat mij in het bloed en ik wist niet beter. Dat wat ik roofde moest ik afstaan, maar ik roofde ook voor mezelf. Ik was mij totaal niet bewust van enig kwaad of pijn wat ik een ander daarmee aandeed. Ik was zo opgevoed.

Ik woonde in een soort hut van planken, een aangestampte aarden vloer en bezat wat armzalige spullen. Alles was donker, somber en vuil. Ik reed te paard door het land op strooptocht en zag me met zwaard en knuppel woest in het rond zwaaien.

Op een dag was ik op de terugtocht naar de hut. Ik was in een kwaai bui omdat ik geen buit bij me had. De mensen die ik tegenkwam en die op zandpaden liepen, liepen in de weg.

Een meisje liep vlak voor mijn paard, met haar ouders naast haar aan de rechterkant. Een gezin dat op weg was naar de markt voor inkopen en verkoop van eigen gekweekte waar en zelfgemaakte spullen. Ik bukte me voorover en opzij, zodat ik dat meisje aan haar arm kon vastpakken en haar zo in één beweging op kon tillen om haar vóór me op het paard te zetten. Er volgde een hoop geschreeuw zodra ik weggaloppeerde.

Dat meisje krijste!

Woest was ik, en ik werd almaar kwader.

Na een hele tocht te paard, kwamen we bij mijn hut aan, die verscholen lag in het bos. Er was wat ruimte omheen voor enkele spullen en het paard. Ook was er een zwerfhond. Het meisje was gestopt met krijsen en stomverbaasd over wat haar overkomen was. Ze wist zich geen raad zo alleen met die enge boze man. Niemand verder in de buurt. De hond liep schuchter en bangig rond met zijn staart tussen de poten; een gebogen lijf, de kop naar beneden, glurend in het rond. Het dier wist hoe de man was en hield zich wijselijk op afstand.”

In de beschrijving is Iris overgestapt van ‘ik’ naar ‘die man’. Ze vervolgt: “Het meisje is daar opgegroeid, tot een jonge vrouw. Woordeloos. Ze zei niets meer, zo boos was ze, nadat ze weggeroofd was van haar ouders. Van nijd sprak ze geen woord meer tegen de man.

Overdag, als hij weg was, moest ze klusjes doen en had ze alleen de hond die af en toe kwam kijken op zoek naar etensresten en aandacht. Zoekend in de omgeving van de hut kwam ze telkens weer terug bij wat 'thuis' voor haar werd. Alles was en bleef onbekend voor haar; de weg terug naar haar eigen dorp vond ze niet.

Boos en stil was zij, en ze bleef.

Af en toe nam de man voedsel en kleding voor haar en zichzelf mee, gejaagd of geroofd. Er werd ook wel eens een 'beloning' gegeven door zijn Heer als hij soms met andere mannen een grote 'vangst' had.

Het meisje dat een jonge vrouw werd, bleek een last te zijn. Geen communicatie, niets. Hij vond haar nutteloos. Ook als vrouw. Hij beleefde met haar niets om zijn lust te stillen en hij ging met andere vrouwen om. Gelukkig waren die wel aanhalig en vonden hem wel aantrekkelijk om het bed met hem te delen.

Op den duur werd hij het zat en besloot zich van haar te ontdoen. Hij stak haar neer, gooide het dode lichaam op een plek waar wolven en andere beesten zich botvierden op haar en ruimde haar zo op.

De rover was ik, het meisje mijn huidige jongste dochter."

Spijt

Iris: "Vanuit de vrouw die ik nu ben, bied ik mijn spijtbetuigingen aan, aan jou Isabella. Pas nu, zie ik hoe verkeerd en misdadig dit was. Wat ik deed, jou weg-

rukken uit een liefdevolle omgeving met jouw ouders (wat een leed!) en het dorp, alles wat jou lief was. Hoe harteloos was ik! Ook had ik geen besef dat wat ik deed slecht was. Ik voelde mij totaal onschuldig.

In het besef nu, dat wij dit voorgaande leven met elkaar deelden, maak ik hiermee de oude emoties en energie los die ons nu nog hinderen. Ik hoef me niet meer schuldig te voelen, ik laat deze ballast los. Ik zie kleuren, tinten geel, die nu verdwijnen. Het licht van de liefde schijnt op ons; ik voel me blij en opgelucht. Oorzaak en gevolg. Mijn ziel is verheugd om dit alles te weten. Grote boeren laat ik. Ik laat oud zeer los.”

Of ik het verbroken contact tussen moeder en dochter op korte termijn kan herstellen, weet ik niet. De tijd zal het leren.

Wel kon ik Iris laten zien wat op de achtergrond van de relatie met haar dochter meespeelde, traumatische gebeurtenissen uit een voorbij leven. Er waren nog twee andere levens die eveneens hun invloed lieten gelden op deze moeizame relatie.

Mogelijk is ‘weten hoe het in een ver verleden zat’ een nieuw vertrekpunt om anders naar de pijnlijke relatie van nu te kijken.

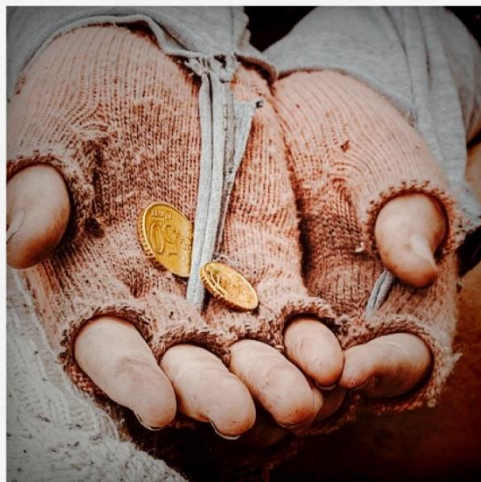
Misschien zet dochter Isabella, die al jaren geen contact wil met haar moeder, op een dag zomaar de ziels-energie-weegschaal gelijk. Na exact zoveel jaren geen

woorden meer willen wisselen, als het aantal jaren dat het meisje bij de rover opgroeide en boos bleef zwijgen.

Eén van de effecten van reïncarnatietherapie en het werken met inzichten uit vorige levens, is dat de energie tussen personen verandert.

Iris is na bovengenoemd consult veel minder bezig met dagelijks denken aan haar dochter. Dat geeft ruimte, luchtte op.

Ik ben benieuwd of en op welke termijn Isabella toenadering zoekt en haar moeder uitnodigt voor een gesprek. Het leven is te kort om geen contact te willen hebben met personen van wie je eigenlijk houdt.

EEN KRACHTLEVEN

4.

EEN KRACHTLEVEN

Goede energie van 'ver halen', door te putten uit herinneringen in het verleden, kan iedereen gebruiken. Tijdens therapiesessies herinneren cliënten zich doorgaans eerder trauma's dan ervaringen uit ongecompliceerde levens. Toch maken gelukkige en krachtige levens, of levens met een talent, wel degelijk deel uit van iemands ziel-database. Als ongeluk in een klein hoekje zit, dan zit geluk in de rest.

In therapie met cliënten bespreek ik ervaringen in krachtlevens meestal ná traumatische slachtoffer- en daderlevens. Bij mezelf vond ik weinig vorige levens terug waarvan ik echt kan zeggen, ja, dat was in *álle* opzichten een *happy* en fijn leven; alhoewel er natuurlijk altijd kortstondige gelukkige momenten zitten in een bestaan.

In januari 2021 reed een jonge, onervaren chauffeur met zijn Volkswagen Golf boven op mijn Mini Cooper.

Ik naderde een oranje stoplicht en remde, het sneeuwde licht en de weg was glad. Hij remde te laat. Boing! Zijn auto aan de voorkant flink in elkaar, mijn autootje aan de achterzijde ingedeukt. De bumper en uitlaat zaten ergens anders dan bedoeld. Alle inzittenden geschrokken, niemand gewond. Verzekeringswerk.

Bij het schadeherstelbedrijf in ons dorp kon ik snel terecht. Het was zeker tien jaar geleden dat ik daar voor het laatst was. Ik weet niet eens meer waarvoor precies, maar de eigenaar van het bedrijf kon ik me nog scherp voor de geest halen. Charmant, vriendelijk. Met een prachtig zuiver aura: goudgeel met kobaltblauwe kleine spikkeltjes. Indrukwekkend.

De garageman, zoals ik hem noemde, was geen spat veranderd. Nou ja, wat ouder en grijzer, maar hij bezat nog steeds hetzelfde energieveld: groot en zuiver, goudgeel van kleur. In zijn bedrijf was zijn fijne energie overal voelbaar. Rondom hem, én van de receptie tot en met de werkplaats. Iedereen die daar werkte baadde in

zijn licht en de medewerkers hadden een uitzonderlijk goed humeur.

Ik overhandigde hem de sleutel van mijn auto en voelde de energie knetteren tussen ons. In ons korte gesprek stamelde ik als een onhandig kind. Mijn auto liet ik bij hem achter, in vertrouwde handen. Hij beloofde 'goed voor mijn Mini te zorgen' en lachte me toe.

Dit alles kwam me bekend voor, maar ik snapte niet goed waarom; zelden kom ik een man tegen met zo'n opmerkelijk energieveld.

Na deze ontmoeting was ik een week blij en vrolijk, alleen al omdat ik in zijn nabijheid was geweest. Ik liep nog net niet op wolken. Ondertussen was ik bezig met het schrijven van een artikel en sprak daarover met vriendin W. Ze vond het vreemd dat ik zo lyrisch over hem sprak. Hij was niet eens knap om te zien en verder kende ik hem nauwelijks. Op één eerdere ontmoeting na, tien jaar geleden.

Zij raadde me aan, uit te zoeken of ik 'de garageman' uit een vorig leven kende.

Opgetild door zijn energie

Ik werd nieuwsgierig, focuste op zijn energieveld en begon te schrijven. Ontdekte dat ik hem kende uit een leven, lang geleden. Rond 300 na Christus, in de omgeving van wat nu Portugal is. Een stadje aan de kust.

"Ik ben een meisje, twaalf of dertien jaar. Arme ouders, arm opgegroeid. Ik zie me buiten zitten in een steeg, met

mijn rug tegen een muur aan. Op de grond naast me staat een houten bedelnap.

Mijn linkerarm hangt slap langs mijn zij naar beneden, geen beweging in te krijgen. Mijn hoofd voelt normaal aan. Ik ben slim, helder van geest. Mijn kleding verradt waar ik vandaan kom, de armste wijk van deze kleine havenstad. Ik ben er geboren en getogen.

Sinds mijn negende moet ik geld binnenbrengen voor de rest van het gezin, vijf broers, zes zussen, vader en moeder. Ik ben de enige die alle dagen bedelt, want een zichtbare lichamelijke handicap levert klinkende munt op. Mijn linkerarm is dunner dan de rechter, beweegt niet meer, hangt te hangen.

Iedere dag zit ik op diezelfde plek, tegen die muur, en bij warme dagen in de schaduw. Buiten de schaduwplek is het warm. Te warm. Hier is het koel. Ik kijk naar de grond, staar uren naar ongelijke steenbrokken. De steeg waar ik zit te bedelen is een zijsteeg van een straat met winkels, puien en kramen. Met bemiddelde mensen die het zich kunnen veroorloven een aalmoes te geven aan een invalide.

Mijn arm is raar, de rest van mijn lichaam klein en sierlijk. Al zie je daar weinig van, omdat ik een soort zak van geweven grove stof om me heen heb getrokken. Alleen die arm laat ik zien om munten te ontlokken van mensen die me in die steeg voorbijwandelen. Meestal maken ze een grote boog om me heen. Ze vinden me vies. Geen krachtleven, zou je denken.

Maar ineens gebeurt er iets heel bijzonders! Ik hef mijn hoofd op en zie een lange man lopen. Slank. Voornaam

en rijk gekleed. Hij loopt me van links naar rechts voorbij. Stopt. Keert zich met een ruk om, komt op me af. Buigt voorover, tot zijn hoofd op gelijke hoogte is met dat van mij. Zijn energie is zo krachtig dat ik er van schrik. Ten goede. Ik voel me blij worden alsof ik opgetild word. Ik voel me boven de grond zweven.

Zijn ogen kijken me stralend aan. 'Kleintje', zegt hij, 'waarom zit je hier?'

'Om geld te verdienen, heer.'

'Wil je hier weg?'

Ik ben als verdoofd en staar hem aan. Wie is deze man? Wat wil hij van me? Ken ik hem soms? Ik zak met mijn energie weer terug in mijn lichaam, voel de harde stenen ondergrond waar ik op zit. Waarom kijk hij zo naar me? Hij steekt zijn hand naar me uit en ik krabbel omhoog. Hij pakt me bij mijn goede arm vast, leidt me met zachte druk weg van mijn vertrouwde bedelplek en gaat de steeg uit, een andere steeg in, nog een, nog eentje.

Ik ben bang dat ik straks de weg terug niet meer weet. Hoe kom ik thuis, deze straten ken ik niet.

Het volgende moment dat ik me herinner: ik ben in een prachtig huis van steen. Dat is ongewoon, want ik ben opgegroeid in een kleine houten behuizing. Ik sta in een luxe kamer met vreemde objecten, die we nu kunst zouden noemen of souvenirs van verre reizen. Zorgvuldig bij elkaar gezocht op grootte en kleur. Ik begrijp daar weinig van. Waarom heeft iemand zulke spullen in huis?

De man geeft me een fraai gevormde ijzeren lepel en een kom van keramiek. Erin zie ik lauw water met stukken groente.

‘Wil je hier blijven?’, vraagt hij.

Gretig knik ik ‘ja’. Natuurlijk. Weg wil ik van mijn arme ouders, broers en zussen. ‘Graag! Wat moet ik daarvoor doen, om hier te mogen blijven?’

‘Niets, misschien kun je af en toe meehelpen in de keuken. Je lijkt op mijn pas overleden zusje, zoveel dat het net is alsof jij haar bent. God heeft mij haar teruggeven, via jou.’”

Liefde en geluk

“Ik neem de plaats in van zijn overleden zusje. Krijg de kleren die van haar waren. Haar kamer. Haar prachtige jurken van fijne, soepele stof. Haar plaats in de familie. Overal word ik geïntroduceerd als ‘zij is mijn herboren zusje’. Niemand vindt het vreemd.

Ineens maak ik deel uit van een invloedrijke familie. Iets met een broodbakkersgilde. De familie bezit bakkerijen en verkoopt broden, suikerbrood, koeken. Altijd voldoende eten en lekkers. Liefde in overvloed.

Ik leef verder als in een droom, maar het is echt.

Mijn ‘broer’ is midden dertig, hij zorgt voor me. Leert me lezen, schrijven, rekenen. Onderwijst me in wat hij weet en geleerd heeft. Soms help ik met kleine karweitjes in de keuken, maar er zijn al twee keukenmeiden, dus ik klets meer dan dat ik echt help. Ik mag doen wat ik wil. ‘Als je maar gelukkig bent’, zegt hij.

De jaren verstrijken. Het is een leven waarin ik me wentel in liefde, die ik krijg omdat ik de vervangster van zijn dode zusje ben. En toch ben ik mezelf. Iedere ochtend zegt hij tegen me: 'Je bent haar, en ook weer niet. Ik hou van jou om wie JIJ bent.'

Mijn arm die er altijd maar bij bungelde heeft een jasje van harde stof gekregen en valt nu amper op. Ik denk niet dat mijn eigen familieleden me zouden herkennen als ze me op straat zouden tegenkomen. Ik straal van blijheid, ik voel me licht, beweeg me sierlijk, ben mooi aangekleed.

Ik ben vooral binnenshuis te vinden. Mijn 'broer' trouwt met een lieve vrouw. Samen krijgen ze drie kinderen. Met zijn allen vormen we (hij woonde eerst alleen) een gelukkig huishouden. Dat hele verdere leven bevat mooie energieën, lieve, aardige warme mensen die om elkaar geven, innerlijke rijkdom. Ook al kom ik weinig buitenshuis, ik lees boeken en leer over de wereld, andere landen overzee, andere plaatsen en mensen. Vanaf het moment dat ik met de onbekende man meeging naar zijn huis, wentel ik me in geluk.

Op mijn 42^e levensjaar sterf ik. Op een dag word ik verkouden, ziek, zieker, en voor ik het weet is dat leven voorbij. Van de laatste dagen ziekzijn herinner ik me heerlijke maaltijden, een zacht bed, schone lakens. Lieve mensen om me heen. 'Hoe gaat het met je? Wat heb je nodig? Kunnen we wat voor je doen?' Om de beurt lezen mijn broer en zijn vrouw me voor uit hun boeken met

reisverhalen. Ondanks mijn ziekte voel ik me intens gelukkig.

Ik ben deel van een liefdevolle familie. Ik was er zo welkom, mocht er verder opgroeien en leren. Alles was er in ruime mate, vooral liefde en geluk. Als ik mijn laatste adem uitblaas hoor ik mijn broer tegen me zeggen: 'Rust zacht, lief zusje. We zien elkaar weer terug, alleen weet ik niet wanneer en waar'."

Wolk van liefde

Wat een schitterend leven was dat! Aandacht, liefde, rijkdom. Ik mocht eveneens groeien op spiritueel gebied. Ieders energieveld kon ik voelen, al kende ik toen het begrip aura's niet. Ik was eraan gewend geraakt dat ik vanaf jonge leeftijd de zachte - voor anderen onzichtbare - wolken kon voelen die dichtbij en om mensen heen hingen. Dat ik kleuren in die wolken zag. De dag dat ik bedelde, en de lange slanke man mij zag zitten, voelde ik zijn goudgele energiewolk naar me toekomen nog voordat hij zijn lichaam verplaatste naar mij. Ik herkende zijn zielsenergie! Goedheid, een stralende ziel.

Precies dat herken ik en voel ik weer bij de man van het autoschadeherstelbedrijf. Opnieuw, in zijn huidige leven, is hij één grote wolk liefde en heeft hij opnieuw prachtige zuivere energie. Lichtheid, die hij tentoonspreekt aan zijn naasten, zijn vrouw en kinderen, zijn personeel, zijn klanten die met beschadigde auto's bij hem komen.

Ooit bood hij me onderdak, nieuwe kansen en een gelukkig leven. Ik was niet zijn overleden zusje, maar had veel weg van haar energie. In dat vorige leven ben ik nooit meer teruggegaan naar mijn biologische ouders, broers en zussen. Ik heb ze niet gemist. Waarschijnlijk misten zij mij evenmin, behalve als bedelmuntleverageancier.

Mijn 'broer' herstelde wat indertijd kapot was in mijn jonge leven (armoede, een arm die niet goed functioneerde). Nu repareert hij schade aan auto's. De ingedeukte bumper en kapotte uitlaat van mijn Mini zijn intussen weer heel; in zijn nabijheid - bij de sleuteloverdracht - voelde ik me ogenblikkelijk weer 'klein'.

Alle ervaringen die hij in andere levens opdeed, waar ik niet bij was, vormden zijn ziel en zijn aura tot nog fraaiere proporties.

Onze zielsherkenning gaat nóg verder terug in de tijd. Energiewerk, healing, priesters, de Ankh, oud-Egypte. Hoe dat zit, is stof voor een ander verhaal. Niet alles kan ik me meteen herinneren, al zou ik dat willen. Wellicht is het niet toevallig dat hij een koningsblauwe reclamesleutelhanger aan het contactsleuteltje van mijn auto bevestigde. Mooie blauwe kleur, net zoals Lapis Lazuli. De halfedelsteen (blauw met gouden pyriet-spikkels) die hoort bij Atlantis en Egypte.

Herinneringen aan krachtlevens kunnen prachtige en schitterende ervaringen opleveren. Geluk zit 'm vaak in persoonlijke betekenisvolle ontmoetingen. Liefdevolle relaties, karmische gebeurtenissen. In andermans ogen

onbeduidende ervaringen kunnen iemand een rijk en gelukkig gevoel geven.

Het gaat heus niet altijd om financiële rijkdom, macht of grote talenten in voorbije levens wanneer er sprake is van een krachtleven. Het auto-ongelukje (lichamen zijn 'voertuigen van de ziel') dat me overkwam zat in een klein hoekje, geluk in de rest.

DE KAPPER – LIFE GOES ON

5.

DE KAPPER – *LIFE GOES ON*

De kapper die ik had, besloot andere uitdagingen aan te gaan. Ik raakte in paniek en voelde me ook door hem in de steek gelaten. Hoe kwam dat? En wat nu? Ik ontdekte dat ik hem al veel langer kende dan ik voor mogelijk hield. Mijn kapper van nu was ooit mijn moeder!

Ik sliep niet goed meer. 's Nachts lag ik piekerend wakker. De reden? De afgelopen tweeëneenhalf jaar bezocht ik een fantastische kapper, maar 'mijn' *award winning hairstylist* wilde nieuwe uitdagingen aangaan. Plots verkocht hij zijn salon, over drie maanden zou hij met zijn zaak stoppen.

Vrolijk had hij gemeld: "Binnenkort ontvang je een digitale nieuwsbrief. Als ik er niet meer ben, kun je terecht bij mijn knippende en vervende collega's die hier blijven werken voor de nieuwe eigenaar. Misschien begin ik opnieuw een salon, dat weet ik nog niet. Eerst ga ik van mijn vrijheid genieten."

Ik feliciteerde hem met de verkoop van zijn zaak. Natuurlijk. Tegelijkertijd voelde ik me in de steek gelaten. Hoe moest dat nou, zonder hem?

Dromen

Jarenlang knipte ik mijn haren zelf, totdat ik bij deze kapper een afspraak durfde maken. Omdat hij zoveel coiffureprijzen had gewonnen en overduidelijk een goede hairstylist is. Jong. Vriendelijk. Rustig.

Geduldig luisterde hij naar mijn wensen en toverde om de maand kundig met schaar en snijmes moderne krullen in mijn steile haar.

"Zo lang mogelijk houden, alsjeblieft," zei ik iedere keer angstig. "Niet te kort knippen."

Keurig hield hij zich aan dit verzoek; hierdoor verdween langzaam mijn angst voor de kappersschaar.

Maar door zijn onverwacht aankomende vertrek voelde ik me opeens aan mijn lot overgelaten. Sinds *hij* mijn haar knipte, zat het altijd goed. Zou hij echt op termijn een nieuwe salon openen? Waar dan? Of zou ik hem nooit meer zien?

Ik overwoog mijn haar door te laten groeien en maandelijks zelf weer de dode puntjes eruit te knippen.

Mijn partner zei over mijn zorgen: “Maak je niet druk. Kappers zitten overal. Je vindt zo een ander.” Verstandelijk bekeken had hij gelijk. Toch bleef ik piekeren.

Na nachten uren wakker liggen, droomde ik vervolgens over kappers die verhuisden naar onvindbare locaties.

’s Ochtends aan het ontbijt vertelde ik mijn man diverse keren dat ik weer gedroomd had over de kapper. “In die dromen ben ik hem ineens kwijt. Ik zoek in onbekende steden en vraag rond of hij daar een nieuwe zaak heeft geopend, maar ik kan hem nergens vinden.”

Mijn hairstylist mag excellent zijn in zijn vak, mijn bezorgdheid was ronduit belachelijk. Dit sloeg echt nergens op.

“Moet je niet uitzoeken hoe dat zit?” vroeg mijn man.

“Jij bent altijd bezig met vorige levens. Wie weet ken je hem wel ergens van?”

Zielsherkenning

Dat mensen elkaar ‘ergens van kennen’, gebeurt dagelijks. Zag ik je gisteren niet daar en daar? Was jij niet bij die en die bijeenkomst? Ken ik jou van de middelbare school? Je komt me zo bekend voor! Zulke vragenstellers

zijn meestal vergeten waar precies ze elkaar eerder hebben ontmoet, in *dít* leven.

Ontmoetingen met vreemden kunnen ook aanvoelen alsof je eerder lief en leed met elkaar gedeeld hebt terwijl je elkaar nu pas voor de allereerste keer ziet en spreekt. Ik moet je ergens van kennen, maar waarvan? Een vorig leven?

Het mooiste aan paranormaalgevoelig zijn, vind ik, dat ik geregeld mensen uit voorbije levens tegenkom en herken. Uiterlijk en gedrag zijn nu anders, maar de unieke zielsenergie blijft herkenbaar. Zielen die ik in vroegere tijden ontmoette, door omstandigheden uit het oog verloor en nu weer tegen het (nieuwe) lijf loop, geven mij de blijde bevestiging dat reïncarnatie bestaat.

Wanneer zielen elkaar in andere tijden, lichamen en levens opnieuw ontmoeten en herkennen, kunnen openstaande issues uit eerdere levens op zielsniveau sneller worden geheeld of afgerond.

Vragen als 'hoe zit dat nou precies tussen ons, kennen we elkaar langer dan dit ene leven?' dwingen tot vlugger nadenken over hoe relaties in elkaar steken.

Als je haar maar goed zit

In 2017 schreef ik het verhaal [*Als je haar maar goed zit*](#). Daarin vertelde ik onder andere over mijn kappersangst die met oude ervaringen te maken had, zoals kaalgeschoren worden in een vorig leven in een concentratiekamp en een mislukte knipbeurt door een kapper als kind.

Een herenkapper mat me als 7-jarige een pagekapsel aan - kort haar tot halverwege de oren, korte en scheve pony - waardoor ik eruitzag als een middeleeuwse page, hulpje van een ridder.

Jaren later begreep ik dat die kapperservaring te maken had met een kapsel in een voorbij leven. In een regressiesessie zag ik beelden van een jonge schildknaap die als volwassen man ten strijde trok te paard, met lans en schild. Een burcht op de achtergrond. Ik verdiepte me er niet zo in. Iedereen had wel eens een vorig leven gehad in de Middeleeuwen. *So what.*

In dat artikel bejubelde ik ook de *award winning hair-stylist*, die ik toen net had leren kennen. Ein-de-lijk had ik een fantastische kapper gevonden!

Dat verhaal ging over dezelfde persoon die me nu 'moederziel alleen' liet. Dat was niet echt zo, maar voelde wel als zodanig. De tip van manlief, uitzoeken of iets ouds aan mijn nachtelijke getob ten grondslag lag, vond ik een goed idee. Misschien was er inderdaad een achterliggende oorzaak waarom ik zo bleef malen. Een vertrekkende kapper is niet het einde van de wereld. Ik maakte me druk over iets onbenulligs, maar waarom toch?

Terug naar een leven in de Middeleeuwen

Een visualisatie 'terug naar een vorig leven' beluisteren leek me slim, omdat je daarmee relatief snel duide-

lijkheid krijgt over kleine problemen of antwoord ontvangt op eenvoudige vragen.

Ik zocht mijn [*favoriete visualisatie*](#) van de Amerikaanse hypnotherapeut Brian Weiss op en speelde deze af op mijn laptop. Me ondertussen concentrerend op het kappersprobleem: mijn hairstylist stopt ermee; Ik maak me zorgen, droom over zijn vertrek en dat ik hem niet meer kan vinden. Wat betekent dit? Waar heeft dit mee te maken? Een vorig leven?

De kalmerende stem van Brian Weiss verzocht me naar een jeugdsituatie te gaan, die met mijn vraagstelling te maken had.

Floep, daar was het eerste beeld. Acteur Rutger Hauer in de rol van Floris van Rosemondt. Als kind keek ik trouw naar de tv-serie *Floris*, waarin Ridder Floris met zijn vriend fakir Sindala avonturen beleefde in het middeleeuwse Nederland.

Een tweede beeld: een geharnaste ridder die klaarstond om zijn tegenstander met een zwaard te bevechten. Beeld nummer drie: de herenkapper uit mijn jeugd, die mij het afschuwelijke pagekapsel bezorgde.

Brain Weiss hoorde ik doorpraten, terwijl ik steeds meer losse beelden zag die zich aaneenregen tot een soort film. Deels bekeek ik de bewegende beelden vanaf een afstand, deels zat ik midden in een oud verhaal. Herinneringen aan een vorig bestaan, indrukken van situaties die zich afspeelden in de late Middeleeuwen. Engeland, Schotland?

Mijn moeder!

“Ik ruik mest. Het is druilerig weer; ik sta op de binnenplaats van een kasteel. Een lomp uitziende burcht, opgetrokken uit grote blokken van grijsbruine steen of graniet.

De binnenplaats is voor driekwart in gebruik als stal voor dieren en opslagplaats voor houten karren. Natte stro op de grond. De geur van paardenzweet dringt in mijn neusgaten. Links van me hoor ik kort gehinnik en gesnuif. Ik kijk die kant op en zie zes paarden staan. Stevige ruwharige dieren, klein van stuk. Hun hoofdstellen zijn met vlastouw vastgeknoopt aan een balkenconstructie. Vlak bij de paarden lopen kippen los. Rechts van me blaft een hond; hij zit vast aan een ketting, wil zich losrukken.

Achter me staat een volwassen man, hij lacht hardop. Ik merk dat mijn lichaam kleiner is dan dat van hem. Ik moet een kind zijn, wacht, ik ben zijn zoon! Mijn vader staat achter me. Ik ben een jongen van een jaar of negen. Me omdraaiend naar mijn vader, stoot ik met een houten zwaard tegen het schild aan, dat hij ter bescherming voor zijn buik houdt. *‘Come on, lad! Hit me!’*, roept hij me toe.

Hij doet een stap achteruit, ik val zogenaamd aan. Ik doe mijn best. Het begint harder te regenen en ik heb het koud.

Een jonge vrouw loopt ons met vlugge pas voorbij. Rank en slank. Als ze passeert, lacht ze naar mijn vader en zegt: *‘Just let him play. He’s too young to fight’*. Met haar

beide handen tilt ze haar lange, gelaagde rokken op om te voorkomen dat het modderige stro haar kleed bevuilt. Mijn moeder!

Wat ziet ze er mooi uit. Zelden draagt zij haar lange haren los, meestal zit het gevangen in kunstig gedraaide vlechten aan de zijkant van haar hoofd. Nu deint het op en neer, in een golvende rossige massa op haar rug, bij iedere stap die ze zet.

Aan de andere kant van de binnenplaats stapt ze op een hoge stenen drempel en opent daar een deur die toegang geeft tot de bediendenvertrekken.”

In een fractie van een seconde besef ik dat de energie van mijn moeder daar, overeenkomt met de zielsenergie van mijn tegenwoordige kapper. Mijn hairstylist was mijn moeder, in een vorig leven!

“En weg is ze. Had ik maar net zulk lang haar als zij, denk ik. Mijn eigen rossige haardos is gekortwiekt tot bloempotmodel pagekapsel. Zodra jongens van mijn leeftijd oud genoeg zijn om te leren vechten, is het gebruikelijk dat het haar net boven de oren kort geknipt is. Als leerling page kan ik over een paar jaar schildknaap worden, hulpje van de kasteelheer.”

Niet huilen, je bent volwassen

Dankzij de vragen die ik Brian Weiss op de achtergrond nog steeds hoor stellen, blijven meer beelden in me opkomen. Losse fragmenten, behorend bij gebeurtenissen uit dat leven.

“Mijn ouders zijn niet van adel; ze werken hard voor de eigenaar van de burcht. Vader trekt met hem en andere mannen ten strijde in roerige tijden. In rustigere periodes verzorgt hij de paarden. Mijn moeder is in dienst als een van de kleedsters van de vrouw van de kasteelheer. Ik heb nog een zusje en een babybroertje.

Als gezin wonen en leven we samen met alle bediendes in kleine vertrekken van de burcht. Het is er gezellig, warm en we hebben ruim voldoende te eten. Ik voel me gelukkig.

Dat geluksgevoel verdwijnt een jaar later, op de dag dat mijn vader me onverwacht apart neemt.

Ik ben op de binnenplaats mest aan het ruimen. In de stromende regen schuif ik met een riek doorweekt stro en paardenstront in een handkar. Mijn vader tikt me op de schouder. Ik kijk naar hem op en zie een ernstig gezicht dat nat is van de regen. Of huilt hij?

Hij zegt: ‘Je moeder is gestorven. Je bent nu volwassen.’ Volwassen? Ik ben pas tien! Moeder dood? Ze was niet ziek. Ik geloof hem niet. Ik wil schreeuwen, huilen. Er komt geen geluid uit mijn mond.

Ik keer mijn vader de rug toe, wil wegrennen. Hij houdt me tegen: ‘Ze gleed uit en kwam ongelukkig terecht op haar hoofd. We moeten verder. *Life goes on. Grow up, don’t cry.*”

Gelijkenissen

“Mijn overleden moeder mag ik niet meer zien, ineens is ze uit mijn leven verdwenen. Mijn zus en broertje worden bij een ander gezin ondergebracht.

De jaren erna ervaar ik als somber en grijs. Ik laat geen traan. Doe stalwerk. Oefen met zwaardvechten, leer vechten en verdedigen, met stok, bijl en mes. Mag paardrijden.

Met dertien jaar word ik schildknaap, knecht van de kasteelheer.

Lange tijd mis ik mijn moeder. Op den duur vraag ik me af of vader wel de waarheid sprak. Stierf ze of leeft ze nog en is ze naar een andere burcht of dorp verhuisd? Waarom mocht ik geen afscheid van haar nemen?

Heel soms droom ik 's nachts over haar. In die dromen zoekt ze me op en lacht me toe. Overdag wens ik dat ze nog leeft en dagdroom ik dat ze alleen maar ergens anders woont. Ik neem me voor haar te gaan zoeken. Mijn hoofdhaar, en later snor en baard, laat ik lang groeien in de hoop dat ik mijn moeder op die manier sneller zal herkennen. Dezelfde rossige kleur, dezelfde lange haren. Je hoeft ons maar naast elkaar te zetten om te zien dat we familie van elkaar zijn. Moeder en zoon.

Het leven gaat door. Mijn vader sterft tijdens een gevecht om landerijgrenzen. Ik neem werkzaamheden van hem over, naast mijn taken als schildknaap. Een bevoorrechte positie. Het doet me weinig.

Telkens als de kasteelheer eropuittrekt om te vechten om zijn grondgebied te behouden en ik mee moet, speur ik in andere dorpen naar tengere vrouwen met lang rossig haar.

Ik zoek mijn moeder, ik ben niet eens op zoek naar een vrouw voor mezelf. Vrienden lachen me uit. Ook omdat ik dagelijks mijn inmiddels erg lange haar oprol tot een vlechtknot achter in mijn nek. Ik laat ze lachen. Door die haarlengte voel ik me verbonden met mijn moeder. Tot het einde van dat leven hoop ik dat ik haar zal terugzien. Tevergeefs.”

De visualisatie eindigt met een vraag over geleerde levenslessen. Ik schiet in de lach want nog steeds, na een paar honderd jaar, vind ik het in mijn huidige leven ontzettend belangrijk dat je goed afscheid neemt van een gestorvene. Ik wil het dode lichaam met eigen ogen zien, het aanraken, nog iets tegen de vertrokken ziel zeggen. Zeker weten dat het lichaam waarin de ziels-energie huisde werkelijk dood is.

Dankzij goed afscheid nemen van een overledene wordt het leven voor nabestaanden draaglijker. Tv-programma's over vermissingen intrigeren me. Duikt iemand nog op, na jaren vermist te zijn geweest? Die behoefte 'zeker weten of iemand echt gestorven is' stamt uit dit voorbije leven.

Haarkleur

Als zielen doen we ervaringen op. Nieuwe levens, nieuwe lichamen. Andere geslachten, wisselende relaties. Andere tijden, andere landen. Uiteenlopende omstandigheden.

Voorheen moeizame relaties kunnen we verbeteren, onaffe emotionele kwesties alsnog afronden. Elkaar blijven tegenkomen, totdat we doorhebben: alles is één, liefde is wat telt. Of erachter komen dat er honderden jaren kunnen verstrijken, voordat je iemand 'in levenden lijve' weer tegenkomt. Zoals mijn hairstylist, die nu vakkundig over mijn tegenwoordige haren 'moedert'.

Mijn vroegere moeder was slechts kledster, in dienst van de vrouw van de kasteelheer. Verzorgde haar kleding en kapsel. Nu begon mijn kapper op jonge leeftijd een eigen kapperszaak, waar *hij* het voor het zeggen had. Talent voor styling bezat 'hij' in de Middeleeuwen ook al.

Geen wonder dat ik opgetogen was toen ik deze kapper tweeënehalf jaar geleden ontmoette. De moeder waar ik als zoon zo lang naar had gezocht!

Apart was, dat mijn man hem 'gevonden had' via internet. Was mijn toenmalige vader mogelijk mijn huidige partner? Of kwam de uitspraak *life goes on* in energie alleen maar overeen met 'maak je niet druk, overal zijn kappers te vinden'?

Begrijpelijk, dat ik bij iedere knipbeurt bleef zeuren dat mijn haar zo lang mogelijk moest blijven. Eén keer vroeg ik nota bene of hij mijn grijzer wordende, bruine haren in dezelfde kleur kon verven als *zijn* kastanjebruine lokken.

Twee kappersafspraken staan nog in mijn agenda. Daarna 'is hij weg'. Zijn salon is verkocht, wie weet begint hij ergens anders opnieuw.

Hij vertrekt niet voorgoed uit mijn leven, hij sterft niet. Hij is mijn kapper, niet mijn moeder.

Nachten lag ik tobkend wakker, nu ik dit alles weet niet meer. Wat fijn, dat inzichten uit vorige levens zo veel opleveren!

Het leven gaat verder

Afgelopen weekend had ik de één-na-laatste knipbeurt. Voorzichtig aftastend hoe hij zou reageren, vertelde ik dat ik hem uit een vorig leven kende.

"Joh!", bracht hij verbaasd uit. Abrupt stopte hij met knippen, de schaar bewegingloos in zijn handen.

Ik gaf een verkorte versie van wat ik te weten was gekomen. Vroeg of hij het goed vond als ik daar een verhaal van zou maken voor *ParaVisie*, zonder zijn naam te noemen.

"Natuurlijk. Ik wil het lezen, hoor!" Hij knipte en föhnde daarna geconcentreerd verder.

Iedere kapper werkt dicht op de hoofdhuid van zijn cliënt, beweegt zich letterlijk in diens aura. Vermenging van twee energievelden/aura's geeft een zekere mate van vertrouwdheid. Zou dit ook herinneringen aan het verleden doen opborrelen?

Plotseling sprak hij over zijn eigen moeder, die overleed toen hij jong was. "Hierover praat ik niet met iedereen, maar jou kan ik het wel vertellen. Een enkele keer heb ik mijn overleden moeder nog gezien. Tijdens het knippen van cliënten. Dan maakte iemand een speciaal gebaar of zei iets apart dat niet paste bij die persoon, maar echt kenmerkend was voor háár. Alsof haar geest eventjes doorkwam. *Flabbergasted* was ik dan."

"Wat prachtig!", beaamde ik.

Zelfs als moeders zijn gestorven, bekommeren ze zich vanuit het rijk der doden over hun achtergebleven kinderen.

In de Middeleeuwen was ik een jongen wiens gestorven moeder nog af en toe in een nachtelijke droom verscheen; de overleden moeder van de kapper laat op haar manier nog van zich horen.

"Weet je al waar en wanneer je een nieuwe zaak opent?" "Ja, in maart 2020. In Rotterdam. Via Instagram kun je de verbouwing volgen."

Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Stoppen met een kapperszaak en in een andere provincie een nieuwe start maken, vertoont enige overeenkomst met sterven en opnieuw geboren worden. Gelukkig weet ik ditmaal waar hij naartoe verhuist.

Tussen mijn laatste knipbeurt en de volgende zullen hooguit een paar maanden zitten, geen honderden jaren. Mocht ik toch voor een andere hairstylist kiezen, dan weet ik zeker: levens gaan verder, uit het oog is niet uit het hart.

6.
LASTIGE SCHOONMOEDER

Vera is moeder van vier kinderen. Sinds de geboorte van haar jongste zoontje heeft ze 'boze gevoelens' richting haar schoonmoeder. Gevoelens die ze zelf niet goed begrijpt. Is schoonmama echt zo vervelend of laten emoties uit een vorig leven zich nog gelden?

Vera stuurt een e-mail: “Ik wil een consult bij jou om aan een groot obstakel (voor mij) te werken. Ik heb goede raad nodig en inzicht in een bepaalde situatie.”
We maken een afspraak.

Vera is een actieve, jonge vrouw en moeder van vier kleine kinderen. De relatie met haar partner wankelt, de verhouding met haar schoonmoeder is slecht. Ze vertelt wat haar dwars zit.

“Mijn man en ik schelen vijftien jaar. Hij heeft dominante karaktertrekken, net als mijn vader. In ons huwelijk ben ik me erg gaan aanpassen om een goede vrouw voor hem te zijn. Dat maakt me opstandig en verdrietig.”

Na de geboorte van haar jongste zoontje krijgt Vera intense haatgevoelens richting haar schoonmoeder. Ze zegt: “Ik begrijp het zelf niet, maar die gevoelens zijn er en ze zijn heftig. Ik wil niet dat zij mijn kindje vasthoudt en ik haat het als ze zegt dat het ‘haar kleinkindje’ is. Ik smijt haar wenskaarten zelfs weg en doe er alles aan om het contact te vermijden.”

Ze ratelt door: “Net voor de geboorte van mijn zoontje zag ik een film over het leven van keizerin *Sissi*. Ik reageerde enorm fel toen *Sissi* in die film haar kind aan haar schoonmoeder moest afgeven en het niet meer mocht zien. Mijn man bekeek me met grote ogen toen ik zo kwaad en zo vol verdriet op die film reageerde.”

Jaloezie

Terwijl Vera vertelt zie ik beelden van kasteelvertrekken die vroegmiddeleeuws aandoen. Lege en koude, grote zalen. Gangen, vloeren en muren van blauwgrijs hardsteen. Hier en daar wandtapijten ter verfraaiing van de kil aandoende ruimtes, gobelins in prachtig groen en blauw, met afbeeldingen van jachttaferelen, mensen te paard, flora en fauna. Eenvoudig meubilair in kamers en zalen.

Vera: “We zijn nu anderhalf jaar verder. Mijn zoontje is gek van mijn schoonmama en zij is goed voor hem. Maar ik blijf jaloers op de band die tussen hen bestaat. Ik wil niet toelaten dat zij hem liefde geeft. Dat voelt bedreigend aan. Als zij in de buurt is, blijf ik op mijn hoede. Het liefst blijf ik met alle kindjes thuis, veilig in ons nestje.”

Ik puzzel met opeenvolgende beelden die ik para-normaal waarneem. Indrukken die horen bij een vorig leven van Vera waarin andere problemen spelen dan die ze nu heeft met haar partner en schoonmoeder. Wel zijn gelijkenissen groot tussen vroeger en nu op relationeel en emotioneel gebied.

De beelden die ik zie, horen bij het leven van een jonge vrouw met een vader die zijn vrouw en kinderen de wet voorschrijft. Een huwelijk, een zwangerschap en een geboorte, een kind dat ze niet bij zich mag houden.

Ik vat dat oude verhaal samen en bespreek met Vera wat er destijds gaande was. Met Vera's goedkeuring laat ik hieronder enkele passages zien uit de therapeutische schrijfp opdrachten, die ze thuis maakte na haar afspraak bij mij.

De baby móet een jongen zijn!

"Ik ben vergeten in welk jaar het was. Waarschijnlijk had ik toen ook geen idee in welk jaar we waren omdat ik pas veertien jaar oud was. Ik woonde met mijn familie in een kasteel, ergens midden in het Europa van nu. Ik was de oudste van mijn zusjes en werd uitgehuwelijkt aan een jongeman. Ik was mijn vader dankbaar voor die goede keuze.

Al gauw werd ik zwanger. Die maanden waren heerlijk. Op het einde van de zwangerschap kreeg ik angst. Als de baby een meisje zou zijn, mocht ik het niet houden. Het eerste kind móest een jongen zijn!

Ik wilde er niet te veel aandacht aan geven in de hoop dat het een jongen zou zijn en ik mijn baby kon houden. De vrouw die dan mijn kind zou gaan opvoeden haatte ik al. Ik zag hoe ze zich voorbereidde op de komst van de geboorte. Daarvoor verwenste ik haar; ik kon enkel hopen dat het een jongen zou zijn. Maar het werd een meisje.

Mijn verdriet was zo groot toen ze mijn kindje van me wegnamen! Ik kon het niet begrijpen, niet aanvaarden dat het zo moest gaan. Ik heb mijn vader gesmeekt,

maar hij veranderde niet van gedachten. Niets kon hem doen veranderen. Ik bevond me tegenover een man met een sterke wil. Uit protest, omdat ik zo niet meer wilde leven, heb ik me in mijn kamer opgesloten en wilde ik niet meer eten om aan te tonen dat ik er niet mee akkoord ging.

Ik haatte mijn vader omdat hij mijn kind afnam! Zoveel onbegrip. Hij hield toch van mij? Hoe kon hij me dit aandoen?

Mijn zusjes en moeder kwamen af en toe langs. Mijn moeder was erg bezorgd om me. Ik hoopte dat zij mijn vader van gedachten kon doen veranderen, maar nee, het bleef zo. Ik ben gestorven, met haat naar mijn vader toe.”

Dominante vader

“Mijn kindje was in goede handen, dat weet ik. Het doet me juist haten, te weten dat die andere vrouw mijn meisje mocht verzorgen, voeden, liefhebben in mijn plaats, terwijl ik de moeder was. En mijn mama heeft enorm veel pijn geleden door mij met zoveel pijn te zien. Mijn vader hield zich enkel aan zijn principes. Had hij zijn hart laten spreken, had hij anders beslist. Ik voelde me door hem in de steek gelaten. En mijn man was nog te jong om me te helpen. Hij ook moest luisteren naar mijn vader.

Trouwens, zijn ouders stonden achter de beslissing van mijn vader. Ik weet dat het zo de normale gang van zaken was in die tijd, maar ik kon mijn hart niet opzijzetten.

Ik vraag me af hoe ik mijn vader ooit kan vergeven omdat hij voor mij echt de verkeerde keuze heeft gemaakt.”

“Ik heb er dagen over nagedacht. Ik begrijp nu wel de andere kant van de situatie. Mijn vader was maar een mens die werd opgevoed met principes, in een maatschappij van wat hoorde en niet hoorde, losstaand van wat je hart zei. Het heeft hem ook geraakt dat ik ben gestorven want hij hield van me.

De rare gevoelens die ik had zijn minder scherp worden.

Ik wil dit voorbij leven afsluiten. Ik heb in gedachten met mijn papa van toen een gesprek gehad, zonder boosheid en angst.

In diezelfde week kwam ik in een hevige discussie terecht met mijn partner van nu over de opvoeding van onze vier kinderen. Ik voelde me niet gerespecteerd in mijn mening en daardoor erg verdrietig. Ik wilde enkel slapen, niet meer leven... omdat ik voelde dat ik zo weinig over de opvoeding van onze kinderen te zeggen had.

Dat gevoel duurde een hele dag, eer ik inzag dat ik hetzelfde deed als vroeger. Vanaf het moment dat ik dat gevoel herkende, viel het weg.”

Aanvulling

Ik vroeg Vera of ze de tekst van dit artikel wilde lezen voor akkoord. Ze e-mailde dat het goed was en voegde

toe: “Het kasteel waar ik toen in woonde voelde effectief leeg, koud, en vochtig aan. Er waren toortsen aan de muren, trappen die al draaiend naar boven gingen. Ik zie me daar soms nog op lopen, in lange klederdracht. Over mijn papa toen... ik was de oudste maar ook zijn lieveling. Ik wist dat. Ik wist dat ik een stapje voor had op de andere kinderen. En ik genoot hiervan. Om die reden ging ik als kind op de schoot van mijn papa zitten en genoot van zijn aandacht. Ik hield veel van mijn vader en had veel vertrouwen in hem dat hij er om gaf dat ik gelukkig was. Vandaar dat ik blij was met de goede keuze voor mijn partner en huwelijk. En het onbegrip dat hij mijn kind liet ontnemen.”

“Naar mijn schoonmoeder van nu had ik vooral last dat ze mijn zoontje wilde vertroetelen. Ik was constant op mijn hoede op haar handelingen dat als ze hem wilde oppakken, ik ze net voor was. En zo viel het ook niet op naar mijn man.

Bostvoeding geven is lang een keuze geweest om hem bij mij te houden. Ik kon, wanneer ik het wilde, me met mijn zoon afzonderen. Mijn schoonmoeder kon niet wachten om hem eens een flesje te geven. Ik dacht toen ‘dat nooit’!”

Andere kijk op relatie

Relaties uit voorbije levens uitpluizen kan inzicht geven en probleemoplossend werken. Vera's verhouding tot haar schoonmoeder verbeterde in rap tempo na ons gesprek. Wanneer schoonmama nu op de kleinkinderen

past, is het niet langer alsof een middeleeuwse min (*) er met Vera's baby vandoor gaat. De dominante kasteelvader deed Vera terugdenken aan haar huidige jeugd met een enigszins overheersende vader. Vera koos voor een huwelijk met een partner die wat dominantie betreft op haar eigen vader lijkt.

Enige tijd na het consult woog Vera voors en tegens af. Wilde ze de onevenwichtige relatie met haar partner laten voortbestaan? Zaken in haar leven meer zelf gaan bepalen of steeds laten bepalen door anderen?

Haar update: "Ik ben bij mijn man weggegaan. We hadden geen echte relatie meer. Hij kon niet aanvaarden wie ik ben, dat is spijtig, maar wel goed om mijn leven in eigen hand te nemen. Ik ben het waard dat een man optimaal van me houdt en dat ik mezelf gelukkig kan voelen binnen een relatie. Ik heb een huis gevonden, een crèche voor de kinderen en ik werk als zelfstandige."

Ik ben blij dat Vera deze keuze heeft gemaakt.

(*) Een min of minne (ook wel voedster, zoogster of baker genoemd) is een vrouw die het kind van een ander, meestal tegen inwoning of vergoeding, borstvoeding geeft. In diverse perioden in de geschiedenis was het gebruikelijk dat vrouwen uit de adel of bourgeoisie het geven van borstvoeding overlieten aan hun min.

De eerstgeborene moest in verband met erfrecht vaak een jongen zijn.

HEKSENERVOLGING

7.

HEKSENERVOLGING

Niet iedere tot heks veroordeelde vrouw was ook echt een heks in de late Middeleeuwen. En lang niet alle heksen eindigden op de brandstapel.

Willemijn en Esther vertellen over herinneringen die ze hebben aan een vorig leven als 'heks'.

Er zijn diverse manieren om dankzij inkijkjes in vorige levens heling te bewerkstelligen. Schrijven is zo'n manier. Op papier zetten wat je weet, wat je mee-maakte, om tot inzichten te komen.

Willemijn, een vriendin van me, is net als ik regressie- en reïncarnatietherapeute ([Praktijk Hier en Daar](#)). In de zomer van 2020 e-mailde ze me de volgende ervaring, die ze de titel gaf *De heks die niet verbrand werd*. Haar verhaal mag ik hier delen. Samen laten we graag aan anderen zien welke impact voorbije levens kunnen hebben op onze tegenwoordige handel en wandel én hoe je oude zaken emotioneel loslaat. Alleen al opschrijven en afronden hoe een en ander in elkaar stak, werkt verrassend helend.

Buiten brandt een vuur

Willemijn: “Een of andere onverlaat had een vuurtje gestookt. De geur was onze slaapkamer binnengedrongen. Hoewel ik de geur van verbrand hout op zich prettig vind ruiken, was het zo sterk dat ik er misselijk van werd. Ik kon er een paar nachten niet van slapen.”

Het was hoogzomer en Willemijn zat geregeld buiten in de tuin. Lang kon ze daar niet rustig blijven zitten, want ‘anders verbrandde ze levend’.

De geur van verbrand hout was afkomstig van de zoon van een overbuurman. Willemijn: “Hij en drie vrienden waren aan het kamperen in het weiland tegenover ons huis. Er stonden twee koepeltentjes en ze hadden er een vuurtje bij gemaakt. Omdat de wind onze kant op stond,

moest ik alle ramen sluiten en binnenblijven. In de tuin rook het te sterk naar verbrand hout. Ik raakte bijna in paniek. Dacht: nu zit ik opgesloten, buiten brandt een vuur en ik weet niet hoelang het duurt. Tegelijkertijd werd het binnen in huis bloedheet. Ik had het al warm, en het vloog me aan dat ik de lucht niet kon verversen.”

Willemijn wilde niet klagen bij de overbuurman. Het was vakantietijd, het kampvuur zag er gezellig uit. Ze kon zich voorstellen dat het voor die jongens leuk was om daar te kamperen met een houtvuur; ze probeerde haar gezond verstand te gebruiken om zich te kalmeren. Eerder had ze geen last gehad van paniekgevoelens die met vuur of rook te maken hadden. Ze genoot zelfs van een kampvuur tijdens een introductieweekend in haar studententijd.

Zou haar paniek met een oude ervaring te maken kunnen hebben?

Ze schreef: “Waar komt mijn irrealistische angst voor vuur en rook plotseling vandaan? Ben ik ooit als heks verbrand?” Sensitieve Willemijn ging op onderzoek uit en begon te schrijven ‘wat er in haar opkwam’.

Was ik maar een heks!

“Ik zit opgesloten. Het is hier bedompt, ik zit in een soort kelder, half onder de grond. Hoog tegen het plafond aan zit een smal raam dat gesloten is. Door een kier komt maar een klein beetje lucht naar binnen. Het is zomer en zo warm dat we snakken naar frisse lucht. Ik zit daar niet

alleen. We zijn met een groepje, een stuk of tien, misschien vijftien personen. Ik ben een vrouw, heb heel veel rokken aan. Een onderrok, dan een gewone rok met veel plooien en daarover nog een schortrok. De rokken komen tot net boven mijn enkels, zodat ze me niet belemmeren tijdens het werk.

Ik ben gewoon een boerenvrouw, weet niet eens veel van kruiden. Maar ze hebben me aangewezen als heks, net zoals ze veel andere vrouwen uit het dorp aangewezen hebben. Ik weet niet precies wie dat gedaan heeft.

Eén voor één worden we berecht. Ik hoop dat de meesten van ons gauw weer thuis zijn. Ik geloof niet dat de andere vrouwen heksen zijn. Net zoals ik geen heks ben. Ik ben een beetje op mezelf, dat is alles.

Ik houd niet van geroddel op het dorpsplein. Meestal loop ik met een boog om roddelaars heen en ga mijn eigen gang. Mijn man is ook een rustig type. Hij werkt hard en zegt weinig. We hebben het goed samen.

Maar dan ineens, die stank! Buiten hebben ze een groot vuur gemaakt. En nu ruikt het naar verbrand vlees. Ik hoor een vrouw schreeuwen. Toch niet de vrouw die hier eerst nog bij ons zat? Zou ze dan toch een heks zijn?

Eén voor één worden ze opgehaald in de komende dagen. Soms twee tegelijk. Ik zie de vrouwen niet terugkomen. En elke keer is er weer dat vuur en die vreselijke stank. Het zijn toch niet allemaal heksen? Dadelijk denken ze dat ik er ook een ben. Nu raak ik echt in

paniek. Straks sta *ik* daarbuiten op die brandstapel. Ik wil niet dood en ik wil ook mijn man niet alleen achterlaten. Wat zal hij denken als ze me veroordelen tot het vuur? Gaat hij dan geloven dat ik een heks ben? Ik wou dat ik een heks was! Dan vloog ik uit die kerker waarin ik nu zit, dwars door de muur heen als het moet.

Als we met zijn drieën over zijn, houdt het op. We zitten nog steeds gevangen, maar ze halen geen van ons meer op en de stank buiten is verdwenen. We vertrouwen het natuurlijk niet. Het zal een onderbreking zijn. Wat gaat de toekomst ons brengen? De langdurige angst maakt ons gek.”

Op dit punt aangekomen in haar vorige-levens-verhaal weet Willemijn het niet meer. Ze e-mailt: “Hoe ging ik dood? Ben ik *tóch* buiten op de brandstapel omgekomen? Ben ik binnen in de kerker doodgegaan? Of, sprankje hoop, zouden ze ons vrijgelaten hebben en kon ik weer naar huis?”

Ik e-mail terug en moedig haar aan om naar het einde van dat voorbije leven te kijken: “Ben je er al achter hoe het zit? Ben je in die kerker gek geworden van angst? Dat je niet beseftte dat je daar stierf? Het sterfmoment beschrijven kan je helpen bij het loslaten van gedachten en emoties van de vrouw die je toen was. Je weet van eerdere sessies hoe probleemoplossend reïncarnatetherapie kan zijn. Ik denk dat de kans klein is, dat je werd vrijgelaten.”

Willemijn schrijft verder: “Ik weet het allemaal niet meer. Ik wil het niet weten. We krijgen bijna geen eten en drinken en het is bloedheet hier. Mijn ogen prikken. Ik ruik de rook weer en het verbrande vlees. Mijn ogen doen zeer van de rook. En het is zo benauwd!

Het zweet gutst van mijn lichaam. Paniekerig probeer ik een van mijn rokken uit te doen, maar de band ervan raakt in de knoop. Van schrik trek ik de knoop alleen maar strakker aan. Ik krijg geen lucht! Ik wil eruit! Ik gil en schreeuw.

De andere twee vrouwen proberen mij rustig te krijgen, maar dat lukt niet. Ze zijn bang dat we de aandacht trekken en raken ook in paniek.

Met z’n tweeën werken ze me tegen de grond en gaan boven op me zitten. Eentje zit op mijn gezicht, om mijn schreeuwen en gillen te stoppen. Nu krijg ik helemaal geen lucht meer!

Ik worstel, maar zij zijn met z’n tweeën. Ze houden vol tot ik slap word. En zelfs dan durven ze me niet snel los te laten. Stel je voor dat ik weer herrie ga maken.

Als ze me uiteindelijk loslaten, is het te laat. Ik ben gestikt. Van een afstand kijk ik toe. De ene vrouw heeft haar hand voor haar mond geslagen van schrik. De andere vrouw kan het weinig schelen.

Eigenlijk ben ik blij dat ik dood ben. Nu hoef ik niet meer in angst te zitten. Mijn man redt het wel alleen. Over een paar jaar vindt hij vast een andere vrouw. We hadden geen kinderen. Pff, gelukkig weet ik nu dat ik daar dood ben gegaan.”

De extreem warme zomer, in combinatie met rook en vuur vlak bij haar woning, had Willemijn onbestemde nare gevoelens gegeven.

Oude paniek vlamde op. Haar onderbewustzijn reageerde op de herinnering die haar ziel nog bij zich droeg aan de keer dat ze als vrouw in een benauwde kleine ruimte gevangen zat. Wachtend. Vrezend. Terwijl buiten vrouwen uit haar dorp werden terechtgesteld op de brandstapel.

Willemijn schrijft later: “Af en toe had ik ook last van prikkende ogen, alsof er rook in was gekomen. Dat duurde een paar minuten, daarna was het over. Nu ik weet dat dat bij dat vorige leven hoort, gaat dat misschien ook wel over.”

Heksenvervolgingen beschadigen de ziel

Bijna alle reïncarnatietherapeuten krijgen wel een keer cliënten in hun praktijk die heks zijn geweest in een vorig leven.

Tussen 1450 - 1700 vonden vele heksenjachten plaats, die tienduizenden personen het leven kostten. Meestal ging het om vrouwelijke heksen. Terechtgesteld worden als heks kon de beste overkomen, al waren arme en alleenstaande vrouwen vaker de klos. Helemaal wanneer ze hun schamele kost verdienden als vroed- of kruidenvrouw. Met geneeskrachtige planten ging wel eens wat mis als er een giftige variant tussen zat, bevallingen in primitieve omstandigheden verliepen zelden probleemloos en niet alle pasgeboren baby's bleven in leven.

Als een toegediend kruid niet voor onmiddellijke genezing zorgde bij een zieke of als een zwangere vrouw onverwacht tijdens de bevalling stierf, had de help(st)er het vaak gedaan.

Tot heks aangewezen personen mochten van geluk spreken als ze er genadig vanaf kwamen met het betalen van een geldboete. Ronduit onfortuinlijk waren hulpvaardige, spirituele of wijze vrouwen en mannen die met hun zogenaamde heksenpraktijken 'slachtoffers' maakten. Ze werden verhoord, gemarteld, verbannen of lieten het leven op de brandstapel.

Zodra deze 'heksen' na een paar honderd jaar zielenrust voorzichtig weer hun oude werk oppakken, poppen als vanzelf herinneringen op in hun bewustzijn aan traumatisch verlopen heksenlevens.

Levens waarin ze werden vervolgd om hun spirituele wijsheid, helderziende gaven, kruidenkennis of andere verzorgende of intuïtieve talenten. Als angsten uit zulke levens worden opgerakeld, is het lastig om nu op goed werkende intuïtie te vertrouwen.

Vroegere 'heksen' zijn extra gevoelig voor wat anderen van ze vinden of hoe anderen over ze denken. Stel je voor dat ze opnieuw voor heks worden uitgemaakt! Als ze laten zien wat ze werkelijk kunnen, worden ze misschien weer opgejaagd, vervolgd, gedood.

Ze zijn alert, extra voorzichtig. Durven niet op de voorgrond te treden, hebben moeite zichzelf te laten zien en gelden, ook al werken ze legaal met alle

denkbare diploma's. Reclame maken of 'gevonden worden' op internet door potentiële cliënten wakkert sluimerende angsten uit het verleden aan.

Soms gooien ze het bijltje erbij neer en is de opgezette praktijk in alternatieve geneeswijze, homeopathie, als paranormaal therapeut, tarotlegger of medium te eng en stoppen ze met werk dat hen lief is. In de verkeerde veronderstelling dat hun geloofsovertuigingen nog steeds van kracht zijn ('Ik ben bang dat ze me een heks vinden als ik anderen vertel wat ik werkelijk weet of zie', 'Als ik met kruiden werk, zijn huisartsen tegen me', 'Het is veiliger dat ik stop met wat ik doe').

Wanneer ze vastlopen in hun werk raadplegen ze vanwege hun sensitiviteit vaker dan gemiddeld een regressie- of reïncarnatietherapeut voor hulp. Bijvoorbeeld omdat ze spontane herinneringen hebben aan voorbije levens tijdens nachtelijke dromen of meditaties. Om vervolgens te ontdekken dat trauma's, opgedaan in een heksenleven - waardoor hun ziel beschadigd raakte - weliswaar emotionele wonden achterlieten, maar dat vroegere overtuigingen niet langer hoeven op te gaan.

Heksen van weleer mogen in hun huidige bestaan de (werk)plek opeisen die nu bij hen past. Denk daarbij aan intuïtieve coaches en therapeuten, paranormaal- en energitherapeuten, masseurs, handlezers, helderzienden, mediums, kaartleggers, kraamverzorgers enzo voort. Zonder angst zouden ze een praktijk kunnen behouden, uitbouwen en hun beroep mogen uit-

oefenen. Probleemloos door potentiële cliënten gevonden kunnen worden en een passende geldelijke vergoeding mogen vragen voor geleverde diensten, zonder vervolging of veroordeling. Heksenjachten behoren tot het verleden.

Esther zag haar beul als vriend

Iedereen kan zijn of haar herinneringen aan (spontane) ervaringen aan voorbije levens noteren, beschrijven en afronden voor meer helderheid. Juist hooggevoelige personen hebben baat bij het noteren van (delen van) ervaringen aan traumatische gebeurtenissen. Het geeft ze snel inzicht dat specifieke ervaringen tot het verleden horen.

Zo schreef Esther, een andere vriendin, over een vorig leven dat ze had als vrouw met intuïtieve gaven. In dat leven werd ze veroordeeld tot heks en eindigde ze op de brandstapel.

Esther: “Het is zo oneerlijk! Al die mensen die gebruik maken van mijn gave, me hun diepste geheimen toevertrouwen en als je daar staat (op de brandstapel) doen alsof ze je niet kennen, tegen me schreeuwen, boos op me zijn. Omdat ik hun geheimen ken, ineens een bedreiging ben, omdat ik altijd zo kalm en goed leek. Maar ik wist dat ik niet boos mocht worden omdat ik dan dubbel beoordeeld zou worden. En nu ik daar sta, weet ik dat straks het vuur komt en de pijn.

Ik ben bang voor de fysieke pijn, maar voel vooral de afwijzing, de eenzaamheid, de ongelijkheid. Het enige wat ik wil is straks mijn waardigheid behouden. Niet gaan schreeuwen, niet boos worden, want dan zien ze me echt als heks en dan is hun doen en laten, de boosheid die ze voelen, gerechtvaardigd. Als ze me als mens, als goede vrouw zien gaan, weten ze dat ze verkeerd hebben gehandeld. Ik wil dat ze zich schuldig voelen, dat zal mijn wraak zijn.

Op de brandstapel voel ik me bang en alleen. Iedereen heeft zich tegen me gekeerd.

Gek genoeg ervaar ik ineens de beul als mijn beste vriend, of in ieder geval zie ik hem als goed mens. Hij kan me vertellen wat me staat te wachten. Hoe de lijdensweg te verkorten, de pijn te beperken. Een vriendin van me hangt mij, met toestemming van de beul, een grijs sjaaltje om de hals. Gevuld met buskruit.”

Destructieve relaties

Ten tijde van heksenvervolgingen geloofde men dat de ziel van een heks door vuur gezuiverd zou worden. Soms werd een zakje buskruit op de borst van een heks gebonden om hem of haar snel uit het lijden te verlossen. Door de explosie (buskruit + vuur) zou, zo dacht men toen, ook meteen de veroorzaker van al het kwaad, de duivel, worden verjaagd.

“Een interessante *turn of events*”, vond Esther het, dat ze de beul als vriend zag in dat leven. De volledige aandacht die ze van hem kreeg vlak voordat ze stierf, raakte haar emotioneel.

Ze schreef: “Ik zie nu in hoe sommige mensen verslaafd kunnen raken aan het hebben van een relatie die destructief is. Samenzijn met iemand die je iets aandoet. Dat wil ik nog eens verder onderzoeken, want de heks en de beul waren in feite allebei buitenbeentjes.”

Een gedachte als ‘Ik kan de beul beter te vriend houden (om minder pijn te lijden)’ kan incarnaties lang overeind blijven en ervoor zorgen dat relatiekeuzes niet gebaseerd zijn op liefde, maar op ‘leven = in de nabijheid zijn van een beul’. Bewustwording van zo’n aparte gedachte - toen logisch, nu niet meer passend - is vaak het begin van verandering. Beseffen dat je anders kunt denken over hoe relaties horen te zijn.

Herinneringen aan een vorig leven als man of vrouw met het labeltje ‘heks’ kunnen lang nawerken. Of die heksen wel of niet op de brandstapel terechtwamen.

KLOOSTERMUREN SLOPEN

8.

KLOOSTERMUREN SLOPEN

Strikte *lockdown*maatregelen van de overheid tijdens de Coronapandemie hadden op iedere persoon een ander effect. De één ging er gedwee in mee, de ander protesteerde heftig. Soms rakelde de strikte regelgeving situaties uit voorbij levens op.

Marit zocht me in 2021 op, omdat ze last had van het voortdurend binnen moeten blijven. Noodgedwongen

werkte ze veel thuis, kwam weinig buiten en maakte zich zorgen of ze wel ‘aan de man kwam’.

Marit (33) e-mailt: “Een paar jaar terug ben ik bij jou op consult geweest. Ik heb toen veel gehad aan wat je over mijn vorige levens vertelde en denk er nog geregeld aan terug. Inmiddels kom ik nieuwe levensthema’s tegen waarvan ik benieuwd ben of deze raken aan ervaringen uit vorige levens. Geen dringende zaken, meer dingen waarvan ik graag beter zou begrijpen wat er op de achtergrond meespeelt.”

Ik pak Marits dossier erbij. Tussen de aantekeningen zit een printje van de eerste e-mail die ze me zond: “Ik kan me voorstellen dat ik mijn leven ooit geheel aan de kerk gewijd heb. Ik ben erg benieuwd of je daar iets in herkent.” Zo’n leven kwam niet aan bod. Als therapeut werk je met wat het meest dringend is voor de cliënt om problemen op te lossen; in Marits geval waren dat andere voorbije levens.

Allebei waren we wél nieuwsgierig of een ‘leven gewijd aan de kerk’ op zou duiken, maar ik nam niets waar dat daar betrekking op had.

Je ziet eruit als een non!

Vijf jaar later stapt ze opnieuw mijn praktijk binnen. Van de jonge sprankelende vrouw die ik in 2016 sprak, is weinig over.

Verlegen lachend kijkt ze me aan. Buiten schijnt de zon uitbundig, toch draagt Marit een somber ogende regenjas. Haar lichtbruine haren zijn bijeengehouden door

een simpel elastiek. Nette jurk, donkere panty. Korte zwarte laarsjes. Haar auraveld is klein, dof, flets. Alsof er een schuw musje voor me staat.

Waar is de vrolijke Marit gebleven? “Je ziet eruit als een vrome non,” flap ik eruit, “grote kans dat we vandaag dat leven gaan behandelen waar we eerder niet bij konden komen.”

Fijngevoelige Marit vertelt gelaten dat vriendinnen rondom haar trouwen en kinderen krijgen. Zij heeft geen vriend, geen relatie, geen kinderen. Wel tikt ook bij haar de biologische klok.

Gedurende de eerste *lockdown* periode moest ze veel thuiswerken. Gelukkig kon ze haar werkzaamheden als onderzoeker blijven doen omdat ze aan een boek bezig was waarvoor *online* veel archieven moesten worden geraadpleegd. Maar af en toe vloog ze tegen de muren op.

“Voor mijn gevoel zat ik thuis, kwam amper buiten en deed niet veel. Toch probeerde ik er het beste van te maken.” Ze klinkt verre van enthousiast.

Naarmate ze uitlegt wat haar dwars zit, verschijnen in mijn hoofd de eerste beelden van een leven van Marit, lang geleden. Dochter uit een gegoede familie, met liefhebbende ouders die hun vele dochters aan de man moeten brengen.

De jongste dochter blijft over en vertrekt naar een kloosterorde. Ze slijt daar de rest van haar leven; vorige-levens-herinneringen die getriggerd zijn door de strenge *lockdown* maatregelen en het dringende verzoek van de

Nederlandse overheid om zoveel mogelijk thuis te blijven en thuis te werken. Net zoals de non in het klooster komt Marit de deur bijna niet meer uit.

Samen brengen we de grote lijnen van het voorbije leven in kaart. Tijdens dat gesprek zie ik Marits energie al deels positief veranderen. Alsof de zon doorbreekt in haar aura. Haar eigen, tegenwoordige vrouwelijke uitstraling komt terug. Ze begint door te krijgen dat ze zich niet langer als een non hoeft te kleden en te gedragen. Ze heeft alle kansen om nu wel een partner te vinden, een relatie te starten, eventueel kinderen te krijgen.

Haar eigen verhaal, thuis uitgewerkt na het consult, laat zien hoe het er lang geleden aan toe kon gaan in adellijke families.

Bruidsschat

“Tussen 700-1000 stond in het noorden van Frankrijk een groot kasteel, waar een jonge vrouw opgroeide in een rijke adellijke familie.

Ze was de jongste van acht dochters, een speels kind dat graag door de kasteelgangen en over de landerijen dwaalde. Haar oudere zussen moesten trouwen zodra het kon, om de maatschappelijke positie van de familie te bestendigen.

Als meisje hoorde de jonge vrouw al de hevige discussies tussen haar ouders over huwelijkskandidaten die zich voor haar zussen hadden aangediend. ‘Die familie mag dan land hebben, dat mannetje is een eerste klas lam-

zak. Vreet zich tonnetje rond en dan heb je d'r niks meer aan', hoorde ze haar vader tegen één echtgenoot-in-spé protesteren. 'Toch opent deze *alliance* voor onze familie nieuwe deuren. We kunnen dit aanbod niet afslaan', hield haar moeder voet bij stuk.

Oudere zus na oudere zus trouwde met een zoon van een adellijke familie of andere statusbezitter. Hun bruiloften waren vrolijke festijnen waarbij volop gedanst en gelachen werd. 'Haal je niets in je hoofd, meid', sprak haar moeder haar al jong toe, toen ze naar een van de dansende bruidsparen stond te kijken. 'Jou hebben we voor de Heer bewaard. Zodra de anderen getrouwd zijn, brengen we je naar het klooster.' Het meisje trok dan een vies gezicht.

Op zondag zat ze braaf de kerkdienst uit, maar met al die strenge religieuzen had ze niets op. Zo'n klooster zou een tergend saaie bedoening zijn. Haar vader stond aan haar kant. Voor de goedkeuring van die kerktypes kocht hij niks, en de levenslust van zijn jongste zou uitdoven in zo'n vrome, strenge kloosteromgeving. Maar haar moeder was vastbesloten. Het hoorde nou eenmaal dat goede families een dochter aan de kerk afstonden.

Bovendien hadden ze met alle goede families in de omgeving inmiddels al een huwelijksalliance gesloten. Als zich nog wat aan zou dienen, zou dat beneden hun stand zijn. Het was tijd om hun plicht aan de kerk te vervullen, en moeder verheugde zich om tegenover haar vrouwelijke kennissen te kunnen snoeven over de bruidsschat die ze zouden meegeven voor het klooster. Ze deed dan ook geen enkele moeite om bijvoorbeeld

buiten de streek op zoek te gaan naar een huwelijks-partner voor haar laatste dochter.

Jarenlang had de jonge vrouw volgehouden dat ze niet naar het klooster zou gaan. Toch begon ze zich op den duur af te vragen of het alternatief wel zo zaligmakend was.

Zonder haar zussen was het lang niet zo gezellig meer thuis. Gegadigden klopten niet aan de poorten en haar laatste huwbare jaren naderden. Daarna zou ze voor oude vrijster versleten worden.

Zo af en toe kwamen haar zussen met hun gezinnen langs voor een kort bezoek. Het viel haar dan op dat er van hun beloofde huwelijksvreugde vaak genoeg niet al te veel terechtgekomen leek. Met name bij de mannen waartegen haar vader het hevigst had geprotesteerd, leek er van een gelukkig gezinsleven nauwelijks sprake. De man van de ene zus was een humorloos stuk chagrijn gebleken en een andere zus was fysiek zo uitgewoond van het vele baren dat haar gestel compleet verzwakt was. Kennelijk bood het huwelijk ook geen garantie op een fijne toekomst.

Misschien was het klooster wel niet zo erg als ze zich voorstelde. Tussen de nonnen zou ze geen last hebben van een vervelende echtgenoot, en wellicht nog wat kunnen leren.

Uiteindelijk accepteerde ze de keuze waarop haar moeder had aangedrongen. Met een grote bruidsschat en een kar vol spullen liet ze zich naar het klooster rijden, dat ze de rest van haar leven niet meer zou verlaten.

Kloosterroutine

Het sprankje hoop dat het klooster een verrijkende bestemming zou zijn, doofde gauw uit. Het kloosterleven bleek precies zoals haar vader haar al die jaren had voorgespiegeld. Streng, monotoon, routineus, vroom en liefdeloos. Aan vrijheden waarvan ze niet beseft had dat ze die in het kasteel had genoten, was in één klap een einde gekomen.

Geen lange wandelingen meer door de bossen, overdadige maaltijden tijdens de oogst- en slachtfesten of nachtelijke bezoeken aan de voorraadkeuken. Haar dagen bestonden uit bidden, zingen en prevelen, haar maaltijden vooral uit smakeloze pap en hard brood.

Ze mocht nog van geluk spreken dat de grote smak geld die haar komst vergezelde het klooster flink wat had opgeleverd. Daardoor kon ze op privileges rekenen die voor de andere vrouwen niet waren weggelegd: het beste stukje vlees (als dat een keer op tafel stond), een relatief comfortabele cel met haar oude spulletjes van thuis, geen vervelende klusjes hoeven doen zoals de armere novices die opgedragen kregen.

Toch was het allemaal weinig waard vergeleken met haar onbezorgde leven van vroeger. De sociale afstand tussen haarzelf en de andere nonnen was groot. Haar adellijke afkomst, die toen ze opgroeide vanzelfsprekend was geweest, wekte een vorm van collectief ontzag op waarmee ze haar voordeel deed. Met de vrouwen die het wereldse bestaan moreel hadden verworpen of simpelweg nooit een leven buiten de kloostermuren hadden gekend, had ze toch weinig op.

Ze koos ervoor het zware, vormeloze gewaad dat de gewone nonnen droegen niet aan te nemen, en bleef haar donkerblauwe adellijke japon dragen. Het hoog geknoopte model was bedekt genoeg voor de kloosteromgeving, maar straalde toch uit dat zij van hogere komaf was, en dat haar bruidsschat van groot belang voor het klooster was geweest.

Zo tekende zich af dat ze een andere rol in het geheel had dan de rest. De kap zette ze wel op: een hoog, gesteven model dat recht omhoogstak en het haar bedekte. Alleen haar gezicht piepte eruit.

Het geld dat haar familie aan het klooster had gedoneerd, kwam onder meer ten goede aan de bouw van een kloosterbibliotheek: een plek waar ze graag kwam. Lang niet alle nonnen konden lezen, maar zij wel, en de dagen waarop er nieuwe boeken binnenkwamen vormden hoogtepunten in haar monotoon geworden leven.

Na een moeizame gewenningsperiode van een jaar of twee, kwam er alsnog een bepaalde rust over haar heen. In de gelovige geschriften die ze las begonnen haar passages op te vallen als 'Bewandel de paden, die de Heer voor u gebaad heeft'. Ze besepte dat God nooit had ingegrepen in haar levenspad door haar een man te sturen die om haar hand vroeg. Jarenlang had ze gewacht, zich mooi gemaakt en geleerd een huishouden te bestieren, zonder dat haar geduld beloond was. De gedachte trof haar dat haar leven misschien wel precies zo bedoeld was geweest als het nu was.

Haar verlangens om terug te keren naar haar oude adellijke leven stierven langzaam maar gestaag af. Ze gaf zich over aan hoe het was en leefde de rest van haar jaren een contemplatief bestaan binnen de vier muren van het klooster.

Verveling maakte plaats voor aanvaarding, frustratie voor berusting. Het kloosterleven was misschien een-tonig, maar ook veilig en sereen. Buiten de kloostermuren leden er velen onder honger, waren er oorlogen, geweld en nare ziektes. Het had allemaal veel erger voor haar kunnen aflopen.

Zo kwam de vroomheid die ooit als een opgedrongen keurslijf had gevoeld, op een dag van binnenuit. Trouw woonde ze de preken bij, zong ze haar psalmen en bad ze urenlang in haar cel.”

Energetische muren slopen

“Toen ze stierf kreeg ze een mooi graf op het plaatselijke kerkhof. Aangekomen bij de hemelpoorten zocht ze naar de God aan wie ze zich toegewijd had.

‘Mijn leven heb ik aan U gegeven’, sprak ze tot Hem. ‘Ik hoop dat mijn toewijding U behaagd heeft.’ Van ver weg klonk een antwoord. ‘Mijn kind, je hebt je de kunst van het je schikken in je lot tot in de puntjes meester gemaakt. Dat heeft je onnodige frustratie bespaard. Maar onthoud, er zijn nog vele andere manieren om het goddelijke te eren. Probeer de volgende keer een nieuwe uit, zodat je hier niet in vastroest. Overgave kent zijn waarde, maar het is zonde om niet meer te maken van wat er is, puur en alleen omdat het allemaal zoveel

erger had kunnen zijn. Zo loop je mogelijkheden om tot leven te komen mis.'

Voor haar voeten vond ze een sloophamer. Ze daalde terug af naar het klooster, en naar de vier muren binnen die vier muren waar ze zich al die jaren had opgehouden. Haar levensloop was geen tragische geschiedenis vol bittere ellende geweest, maar de volgende keer zou ze het anders doen. Met volle kracht brak ze de donkere muren van haar cel af, totdat het licht weer naar binnen stroomde en het leven weer zichtbaar was."

Summer of Love

Marit moest zich energetisch losmaken van het om-muurde klooster, een plek waar ze jaren had geleefd, en waar ook haar lichaam tenslotte was begraven.

Nonnen-zielsenergie hield haar nu tegen om naar buiten te gaan en sociale contacten op te doen. Tijdens de vele maanden waarin strikte *lockdown*regels inwoners van Nederland in zijn greep hielden, viel Marit als vanzelf terug op sluimerende zielsherinneringen: monotone handelingen en gedragingen die de devote non in haar kloostercel aan de dag had gelegd, nadat ze zich overgaf aan de Heer.

Marit bleef binnen in haar appartement, hield zich aan een vaste dagindeling. Opstaan, eten, werken, slapen, zonder erop uit te gaan. Maar iets begon steeds meer te wringen. Ze wilde een vriend, een relatie, een gezin! Hoe kwam ze daaraan als ze alleen maar binnenbleef?

Inzien dat het voorbije nonnenleven haar niet langer hoeft te beperken, gaf mogelijkheden tot veranderen. Ze is geen vrome non meer.

Met extra tips over minder streng uitziende kleding, vrolijkere kleuren dragen, advies om een kapper te bezoeken die haar prachtige lange haren in een losse coupe zou kunnen knippen om haar vrouwelijke charme te benadrukken, 'sociale tips' hoe en waar een leuke man tegen te komen, verliet ze opgelucht mijn praktijk.

Zodra de stadsparken weer zouden opengaan, mondkapjes niet meer gedragen hoefden te worden en festivals en concerten weer mochten plaatsvinden, kon ze erop uit trekken. Liefst eerder. Marit ging een mooie *Summer of Love* tegemoet en gaat hopelijk een man vinden die bij haar past.

LEVEND BEGRAVEN!

9.

LEVEND BEGRAVEN!

Ik denk nog wel eens terug aan een tachtigplusser die bij me op consult kwam. Hij was ongeneeslijk ziek en bang om te sterven. Drie maanden na ons gesprek overleed hij, zónder angst.

Op een dag kwam Jan in mijn praktijk. Ik was begin dertig en net begonnen als zelfstandig reïncarnatietherapeut.

Nog jong en onzeker. Hij had al een heel leven achter de rug. Begin tachtig, mager en klein van stuk. Zijn keurig nette grijze broek en bijpassend colbertjasje slobberden om zijn lichaam. Het kostuum had ooit gepast, maar was hem nu maten te groot. Deze man oogde ziek, geknakt. Zag eruit alsof hij niet lang meer op deze aardbol zou rondlopen. Zijn aura was van normale grootte geslonken tot een zwak, flinterdun laagje trillende energie.

“Je vraagt je vast af wat ik bij jou kom doen”, begon hij, nadat hij me een hand had gegeven. Ik keek hem neutraal aan. “Je wilt in ieder geval een consult, meer weet ik niet. Vertel maar, ik luister.”

Jan schraapte zijn keel en stak van wal. Vanaf zijn dertiende jaar werkte hij hard tot aan zijn pensioen, bij een bouwbedrijf. “Ik heb nooit een dag verzaakt, ik was er altijd. In weer en wind stond ik op de steiger. Ik heb meegebouwd aan prachtige flats, als sjouwer en metseelaar. Altijd lekker buiten werken.”

In vogelvlucht vertelde hij over zijn leven. Verliefd, verloofd, getrouwd. Samen met jeugdliefde Inez kreeg hij vier kinderen.

“We hebben het goed gehad samen.”

Nadat zijn vrouw tien jaar geleden overleed, zag hij de kinderen zelden. “Ach”, vergoelijkte hij, “ze wonen in het buitenland. Zo gaat dat. Ik vermaak me tegenwoordig met lezen. Daar had ik vroeger nooit tijd voor.” Ik zag de pijn in zijn ogen.

In een filiaal van de openbare bibliotheek was Jan op één van mijn boeken gestuit. Wedergeboorte en leven na de dood waren onderwerpen die hem in hoge mate interesseerden.

Hij lachte en zei: “Ik ben blij dat jij met jouw boeken de mensen laat weten dat er meer is dan dit ene leven. Dat doe je goed. Schop maar fijn aan tegen de katholieke kerk!” Ik moest glimlachen om dit ‘compliment’. “Nou, zo stellig verkondig ik dat niet. Van mij mag iedereen geloven wat hij of zij wil.”

Bang om te sterven

Het was een verademing voor Jan om over zichzelf en zijn leven te kunnen praten. Hij vond het wennen om zijn eigen stem te horen. “Ik ben het spreken verleerd. Thuis ben ik alle dagen alleen.”

Na een dik half uur praten over ‘dat eenzaamheid niet wende’, kwam de aap uit de mouw.

Jan: “Ik heb kanker. Heb chemotherapie gehad en ben terminaal. Binnenkort is mijn leven voorbij. Over en uit. Ik geloof wel in reïncarnatie, toch ben ik bang om dood te gaan. Natuurlijk hoort ouderdom, ziekte en sterven bij het leven. Maar wie garandeert mij dat ze me niet levend begraven? Checken ze wel of ik echt dood ben als ik in de kist lig? Straks schuiven ze me de oven in en voel ik alles. Kun jij ervoor zorgen dat ik niet meer bang ben voor mijn eigen crematie, die er onherroepelijk aankomt.”

Een kort moment wist ik niet precies wat ik met Jan moest aanvangen. Regressietherapie, reïncarnatietherapie, gewoon een gesprek over zijn doodsangst? Was het leeftijdsverschil tussen ons niet te groot om zijn naderende sterfelijkheid te bespreken?

Indertijd was ik net een jaar bezig als therapeut en twijfelde ik vaak of ik het allemaal wel goed deed.

Jan deed er een schepje moeilijkheidsgraad bovenop: "Ik wil géén regressietherapie of hypnotherapie, dat vind ik te eng. En ik doe mijn ogen niet dicht. Ook niet bij jou. Ik houd niet van controle verliezen."

"Jan, als je je ogen gewoon openhoudt, durf je dan wel samen met mij op zoek te gaan naar de oorzaak van je angst?" Hij knikte 'ja', een spotlachje om zijn mond. "Vooruit, omdat jij het bent."

"Goed, houd je ogen open en denk aan wat je daarnet zei. Wie garandeert jou dat ze je niet levend begraven? Kijken ze dat wel goed na? Wie controleert dat? Waar ben je het meest bang voor?"

"Dat ze me levend begraven."

Op mijn verzoek herhaalde Jan dit laatste zinnetje terwijl hij zijn ogen openhield. Hij keek me met zijn oude, troebele blauwe kijkers strak aan, totdat zijn blik glazig werd. Alsof hij in onbekende verten staaarde. Zijn ogen sperde hij verder open. Een en al angst. Zittend op de stoel tegenover me, zag ik dat zijn benen begonnen te trillen. Paniekerig riep hij: "Ze hebben me echt levend begraven!"

Epidemie

Jan dook zo snel in herinneringen aan een oude ervaring, dat ik daar als beginnend therapeut best van schrok. Meestal duurde het een kwartiertje voordat een cliënt 'iets zag' na een hypnotische inductie van een regressie-visualisatie.

Ik wapperde met mijn handen voor zijn geopende ogen. Die handen zag hij niet. Jan was met zijn bewustzijn 'ver weg'; met innerlijke ogen bij beelden die bij een vorig leven hoorden. Ik probeerde paranormaal mee te kijken in zijn ervaring.

In wat voor situatie bevond hij zich? Opgesloten. In het donker. Hij lag in een kleine ruimte, op zijn rug. Meer kon ik niet 'zien'.

Jans handen trilden. Zijn lichaam maakte kleine schokjes. Tranen welden op in zijn ogen. Op zijn gezichtsuitdrukking zag ik wisselende emoties, een mengeling van angst, verdriet en boosheid.

"Ze begraven me, maar ik leef nog!"

Ik vroeg Jan om 'in zijn herinnering terug te gaan naar een moment, enkele dagen voorafgaand aan deze angstige situatie'.

"Waar ben je, wat gebeurt er?"

Jans ademhaling werd rustiger, al bleef hij met wijd opengesperde ogen voor zich uit staren in de stoel; de tranenstroom stopte.

Met horten en stoten kwam een oud levensverhaal omhoog. Een vorig leven, dat gezien de kleding-

omschrijving plaatsvond in de 16^e of 17^e eeuw, ergens op het vasteland van wat we nu Europa noemen. In dat leven was hij dokter in een kleine tot middelgrote stad. Had vrouw en kinderen. Behoorde tot de notabelen. Het ging hem goed, hij had het vele malen beter dan de gemiddelde persoon in die periode. Tot een epidemie alle stadsinwoners tot gelijken maakte. Jan: "We leven, maar moeten allemaal een keer dood."

De arts probeerde met zijn - in vergelijking tot nu schamele - medische kennis, zieken en stervenden bij te staan. Beloofde aan stervenden, in overeenstemming met zijn praktiserend katholieke geloof, een mooie hemel waarin ze het goed zouden hebben. Beter dan op aarde.

Al begreep hij zelf steeds minder waarom God iedereen zomaar liet sterven. Vrouwen, mannen, onschuldige kinderen. Daar moest een reden voor zijn, maar het waarom daarvan ontging hem.

Zijn gezin viel ten prooi aan de epidemie. Hij eveneens. Omdat hij bij leven zoveel goeds had gedaan voor de stadsgemeenschap, werd zijn dode lichaam naar de kerk toegebracht. Andere lichamen van door de epidemie omgekomen mensen in de stad, kregen een plek in massagraven *buiten* de gemeentegrond. Godsvruchtige gestorven notabelen 'verdienden' een handgemaakte houten kist én een mooi plekje op de begraafplaats nabij de katholieke kerk.

In de doodskest, op weg naar zijn eigen begrafenis - vervoerd met paard en wagen - was de man 'wakker geworden' van het gebonk van de wielen op de straat. "Ze gaan me levend begraven!"

Hij verloor het bewustzijn en kwam bij toen hij andere geluiden hoorde.

"Ze gooien aarde op de kist. Ze stoppen me in de grond! Ik ben niet dood, ik leef!"

Meer en meer aarde hoorde hij op het hout van de kist ploffen. Doffe klappen. Zijn zwakke geroep leverde niets op. De doodzieke man verloor opnieuw het bewustzijn en liet daarna het leven.

Vrij!

Verwonderd zuchtte Jan: "Oh, wat geweldig is dit! Ik verlaat mijn lichaam en zweef boven de begraafplaats! Wat een schitterend gevoel. Ik ben vrij!"

Omdat hij net een traumatische ervaring had beleefd, moedigde ik hem aan verder te zweven. "Kijk waar je naartoe kan gaan. Je bent los van het lichaam van die man die je bent geweest. Voel hoe fantastisch het is om te kunnen vertrekken. Waar ga je heen?"

Jans geest bevond zich boven de begraafplaats. Vanaf daar zag hij beneden een vriend aan het vers gedolven graf staan. Met een spade dichtte deze de kuil met aarde, tot de kist niet meer te zien was.

"Dat was een trouwe vriend van me. Hij was bang dat mijn lijk anderen zou kunnen besmetten en vond dat ik snel begraven moest worden. Hij was toen advocaat,

geen dokter. Had weinig benul van zieken of gestorvenen."

De zielsenergie uit het lichaam van de overleden arts, zijn geest, zweefde verder weg, en omhoog.

"Zou de kerk gelijk hebben?" vroeg Jan.

"Waarmee?", wilde ik weten.

"Of er een hemel en een hel is."

"Kijk om je heen. Wat zie je?"

"Engelen? Nee, gestalten die zweven, net als ik. Doorzichtige dode mensen. Geesten. Oh, daar zie ik mijn vrouw op me afkomen, uit dat leven! Mijn hele gezin! Vrienden van me, die eerder stierven. Dit is een veel mooiere hemel dan de kerk ons voorspiegelt. Iedereen die dood is, kom ik weer tegen."

Uit Jans mond kwam een diepe zucht. Zijn starre blik veranderde, zijn door tranen roodomrande ogen keken mij scherp aan. Jan was 'terug'. Zei: "Wat zal ik blij zijn als ik na mijn dood, binnenkort, mijn overleden vrouw lnez weer terugzie."

Afscheid

Bij het afscheid nemen na het consult kneep Jan uit dankbaarheid, bij het handen schudden, mijn handen bijna fijn. Hij herhaalde het wel drie keer. "Ik ben zo blij dat ik vandaag bij jou dood mocht gaan! Sterven doet geen pijn, mijn ziel komt vrij. Ik weet nu wat ik kan verwachten na de dood. Ik hoef niet bang te zijn."

“Ja”, vulde ik aan, “en ze checken heus of je lichaam werkelijk dood is voordat ze dat begraven of cremeren. Doktoren volgen speciale richtlijnen om de dood officieel vast te stellen.”

Buiten zag ik hem een huppeltje maken van geluk. Mooi om te zien, een broze doodzieke tachtigplusser die zich een kort moment gelukkig voelde. Hier en daar lichtte zijn aura gelig op.

Jans consult ben ik na al die jaren niet vergeten. Vanwege ons grote leeftijdsverschil had ik niet verwacht dat ik *hem* wat kon leren over leven en dood.

Hij leerde *mij* dat ‘controle houdende cliënten’ vaak de heftigste trauma’s herbergen. Jan werd de eerste van een lange rij cliënten in mijn praktijk die bij anderen het predicaat kregen: ‘controle-type, niet in trance te krijgen’. Bij mij mochten zulke cliënten hun ogen openhouden, hoefden ze niet op een bank te liggen en konden ze rechtop in een stoel blijven zitten. Gesloten ogen zijn geen voorwaarde om cliënten in trance te brengen; elkaar vertrouwen is belangrijker.

Postuum bedankje

Drie maanden na Jans consult werkte ik ’s middags met een vrouwelijke cliënte, toen ik plots zijn energie voelde. Ik schrok. “Marianne, ik ben het, Jan! Dag! Dag!”, klonk het in mijn hoofd. Het gebeurde zo onverwacht en snel, dat ik meende dat ik het me verbeeld had.

Diezelfde week ontving ik per post zijn overlijdensbericht. Die middag dat ik hem 'hoorde', was hij overleden. Eén van zijn kinderen had een handgeschreven roze *post-it* op de rouwkaart geplakt. Daarop stond in bibberig handschrift met balpen geschreven: "Plak dit op de rouwkaart aan Marianne Notschaele. Ik ben niet meer bang om te sterven."

Zo'n ontroerend postuum bedankje krijg ik zelden; ik vond het bijzonder. Nog blijer was ik, dat Jan zonder angst is heengegaan.

BIZON-DERE RELATIE

10.

BIZON'DERE RELATIE

Gaby geeft Xander, een goede kennis, veel meer hulp dan gebruikelijk, al begrijpt ze niet goed waarom. Samen zoeken we uit wat er speelt. Een vorig leven ontvouwt zich. Opeens vloeien herinneringen van Gaby en mij in elkaar over.

Gaby is een zorgzame vriendin van me, altijd bereid om anderen te helpen. Voor Xander, een collega die ze via haar werk leert kennen, doet ze veel moeite tijdens zijn ziekte. Hij heeft longkanker en zal niet meer genezen.

Gaby is intensief betrokken bij zijn ziekteproces, ze organiseert zelfs speciale *healings* voor hem. Normaal-gesproken kunnen familie, vrienden en kennissen al rekenen op haar liefdevolle aandacht en hulp, maar bij Xander is sprake van ‘meer dan gebruikelijke aandacht’.

Omdat ik regelmatig met Gaby e-mail over persoonlijke onderwerpen, schrijft ze me over Xander: “Waarom voelt mijn relatie met hem zo anders aan? Waarom besteed ik extra tijd aan hem en geef ik hem zoveel hulp? Zou ik hem uit een vorig leven kennen? Thuis heb ik al een meditatie gedaan, in de hoop meer duidelijkheid te krijgen.”

Gaby stelde zich daarbij in op Xander. “Ik zag hem voor me, net zoals bij de *healings* die ik voor hem organiseer, toen we met zijn allen genezende lichte energie naar hem toestuurd. Ik zag opnieuw hoe de lichte energie naar hem toestroomde en hoe die door zijn borstkas heenging. Opeens zag ik beelden van een meisje van een jaar of drie, een indianenmeisje met twee lange vlechten in het haar. Een kudde bizon stormde voorbij en ik wist dat het meisje door die bizon vertrappt was. Dat ze geen lucht meer kreeg, dat haar longen waren geraakt.”

Gaby: “Pas later beseftte ik dat ik het zag gebeuren. Dat meisje herkende ik in Xander. Daarom deed ik zoveel moeite voor hem. Ik wilde alsnog dat kleine meisje red-

den. Xander heeft nu longkanker, pijnlijke longen, het indianenmeisje werd dodelijk geraakt door bizons. Haar borstkas/longen werden vertrapt.”

Dit verkregen inzicht is een tijdje voldoende voor Gaby en in onze e-mails gaan we over op een ander onderwerp. Tot ze een paar maanden later voor een lichamenteel probleem aanklopt bij een bioresonantietherapeut. Hij vertelt haar over vitamine B12-tekort en zegt terloops: “Er zit nog een vorig leven bij je in de weg. Een ervaring als vrouw. Haar dochtertje overleed. Je hebt dat nooit verwerkt.”

Gaby e-mailt: “Ineens wist ik dat het om de moeder van het indianenmeisje ging! Die moeder was ik.”

Bizons

Tijdens het lezen van Gaby's e-mail gebeurt er iets vreemds. In plaats van het woord *bioresonantie* lees ik telkens het woord *bison* en doemt een kudde grazende bizons op voor mijn geestesoog. Honderden, duizenden bizons. De dieren staan, liggen, lopen. Ik 'zie' een groenige grote vlakte, gelardeerd met grijswit gesteente. Vruchtbare grond, op de achtergrond gebergte. Het heeft te maken met de tijd dat indianen zich nog vrij konden bewegen op de Noord-Amerikaanse prairies, voordat kolonisten indianen in reservaten opsloten en hun land opeisten.

In mij *resoneert* iets, alsof ik in Gaby's voorbij bestaan een rol vertolk, maar hoe en wat? Mijn nieuwsgierigheid

is gewekt. Samen speuren we verder en schrijven we aan elkaar wat we te weten komen.

Gaby: “Onbeweeglijk zit de vrouw bij de kookpot, de lepel nog in haar hand. Haar kind, haar dochtertje van drie jaar oud, speelt een stuk verderop. Het meisje tekent met een stukje hout in het harde zand en gaat op in haar spel. De aandacht van de vrouw is gericht op haar kind, ze ziet niet dat er links van haar een stofwolk nadert met een enorme snelheid.

Voordat ze overeind kan springen, weet de vrouw al dat het te laat is. De stofwolk raast voorbij, de hoeven van de bizons maken een bonzend geluid op de vlakte. Ze had ze moeten horen aankomen, de aarde moeten voelen trillen. Dan was ze op tijd geweest om haar kind weg te kunnen sleuren voordat alles vertrappende hoeven haar konden raken.”

Ik opper: “De rest van de stam moet toch ook het nodige gemerkt hebben? Een kudde bizons hoor je van ver aankomen. Meestal werd er gewaarschuwd, geroepen, zodat iedereen zich op tijd uit de voeten kon maken. Dat je dochtertje in haar spel opging is logisch. Waar was jij met je gedachten? Bij de kookpot? Weggedroomd? Kuddes van toen bestonden uit honderden zo niet duizenden bizons. Ging het om een paar bizons die zich van de grote kudde hadden losgemaakt? Zoiets hoor je minder goed aankomen.”

Gaby: “Dat zou kunnen. Dit haalt wel een deel van mijn schuldgevoelens weg. Iedereen had eigen taken binnen

de stam. Het was niet mijn taak om bizonen op te sporen, ik had een kooktaak.”

Enthousiast vul ik aan: “Ik had een jachttask daar! Ik zie me nu als man, indiaan te paard. Twintig, dertig jaar oud. Ik jaag op bizonen voor het vlees. Wij, de mannen, reden altijd te paard naar de rustig grazende kuddes toe, om van de kudde losgeraakte dieren te doden. Dat was de meest veilige manier voor ons, zodat ze ons niet zouden aanvallen.”

Haar geest vliegt mee

Gaby: “Stamgenoten rennen naar haar kind. Zij kan alleen toekijken. Ze brengen het kind naar haar man, de sjamaan. De vrouw kijkt naar dit alles, ze ziet het gebeuren vanaf een afstand, bijna zonder geluid.

Zonder dat ze het merkt, wiegt ze heen en weer met haar lijf. Pas als de houten lepel onder haar handen breekt, schrikt ze op.

Een volgend moment komt haar man hun tent binnen, hij draagt hun dochtertje dat slap in zijn armen ligt. Hij loopt naar haar toe. Ze denkt dat hij haar wil bestraffen, omdat het haar schuld is dat ze niets deed, dat ze niet opgelet had. Zal ze wegrennen? Ze aarzelt te lang, het is te laat nu. Ze kijkt naar de grond. Ze kan hem niet in de ogen kijken. Haar man gaat naast haar zitten, het meisje in zijn armen. Slap. Haar ribbenkast is niet meer heel, ze had geen schijn van kans. Hij legt zijn hand op de knie van zijn vrouw en probeert contact te maken. Maar ze zit als bevroren. Ze is niet in dit moment.

Haar geest vliegt mee met de bizonen en de ziel van hun dochter. Ze raast over de rode vlakte in een stofwolk die haar ogen doet tranen. Ze moet op tijd zijn, ze moet haar dochter wegsleuren voordat de vernietigende hoeven bij haar zijn. Het kan niet misgaan, het mag niet misgaan. Een leven zonder haar dochtertje is geen optie.

In de verte hoort ze het geween van haar man. Het klinkt als een lied en het gaat door merg en been. De hoge tonen van zijn jammer rijten haar hart uiteen. Zijn verdriet is voelbaar, zichtbaar en hoorbaar. Haar verdriet zit weggestopt, diep in haar lichaam dat als versteend naast hem zit.

Haar verdriet is een steen die haar op aarde vasthoudt. Haar geest wil reizen, de ziel van haar dochter achterna, de geest van de bizonen. Maar de steen houdt haar gevangen.

De klaagzang van haar man wordt lager van toon. Ze herkent er haar sterke man in. Haar steun en toeverlaat. Het klinkt gelukkig niet meer zo wanhopig, niet meer zonder controle. Hij heeft verdriet. Maar het klinkt alsof hij ermee om kan gaan, alsof hij verder kan met zijn leven. Ze voelt zich ineens teruggezogen in haar lichaam. Ze heeft hem nodig.

Ze zakt in elkaar, haar handen op haar hart. Wat doet het pijn! Tranen branden achter haar ogen.

Die nacht slapen ze met hun dode dochttertje tussen hen in. Ze hebben haar in doeken gewikkeld alsof ze nog een baby is. Zij wil haar niet meer aanraken. Ze voelt vast koud. Haar wangetjes zijn bleek. De lange donkere wimpers tekenen sterk af op dat bleke gezichtje. Ze moet naar haar kijken, alsof het schuldgevoel daarmee minder wordt. Alsof het een straf is.

De volgende dag gaat de hele stam met hen mee naar de rivier.”

Aan de oever van de rivier

Plotseling zit ik midden in Gaby's oude verhaal en heb ik heldere en scherpe beelden op mijn netvlies.

Aan de oever van de rivier ben ik, indianenman, bezig met bizonhuiden. Ik schraap er overvloedig vlees vanaf. Meestal doen vrouwen dit werk, maar nu gaat het om zoveel huiden, dat ik meehelp. Daarna kunnen de huiden in het water schoongespoeld worden. Een vrouw naast me spant huiden op houten raamwerken om het droogproces te versnellen.

Een enorme kudde bizons verbleef lange tijd in de buurt van ons kampement. We hebben op eenvoudige wijze meer dieren kunnen doden dan gewoonlijk in deze tijd van het jaar. Met recht een *indian summer*, een zachte herfst. De vleesvoorraden voor de naderende winter zijn al op orde.

Tipi's van onze stam staan wat verder weg van de rivier. Ik zie een groepje uit hun tipi's komen en naar de rivier toelopen, een stuk stroomafwaarts.

Aan Gaby schrijf ik: "Grappig, dat ik dit zie. Ik was bezig met het schrapen van huiden. Als ik nu verhalen schrijf ben ik altijd in de war met de uitdrukking 'schrijven en schrappen', dan zeg ik 'schrappen'."

Gaby gaat verder: "De grond is te hard om haar te begraven. We leggen haar dode lijfje op een bedje van stro in de rivier. Zo kan haar ziel ongeschonden de overkant bereiken van de geestenwereld. Mijn dode meisje krijgt wat eten mee en de mooiste veer uit de tooi van mijn man. Stamleden dansen en jammeren. Ik sta als bevroren. Ik kan niet huilen, niet weeklagen en ook niet dansen. Als mijn man zijn warme hand niet op mijn rug had gelegd, had ik niet mee kunnen lopen. We duwen het eilandje van riet van de oever af. Ik moet haar loslaten. Ik slik, treuzel. Mijn vingertoppen houden het eilandje nog tegen. Mijn man kijkt toe. Mijn vingers verliezen grip, de rivier neemt ons dochtertje mee. Ik bijt op mijn in elkaar geklemde vuist. Niet voelen, anders scheur ik tweeën."

Wat Gaby beschrijft zie ik - vanuit mijn positie als indiaanse man - een paar honderd meter verderop bij de rivieroever gebeuren.

Jammerend geluid, verdrietig geweeklaag van stamleden, komt via de wind mijn kant uit. De dodenzang die hoort bij het afscheid nemen van een gestorvene. Kort kijk ik op van mijn werk en richt me weer op het

verwijderen van vlees- en vetresten van de bizonhuiden. Ik heb geen vrouw, geen kinderen. Dit verdriet betreft de naaste familieleden van de dode.

Gaby: “De vrouw wordt ziek, krijgt hoge koorts. Haar man, de sjamaan, zit bij haar en dept haar gezicht. Ze koelt er nauwelijks van af. In haar ijdromen reist ze terug in de tijd, naar de dagen dat ze zwanger was van hun eerste kind, het dochttertje dat lang op zich liet wachten.

Ze was jong getrouwd, maar kinderen kregen ze alsmaar niet. Totdat ze het opgaf en erin berustte. Ze zou geen kinderen krijgen. Toen was ze ineens misselijk en haar borsten voelden gespannen aan. Ze kon het haast niet geloven: toch zwanger. Haar man was in de wolken, net als zij.

Ze straalde toen haar buik steeds dikker werd. Ze noemden hun meisje Stralende Ster. Nooit vergeet ze, hoe trots haar man keek toen zij hem de pasgeborene toonde. Een jaar later veranderden ze haar naam in ‘Ze Speelt de Hele Tijd’. Het meisje leefde in haar eigen wereldje. Ze speelde niet met andere kinderen, maar altijd alleen, buiten. Wel met beestjes. Of ze tekende met stokjes in zand of aarde en voegde er blaadjes en bloemen aan toe. Het was een prachtig meisje, met haar twee lange vlechten. Zo puur, gevoelig en dicht bij de natuur.

De vrouw wordt niet meer beter. Ze glijdt weg in haar koortsdromen, om nooit meer wakker te worden. Pas toen ze gestorven was, besepte ze dat ze haar lief-

hebbende man onbedoeld ook verlaten had. En dat hij dus dubbel verdriet had. Dat had ze hem nooit willen aandoen. Ze had spijt dat ze zich zo had laten wegglijden in de dood, maar haar pijn om het verlies van hun dochtertje was te groot.”

Bijzonder, dat Gaby's herinneringen en die van mij even samenvielen.

**DE GOUDZOEKER EN DE WASVROUW
IN HET WILDE WESTEN**

11.

DE GOUDZOEKER EN DE WASVROUW IN HET 'WILDE WESTEN'

Iedereen beroemd in een vorig leven? Welnee! Beroemdheden zijn altijd in de minderheid. Net zoals nu. Gewone mensen, eenvoudige levens, daar zijn er des te meer van.

Toch is ieder leven van grote persoonlijke waarde. Levenslessen zijn er in alle maten, groot en klein. Roel

en Lynn hadden een vorig leven in het ‘Wilde Westen’ van het prille Amerika.

Op een dag was de beregeningspomp voor het gazon in onze tuin kapot; ik belde een monteur.

De lange magere man die kwam, was een jaar of dertig. Roel was zijn naam. Hij droeg een groene bedrijfsoverall. Roels hoofd was kaalgeschoren, zijn bruine halflange - aan de onderkant recht afgeknipte - hipsterbaard stond hem goed.

Op het moment dat ik hem begroette dwaalden mijn gedachten af. Naar een filmklassieker uit 1925: [The Gold Rush](#), een film zonder geluid, met Charlie Chaplin in de hoofdrol. De monteur deed me denken aan hoe de acteurs er in die film uitzagen: goudzoekers in Canada in de 19^e eeuw. Een filmverhaal gebaseerd op een grote goudvondst in 1848 in Californië, toen honderdduizenden pioniers en gelukszoekers vanuit alle windstreken naar het destijds nog nauwelijks ontgonnen westelijk deel van Amerika trokken.

Goudzoeker

Roel stapte de beregeningsput in en hurkte neer op de bodem om het mankement nader te bekijken. “Het filter zal verstopt zijn”, mompelde hij voor zich uit.

Ondertussen zag ik hem voor mijn geestesoog veranderen in een andere man. Een veertiger, niet van deze tijd. Dikker ook. Gekleed in een slecht zittende, versleten

grauwgrijze overall. Spijkergoed/denim van het eerste uur.

De figuur die ik paranormaal waarnam zat gehurkt op dezelfde manier als Roel die nu de waterpomptang vasthield, maar deze man hield een grote ronde zeef van ijzer vast tussen zijn handen. Maakte daarmee schrapende bewegingen over de bodem van een bergbeek, waar hij aan de kant naast zat. Haalde de ronde zeef van zo'n tachtig centimeter doorsnede uit het water, schudde goed, liet het water er uitlopen en bekeek en bevoelde de achtergebleven kiezels. Op zoek naar edelmetaal. Een kolonist/goudzoeker in het Amerika van de pionierstijd. Poef, weg was het beeld.

In een kwartier repareerde Roel het binnenwerk van de metalen pomp en verving hij een kapot filter. Een ijzeren membraam dat kiezeltjes moest tegenhouden bij het oppompen van grondwater.

Ik vond het een grappige overeenkomst, dat hij zoveel levens later pomptechnicus was, nog steeds in de weer met 'zeven en water'.

De goudzoeker moest een hard bestaan hebben gehad in het ruige berggebied. Kende daar armoede en eenzaamheid. Leefde van geld dat hij verdiende door stukjes edelmetaal te zeven uit gesteente in bergbeken en -rivieren.

Omdat Roel zijn hipsterbaard met enige trots droeg, vermoedde ik dat zijn leven in het 'Wilde Westen' weliswaar hard was geweest, maar dat hij zich daar in

die vrije natuur tussen kolonisten toch op zijn plek had gevoeld.

Ik vroeg Roel 'of hij goed kon leven van zijn monteurs-werk'. Hij antwoordde: "Dat gaat best. Ik houd ervan mijn handen vies te maken. Maar ik verdien meer met mijn hobby."

"Wat voor een hobby?"

"Misschien raar", zei hij, terwijl hij naar zijn grote handen keek. "Ik leer voor goudsmid. In mijn vrije tijd maak ik gouden ringen. Ik vind prutsen met kleine stukjes goud machtig mooi."

Keuzes die mensen maken zijn nogal eens gebaseerd op (onbewuste) herinneringen aan eerdere incarnaties. Daarom vroeg ik me na het bezoek van deze monteur af, of er zich onder hedendaagse 'barista- en barbiermannen' met hun karakteristieke snorren en baarden, meer gereïncarneerde pioniers of kolonisten zouden bevinden die in de 19^e eeuw door de onontgonnen gebieden van west-Amerika trokken.

In het e-book [*Vintage Life*](#) schreef ik o.a. over eigen herinneringen aan een vorig leven in die periode: als een oorspronkelijke bewoner van dat gebied, een indiaan. Veel indianen overleefden de blanke invasie niet. Ze stierven bij gevechten om hun land of door onbekende ziektes waarmee ze ineens in aanraking kwamen en waartegen ze nog geen weerstand hadden opgebouwd.

Clënten die ik in mijn praktijk zag, vertelden over vorige levens die ze hadden gehad in het 'Wilde Westen' van

Amerika. Ze verhaalden over indianen, bizonjagers, *trappers* (vallenzetters), cowboys. Prostituees, animeermeisjes in *saloons*. Aan vuurwater (sterke alcohol) verslaafden, gokkende goudzoekers, predikers die Gods woord verspreidden. Arme, hongerige boeren en arbeiders uit Europa, die hun geluk beproefden in Amerika, het land van onbegrensde mogelijkheden. Land werd gratis weggegeven aan kolonisten, ten koste van de oorspronkelijke bewoners, de indianen. Gewone mensen, die in eenvoudige levens hun best deden te (over)leven.

Zulke incarnaties laten hun sporen na op zielsniveau. De ene keer als vage herinnering, de andere keer als ‘voorkeur’ bij nieuw te maken keuzes.

Wasvrouw

Wanneer een ervaring uit een vorig leven de huidige gezondheid negatief beïnvloedt, kan reïncarnatietherapie van pas komen om verlichting te bieden.

Postbode Lynn (45) had last van pijnlijke, stijve vingers. Vooral op koude, regenachtige en winterse dagen, aan het einde van een dag post bezorgen. Bij het sorteren en vastpakken van enveloppen werd ze wanhopig van de pijscheuten die door haar van kou verstijfde vingers heen trokken.

Lynn: “Ik zie het dan niet meer zitten. Toch moet mijn werk die dag af. Ik wil mijn baan niet verliezen, thuis ben ik kostwinner.”

De conclusie na meerdere bezoeken aan de huisarts was: 'Artritis, niets aan te doen. Wen maar aan de pijn'.

Tijdens een consult met een visualisatie stonden Lynns pijnlijke vingers in ons gesprek centraal. Welke herinnering was verbonden aan moeten doorwerken in de kou? Ze beschreef haar ervaring als volgt:

"Ik zie mijn handen, ik beweeg ze in stilstaand water. Water in een grote tobbe.

Ik maak wringende bewegingen in het water en sta voorover gebukt boven een houten kuip. Dat ding staat voor me, op de grond. Tot aan de rand gevuld met water.

Ik ben buiten, de tobbe staat op kale grond. Er groeit hier weinig. Het is koud, het waait stevig. Ik ben in een bergachtig gebied in Amerika of Canada, rond 1850. Het water voelt ijskoud aan. Op het oppervlak drijven kleine stukjes ijs. Het water moet tegen bevroering aan zitten. Het werk, de was, móet worden gedaan!

Hoe krijg ik die hemden straks droog?

Achter mij is een klein onderkomen. Gemaakt van afvalhout, oude planken. Tegen elkaar aangezet en vastgekleefd met aarde. Vier kanten en een dak. Met zoveel gaten en kieren dat de wind vrij spel heeft. De deur is een grote halve plank. Ramen zitten er niet in.

De wind giert om me heen.

Ik ben een vrouw, klein van stuk. Ik loop moeizaam. Mijn voeten en vingers doen zeer. Bewegen en lopen, dat doet pijn. Lopen, zitten, staan, wassen bij de tobbe, alles doet me zeer. Ik heb opgezwollen vingers van het koude water. Ik ben wasvrouw.

Het is koud. Hoe kom ik straks de winter door als ik buiten niet meer de was kan doen?

Ik heb weinig bezittingen. Zeep om mee te wassen krijg ik in ruil voor nachtelijk samenzijn met mannen. Ik doe zuinig aan met de zeep, want de was doen voor anderen is dé manier om aan geld of eten te komen.

Ik leef bij de dag, spaargeld heb ik niet. Het is werken, eten, slapen. Werken, eten, slapen.

Ik zie een lang touw hangen tussen twee hoge palen. Gemeenschapsgoed. Ik heb geen eigen houten palen om de was aan op te hangen. Het 'huisje' waar ik in woon en probeer te leven is piepklein. Ik pas er net in.

Op de grond een plank met daarop oude lappen stof, een bed kun je het niet echt noemen.

De wind waait hard, ik klappertand van de kou en kan het rillen amper stoppen. Zojuist heb ik vier gewassen werkhemden uit de tobbe gehaald en de natte stof met moeite met de hand uitgeknepen.

Hoelang ik hier woon? Een jaar of tien. Ik had een man, die me meenam naar deze onherbergzame streek. Vanuit Ierland. We werkten daar vroeger op het land, maar oogst na oogst mislukte. We hadden honger en hoorden over Amerika. Onze kinderen waren gestorven

van de honger. De enige oplossing was naar hier gaan. In het Westen kreeg je gratis grond om zelf graan op te verbouwen.

We reisden lang over zee, ingepakt tussen honderden andere gelukszoekers. Amerika, het beloofde land. We reisden verder door naar het noorden, voorbij de grote meren. Omdat daar werk zou zijn.

Onderweg stierf mijn man. Zijn gezondheid was te zwak voor de lange reis. Het is hier ook zo ontzettend koud! Had ik dat geweten, waren we nooit gegaan.

Alle sterke kerels zoeken hier naar zilver in de bergen. In mijnen en in rivieren. Als vrouw alleen stel ik weinig voor. Het is hier te nat, te koud. Niets groeit op het land.

Wassen voor anderen valt me steeds zwaarder. Ik pak een blok zeep op. Smeer de vuile randen in van hemden die nog gewassen moeten worden. Zuinig zijn! Zeep moet zo lang mogelijk meegaan.

Water haal ik uit de rivier, zeshonderd passen hier vandaan. Sjouwen met een houten emmer. Lopen, lopen, tot de tobbe vol water is.

Het koude water doet zo'n pijn aan mijn vingers! Ik heb een lap stof om mijn nek tegen de kou. Als mijn lippen barstjes beginnen te vertonen, verschuif ik de doek tot over mijn mond. De kraag van mijn jurk moet mijn nek maar beschermen tegen de wind. Een jas heb ik niet. De jurk van dikke stof, met schort, moet me zo warm houden als mogelijk is.

Hoe lang ben ik vandaag al niet bezig met de was? De winter is net begonnen. De ergste vrieskou moet nog komen. Op de aarden grond naast de tobbe zie ik ijskristallen liggen. Ik loop naar de waslijn waar hemden hangen te drogen. Ze zijn zo stijf als een plank. Net zo stijf als mijn vingers. Bevroren wasgoed, wat nu? Ik weet het niet meer. Het is te koud om buiten door te gaan met wassen, maar ik moet mijn werk afkrijgen! Mijn vingers doen zo'n pijn!

Ik loop terug naar het huisje, zak in elkaar en begin onbedaarlijk te huilen. Tot ik geen adem meer over heb. Ik val op mijn zij en vind het wel best.

Van een afstandje kijk ik naar de vrouw die ik ben geweest. Langzaam voel ik me wegglijden van haar, een energiestroom die omhooggaat. Vrij! Ik krijg het weer warm. Behaaglijk warm. Alsof ik ontdooi. De pijn in mijn vingers verdwijnt."

Aanhechting zielsenergie

Toch bleek deze heldere herinnering aan een vorig leven als wasvrouw niet van Lynn te zijn geweest. Zij had een ander leven gehad in ongeveer dezelfde tijdsperiode in hetzelfde gebied, als schoonmaakster in een bar. Niet als wasvrouw. Echter, de zielsenergie van de overleden wasvrouw haakte aan op de energie van de schoonmaakster. En liftte mee naar volgende incarnaties.

Op zielsniveau was sprake van zoveel herkenning dat hun beider energiestromen verstrengeld raakten. De

eens zo hardwerkende vrouwen 'moesten hun werk afkrijgen in moeilijke tijden, in koud weer'.

Pas in december 2018 'ontwaakte' de meereizende ziel van de wasvrouw, toen Lynn aan het werk was. Tijdens het rondbrengen van post op een grauwe en koude middag, voelden Lynns vingers stijf aan. Bij iedere envelop die ze in een brievenbus liet glijden, voelde ze pijscheuten door haar vingers trekken.

Lynn moest die dag nog zoveel brieven en kaarten bezorgen... haar werk moest af! Ze voelde zich steeds moeier, kon amper op haar benen staan. Helemaal toen aanvriezende mist haar tot op het bot verkleumde.

Op die middag nam de zielsenergie van de overleden wasvrouw een groter deel van Lynns aura in bezit dan alle voorgaande jaren; Lynn raakte verstrikt in gedachten en pijn die niet van haar waren. Daarom leek het alsof de herinnering aan het leven van de wasvrouw van Lynn was, maar niets was minder waar.

Het werd tijd om Lynn (en de wasvrouw-entiteit) bewust te maken van hun energieverstrengeling. Pas daarna kon de ziel van de wasvrouw vertrekken naar een andere dimensie en Lynn zich weer focussen op zichzelf en haar eigen energieveld.

Zielsenergie die na het sterven gaat dolen als entiteit, kan aanhaken op andere ziels- of levensenergieën wanneer er overeenkomsten zijn. Die waren er wat hard werken betrof in zware omstandigheden in het 'Wilde Westen'. Maar ook qua vrouwen met doorzettingsvermogen.

Lynn: "Ik moest in dat leven als schoonmaakster leren volhouden, leren om blij te zijn met kleine dingen. Net als de wasvrouw had ik weinig tot geen bezittingen. Toch wist ik, en zij ook, te overleven in een kaal en onherbergzaam gebied. Er waren weinig alleenstaande vrouwen die het hoofd boven water konden houden tussen al die ruige mannen. Daar mag ik best trots op zijn."

Lynn realiseerde zich, dat 'postbode zijn en kostwinner' eveneens een knappe prestatie is. Bovendien kon ze haar vingers gaan vertellen dat die eindelijk 'vrij waren van kou en pijn'.

Dit ene consult was voldoende om de artritispijn grotendeels te laten verdwijnen. De gevoelsherinnering aan pijnlijke vingers hoorde niet langer bij haar, maar bij de wasvrouw.

Die entiteit had nog een klein beetje hulp nodig om 'naar het licht te gaan', maar na uitleg hoe een en ander in elkaar stak, was dat zo gepiept. Lynn is sindsdien niet meer bij de huisarts geweest voor artritisklachten.

Overpeinzing

Zijn hedendaagse enthousiaste *line dancers* in cowboy-outfit met bijpassende cowboyhoed, ooit echte cowboys geweest in een eerder bestaan? Mannen en vrouwen gekleed in suède 'indianenjassen met turquoise borduursels en franjes', leren schoenen met kraaltjes aan de voeten die op mocassins lijken, indianen geweest in het 'Wilde Westen'? Hullen ze zich, zonder zich daar-

over te verwonderen in prettige energie van oude tijden omdat ze zich goed voelen in kleding die hen daaraan doet denken?

Onbewuste herinneringen aan vroegere incarnaties kunnen ervoor zorgen dat iemand zich 'net als toen' wil kleden. Wedden, dat je de volgende keer anders aankijkt tegen vreemde kledingkeuzes van anderen. Je weet immers niet direct met welke vorige levens ze samenhangen.

DE KATOENPLUKSTER

12.

DE KATOENPLUKSTER

Een lichaamsmassage kan leiden tot spontane herinneringen aan vorige levens. Aanraken, bevoelen, betasten, kneden van huid en onderliggend spierweefsel kan vastgezette emoties losmaken. Én oude herinneringen.

Sanne herinnerde zich tijdens een Guasha-massage een vorig leven als zwarte vrouw op een katoenplantage.

Lichaamsmassages kunnen sluimerende herinneringen aan vorige levens wakker roepen. Daarbij maakt het niet uit om welk type behandeling het gaat, maar wel welke plekken van de huid bij aanraking extra gevoelig zijn of plotseling ontzettend veel pijn doen.

Paranormaalgevoelige masseurs kunnen tijdens het masseren van hun cliënt emoties en indrukken opvangen die niet van henzelf zijn, maar van de gemasseerde. Bij goede afstemming op een cliënt vermengen de aura's zich, van zowel masseur als gemasseerde. Sensitieve masseurs werken daardoor niet alleen direct op de huid, maar tegelijkertijd ook op zielsniveau.

Wanneer een regressie- of reïncarnatietherapeut eveneens masseur is, beschikt hij/zij over een extra hulpmiddel om pijnlijke lichaamsplekken in te zetten als inductie om de oorzaak met behulp van regressietechnieken te achterhalen. Door een specifiek pijnpunt meer aandacht te geven, kan een ermee verbonden (traumatische) ervaring uit het verleden getraceerd worden en desgewenst energetisch geheeld.

Zo'n therapeutische masseur kan vragen: 'Wat voel je? Waar doet het precies pijn? Waar lijkt die pijn op? Welk beeld of wat voor gedachte past daarbij? Welke woorden kun je geven aan de pijn die je op dit moment voelt? Als die pijnlijke plek zou kunnen praten, wat zou die dan tegen je kunnen zeggen? Neem dat beeld of die gedachte eens mee naar een eerdere ervaring in het verleden. Wat is het eerste dat bij je opkomt? Wat zie,

voel, hoor, ruik, weet je?' Enzovoort. Massage van huid en/of spierweefsel kan op deze manier herinneringen doen ontvouwen die samenhangen met onverwerkte emoties en trauma's.

Na een gezondheidsbevorderende massage in combinatie met emotionele verwerking van zo'n oude ervaring (kort of lang geleden, of in een vorig leven), kan het huidig lichaam zich pas echt goed ontspannen.

Zachte of harde aanrakingen

Mijn huid laten aanraken door een onbekende is niet mijn sterkste punt.

Eén keer onderging ik een bindweefselmassage en dat was, wat mij betreft, direct de laatste keer. Mijn rug, armen, benen, alles wat aangeraakt werd door de masseuse deed pijn tijdens het 'rollen van de huid' om doorbloeding te stimuleren. Ik ging van zachtjes kermend 'au, au' naar 'AU, AU, STOP!'

De masseuse vond dat ik me aanstelde en ging stug door met haar behandeling. Ik verbeet de pijn en had geen idee waarom de bindweefselmassage me zo zeer deed.

Had ik een masserende regressietherapeut gehad die aan mijn lijf kneedde, had hij/zij mogelijk in kunnen gaan op de soort pijn die ik ineens voelde tijdens het huidrollen of de reden waarom ik 'stop' riep.

Het duurde jaren voordat ik me nog eens overgaf aan een massage, bij schoonheidsspecialiste L. Zij nam mijn gezicht, hals, borstgebied en schouders onder handen

met heerlijk geurende lavendelolie. Wikkelde me in schone zachte handdoeken en liet me een uur relaxen in een stille, halfdonkere kamer.
Voor ik het wist dreef ik heerlijk weg richting dromenland.

Ik ben voorstander van zachte huidaanraking. Hardhandig duwen, trekken, kneden van mijn vel, nee, liever niet. Zou dat verbonden kunnen zijn aan een geboortehet herinnering? Uit de veilige baarmoeder komen en direct in schel licht een keiharde pets op mijn billen krijgen, om het eerste babyhuiltje te ontlokken...

Katoenplantage

Vriendin Sanne onderging uit nieuwsgierigheid een keer een speciale Guasha-massage. Bij deze behandeling glijdt de masseur met een jadesteentje en olie over de lichaamshuid, speciaal bij gebieden die verhard aanvoelen of gevoelig zijn.

Hierdoor komen afvalstoffen, die zich in bloed of bindweefsel hebben opgehoopt, naar de oppervlakte. Soms ziet de huid na afloop van zo'n massage lichtrood. Waar ernstige blokkades waren, vormen zich rode of blauwe plekken net onder de huid, die eruitzien als bloeduitstortingen. Hoe donkerder de plek, hoe groter (of chronischer) de blokkade. De plekken verdwijnen binnen enkele dagen vanzelf.

Sanne vond het een bijzondere ervaring: "Tijdens de massage deed het erg zeer bij mijn rechterheup. De

masseuse, die ook regressietherapeut is, vroeg me om 'ernaartoe te ademen'. Het duurde even voordat ik dat ook echt kon. Mijn adem zat hoog en ik heb altijd al moeite om diep door te ademen.

Opeens kreeg ik er een beeld bij. Ik hield een klein kind op mijn rechterheup, terwijl ik met mijn linkerhand het werk op de plantage deed. Ik was een zwarte slavin en had een zoontje van ongeveer één of anderhalf jaar. Hij was zwaar geworden. Maar ik hield hem dag en nacht dicht tegen me aan, uit angst dat ze hem bij me weg zouden nemen."

Sanne: "Overdag hing tijdens het katoenplukken een lange smalle mand op mijn rug. Met mijn ene hand plukte ik de katoen, met mijn andere hand ondersteunde ik mijn kind, dat in een draagdoek op mijn heup zat. Ik wist dat ik niet meer zo snel was als voor zijn geboorte, maar ik deed mijn best zoveel mogelijk katoen te plukken en kon het tempo van de andere plukkers aardig bijbenen.

Ik was op deze plantage geboren en wist niet beter. Ik had nooit vrijheid gekend. Onze eigenaar wilde graag dat we kinderen maakten, want dan kreeg hij meer slaven. Toen ik ongeveer zestien was, vond hij dat ik ook een kind moest krijgen. Hij wees ook aan van wie. Tom, die veel ouder was dan ik. Minstens vijfendertig. Maar ik mocht hem graag en vond het niet erg dat hij met mij de liefde bedreef. We hadden weinig keuze.

Tom en ik hadden geen relatie. Met alle plukkers vormden we een hechte gemeenschap, een soort commune. Er was geen jaloezie; we zorgden voor elkaar.

Ik kreeg een zoontje en vanaf dat moment veranderde mijn leven totaal. Ik hield direct van hem, zo veel! Ik voelde me niet meer alleen. Het gekke was, dat ik me daarvoor ook nooit echt alleen voelde. Maar sinds ik hem had, voelde ik me een gezinnetje. Af en toe droomde ik dat ik samen met Tom en de baby een huisje had. Helemaal voor onszelf. En dat we geen slaven waren, maar in loondienst. Ik was niet verliefd op Tom, maar hij was wel een lieve, zorgzame man.

Mijn zoontje werd zwaarder om te dragen. Het was een jongen, misschien zouden ze hem verkopen. Ze maakten ons altijd duidelijk dat wij geen eigendommen hadden. Wij waren eigendommen. En op een dag gebeurde dat werkelijk. Hij was nog geen twee jaar oud. Ze pakten hem van me af! Ik wilde hem niet afgeven en vocht als een wilde kat. Ik schreeuwde en krijste.

Het hielp niet. Ze namen hem van me weg en ranselden me af. Bloed stroomde over mijn rug. De andere slaven wisten dat ze niet konden ingrijpen, want dan zouden ze zelf gestraft worden. Daar had niemand iets aan.

Ik weet niet of Tom erbij was. Het zou kunnen dat hij nog op het veld aan het werk was. Emotioneel was hij niet zo met het kind verbonden. Hij hield niet van mij en was wel wijzer dan zich te hechten aan een slavenkind. Toen de afranseling voorbij was, durfden ze pas naar me toe

te komen. Voorzichtig droegen twee mannen me naar de slavenvertrekken (niet meer dan wat oude schuren). Daar werden de wonden op mijn rug door een vrouw verzorgd. Het kon me weinig schelen. Ik was mijn kind kwijt, mijn levenslust sijpelde weg. Ik voelde me geknakt, gebroken. Mijn rug wilde niet meer genezen. Kort na deze gebeurtenis stierf ik.”

Blauwe plekken

Sanne lag op de massagetafel op haar buik, met haar neus en mond in de opening van de behandeltafel. Op het moment dat ze zich het einde van dat voorbij leven herinnerde, kreeg ze het enorm benauwd.

Ze zei: “Het was alsof ik geen lucht kreeg. Alsof een grote gelaarsde voet op mijn rug stond. Alsof die voet wilde zeggen ‘Wat dacht jij nou? Dat je de baas was?’ En ik lag daar met mijn gezicht in het zand.

De masseuse vroeg me om contact te maken met mijn zoon. Hoe was het verder met hem gegaan nadat ik stierf? Ik zag hem ineens voor me, een volwassen man met een open, rond gezicht. Hij leek op Tom, zijn vader. Mijn zoon was best goed terecht gekomen en had uiteindelijk kunnen ontsnappen. Van mij had hij vechtlust meegekregen. Ik was trots op hem.

Ze opperde, dat ik het kleine kind op mijn heup nu wel (symbolisch) los kon laten. Wat een goed idee! Ik haalde mijn zoontje van mijn heup af en gaf het zonder aarzeling aan de volwassen man die hij nu was geworden. Het voelde meteen lichter.

In dat leven voelde ik me niet gevangen. Er was volop geborgenheid bij de andere slaven. We plukten allemaal katoen op een grote plantage. Nog altijd, in mijn leven nu, vind ik die donkerbruine takken met pluizige witte katoenbollen erg mooi. Ik heb die takken vaak in een vaas staan.

Wat mij opviel in dat vorige leven, is dat er niet persé één man bij één vrouw hoorde. We hoorden allemaal bij elkaar als één grote familie. Het voelde voor mij alsof er geen jaloezie was, al was ik natuurlijk vrij jong.”

Na de massage zat Sannes rug nog dagen onder de blauwe vlekken en rode striemen. Haar partner zei: ‘Je rug ziet eruit alsof je bent afgeranseld.’ Desondanks voelde Sanne zich na deze massage vrolijker, lichter.

Dankzij de Guasha-massage die ze onderging, herinnerde ze fragmenten uit een vorig leven en de masseuse/regressietherapeute hielp haar bij de emotionele verwerking van het trauma. Een mooie manier om oud zeer uit het energielichaam te krijgen. Heling op zielsniveau.

Rugmassage

Als regressie- en reïncarnatietherapeut leerde ik tijdens een workshop ‘rug drukken’ pijnlijke plekken traceren op iemands rug, om vervolgens die pijnplek(ken) in te zetten als inductie voor regressie naar situaties in het verleden.

Eenmaal zelf aan de beurt als cliënt, liggend op een massagemat op de vloer, gilte ik het al vlug uit van de pijn.

Ik lag op het matje, op mijn buik, toen een collega mijn schouders stevig onderhanden nam. Hij duwde, duwde en duwde met zijn handpalmen op het bovenste gedeelte van mijn rug en schouders. Mompelde: "Wist je dat schouderbladen geassocieerd worden met engelvleugels? Op die plekken hebben ooit je vleugels gezeten."

Zijn we niet allemaal gevallen engelen, dacht ik. De beelden die ik ondertussen waarnam hadden niets met engelen van doen. Ik zag mezelf als stamlid van een natuervolk. Lang, lang geleden. Voelde hoe een stenen punt, vastgemaakt aan een lange speer, mijn linker schouderblad doorboorde. Au!

Voetmassage

Rugmassages vind ik niks, voetmassages daarentegen ervaar ik als hemels!

Een voet(reflexzone)behandeling brengt lichaam en geest in balans en laat me daarna een dag op wolken lopen. Meestal zie ik losse beeldflarden, als ik ontspannen op mijn rug lig en er iemand aan mijn tenen draait, trekt, duwt en mijn voetzolen zachtjes masseert. Van recente gebeurtenissen tot en met situaties met oude trauma's en lichamswonden.

Zo onderging ik een behandeling bij een reflexzone-therapeut die - op gevoel - extra aandacht gaf aan de zones op mijn voetzolen die met het longgebied correspondeerden. Terwijl hij mijn grote tenen en het bovenste deel van mijn voetzolen masseerde, zag ik opeens een situatie uit een vorig leven waarin mijn longen het zwaar te verduren hadden gehad.

Na afloop van die massage was ik in staat om weer eens fijn diep in- en uit te ademen. De energieblokkade op mijn longen was aanzienlijk verminderd.

Overigens, opvallend vind ik altijd dat het masseren van de zijkant van de grote teen bij voetreflexzone-cliënten de meeste informatie over vorige levens oplevert.

HSP en massage

Hooggevoelige personen kunnen onrustig worden van een massage die bedoeld is ter ontspanning. Dat kan komen omdat de energie van de masseur vermengd raakt met die van de cliënt. Aura's kunnen in elkaar overvloeien, samenvallen, waardoor masseur en cliënt niet meer precies weten wat van de één is of wat van de ander.

Indrukken en emoties kunnen door elkaar gaan lopen. Het is dan minder duidelijk welke gevoelens en/of herinneringen aan situaties van de behandelaar zijn of welke van de cliënt.

iets wat grappige momenten kan opleveren. Bijvoorbeeld de keer dat ik in een *spa/wellness* resort mijn voeten liet masseren.

De masseur veranderde plots in mijn waarneming. Van kleine dikke man met een bos krullen, 'zag' ik hem als grote gespierde man met een kaal hoofd. In een voorbij Romeins leven was hij óók masseur geweest, alleen met een totaal ander uiterlijk. Ik zag hem naakte atleten masseren, stevige breedgeschouderde arenavechters. Hij maakte hun spieren soepel, vlak voordat (show)-gevechten begonnen.

Allerlei soorten massages maken niet alleen spieren los in een lijf, maar soms ook oude zaken.

Wil je eens een intuïtieve (voet)massage proberen in Noord-Brabant: <https://www.aanreiking.nl/> Deze masseuse heeft ervaring met hooggevoelige klanten en staat open voor het gegeven dat vorige levens bestaan.

EEN 'GESTOLEN' LEVEN

13. EEN 'GESTOLEN' LEVEN

Ná het sterven kan een ziel die het lichaam verlaat, verrassende wegen inslaan. Een cliënte vertelt over haar ervaringen over 'op reis na de dood en op zoek gaan naar een verloren liefde'. Over dwalen en opnieuw beginnen.

Actrice Willemijn kwam in 2010 bij me voor reïncarnatietherapie. Haar ex-vriend S. spookte opeens regelmatig rond in haar dromen. Ze wilde weten wat dat te betekenen had, want ze had een goede, stabiele relatie met een nieuwe partner. Hield dit verband met een vorig leven?

In mijn boek [*Hé, waar ken ik je van?*](#) (hoofdstuk 14, *Verloofd met het vaderland*) beschreef ik hoe Willemijn (27) ontdekte dat ze in een vorig leven een naïef 17-jarig meisje was dat opgroeide in een streng Republikeins gezin. Dat leven speelde zich af in de VS, begin jaren zestig van de vorige eeuw, toen Amerika in oorlog was met Vietnam.

Het meisje werd verliefd op een 19-jarige jongen, die niet goed viel binnen de familie. Ze wilden samen trouwen en verloofden zich. Om haar ouders te bewijzen dat hij wel degelijk een geschikte huwelijkskandidaat was, meldde de jongen zich aan om te vechten voor Amerika in Vietnam. Het meisje was van mening dat zijn deelname als soldaat aan die oorlog eerbaar en moedig was. Ze verwachtte dat haar verloofde veilig terug zou keren en als held in haar familie zou worden verwelkomd.

Vechten in Vietnam

Over dat leven vertelde Willemijn: “Ik schreef brieven aan hem toen hij in Vietnam zat, maar ik kreeg geen enkele brief terug.” In de eerste weken dat haar verloofde in Vietnam vocht als soldaat voor zijn vaderland, werd hij al gedood. Het meisje ontving geen enkel

bericht van zijn overlijden. Ze was verdrietig, stil, teruggetrokken.

“Ik maande mezelf tot rust met verhaaltjes: dat hij geen tijd had, dat hij het te druk had met heldhaftig zijn.” Niemand in haar omgeving begreep dat zij het leven zonder hem niet langer de moeite waard vond. Ze kreeg een ernstige longontsteking.

“Zijn lichaam keerde niet terug, ik heb nooit afscheid van hem kunnen nemen. Niet lang daarna volgde ik hem in de dood. Ik was pas achttien. Ik wilde niet meer hier zijn als hij niet meer hier was. Ik stierf aan hartfalen. Thuis bij mijn ouders.”

Door het schrijven van een therapeutische brief nam Willemijn alsnog afscheid van de Amerikaanse *boyfriend* van weleer, die ze herkende in het doen en laten van haar ex-vriend S. De nachtelijke dromen waarin hij zich steeds liet zien, stopten. *Case closed*. Zou je denken.

Tussen twee levens in

Vijf jaar later, in 2015, sprak ik Willemijn weer. Niet voor een consult, maar gewoon vriendschappelijk.

Ze had last van extreme vermoeidheid ‘die niet van haar was.’ Last van haar lichaam, dat af en toe ‘verkrampde’. Ze zei ‘moeite te hebben om *in* haar leven te stappen’. Daarbij dacht ze vaak aan de relatie die ze had met haar zus en moeder.

Op gekke momenten ‘vouwde haar vermoeide lichaam zich vreemd naar binnen’. Dan wilde ze ‘trappen met

haar benen omdat het veel te groot en veel te veel tegelijk' voelde. Had ze misschien MS?

Andere uitspraken die ze deed, wezen opnieuw in de richting van het vorige leven waarin ze een Republikeins meisje was geweest. Ditmaal sloegen die uitspraken op gebeurtenissen ná de dood. Apart, want dat was min of meer afgerond, in 2010.

Willemijn voelde er wel wat voor om via nieuwe schrijfpodrachten helderheid te krijgen over waar haar extreme lichamelijke vermoeidheid mee te maken kon hebben.

Dit leverde een ervaring op die zich afspeelde tussen twee levens in. Omdat er weinig gepubliceerd wordt over 'het tussenbestaan', vroeg ik of ik haar persoonlijke verhaal mocht gebruiken voor een artikel.

Met haar goedkeuring volgt hier de beschrijving van wat gebeurde nadat ze als 18-jarig meisje in Amerika was gestorven. De geest van het meisje reisde naar het oorlogsgebied in Vietnam, op zoek naar haar verloofde. Zielsenergie op reis, zoekend naar een geliefde, plaatsnemend in een ander lichaam.

Willemijn gaf haar beschrijving zelf de titel 'een gestolen leventje'.

Geest in de lucht

Willemijn: "Ik weet dat ik stierf aan longontsteking. Ik wilde niet meer vechten voor mijn leven omdat ik mijn

leven niet meer de moeite waard vond. Mijn hart was gebroken, het had geen nut meer voor mij.

Mijn vriend en verloofde was niet meer in mijn leven. Ik wist niet waar hij in Vietnam was gebleven en wat er was gebeurd. Dus ik stierf, met heel mijn wezen in pijn bij hem, al mijn aandacht bij zijn dood, bij waar hij was geweest...

Ik wilde opgaan in hem! Ik zocht hem. Het was voor mij voorbij zonder hem. Ik kon me alleen maar een leven voorstellen mét hem, maar hij was er niet meer.

Ik kwam dicht bij waar hij was geweest, dat kon ik voelen, en ik bleef daar hangen. Ik wilde daar niet meer weg. Ik bleef daar wonen in de lucht, tussen de mensen in het dorp.

Sommige mensen zagen me als geest en ze joegen me weg. Ik was vaak tussen de bomen, daar waar hij ook gelopen had. En ik voelde hoe hij daar gelopen had. In al zijn stappen die ik nog kon voelen, vond ik troost en rust. Ik liep als geest door zijn voetstappen en volgde zijn paden.”

Nieuwe moeder

“Ik geloof dat ik daar zó graag wilde blijven, dat ik daar geboren ben zonder eerst ‘boven’ te komen. Ik geloof niet dat ik ooit afstand heb gedaan van mijn wens daar te zijn, dat ik ooit afscheid heb genomen.

Zo werd ik daar geboren bij een hele lieve moeder, die in haar eentje tussen de bomen een kind baarde, dat ik werd.

Ik was niet het kind in de buik geweest, ik was pas het kind toen het geboren werd, bij de moeder die me vertroetelde en moederziel alleen in de jungle was bevallen. Ik was haar enige kind.

Ik had een lieve naam, een bloemen naam. Ik weet niet meer hoe het klonk. Mijn moeder werkte vroeger op het land, maar nu ging dat niet, het was er niet veilig. Ze had honger, en ik ook.

We zwierven rond het dorp, het was niet veilig in het dorp, we zwierven er omheen. Er waren veel mannen die daar rondtrokken en mijn moeder nam me telkens mee naar een veiligere plek. We waren telkens ergens anders.

We zwierven door de jungle waar hij was geweest. Soms kon ik dat nog voelen, dat ik bij hem was.

Ik was heel klein, en ik was niet altijd het kind, ik was soms ook nog op zoek naar mijn verloofde...

Ik groeide op in haar armen, ze liet me geen moment alleen, ze sjouwde constant met me. Ik geloof dat ik haar ken, ik geloof dat ze mijn huidige zus is, maar ik weet het niet zeker.

Er is iets met die armen... Ik weet niet veel van hoe ik opgroeide, ik weet ook niet of ik ben opgegroeid. Ik weet niet eens of ik al kon lopen. Ik denk dat ik net kon lopen. En toen gebeurde het.

Vlakbij het dorp. Je kon ze horen schreeuwen. Iedereen schreeuwde... Echt iedereen!"

Onverwacht einde

“Ik tril... Ik verkramp... Ik zie niets meer. Mijn kleine handjes klampen om zichzelf heen. Ik weet niet wat er gebeurt, het is alsof ik verschrompel, alsof alles naar binnen klapt.

Ik wil met mijn benen trappen maar die vouwen ook heel raar naar binnen, het houdt niet op. Ik lig op de grond en het kan me niet eens zoveel schelen, het is veel te groot en veel te veel tegelijk. Ik schreeuw wel, maar ik voel niet dat ik schreeuw en ik hoor het ook niet. Ik voel mijn handen, het is alsof ik ze van buiten zie en ik voel hoe alles aan mijn lijfje zich helemaal naar binnen vouwt.

Een paar keer schok ik nog om me dan telkens weer naar binnen te verkrampen. Ik weet dat het gebeurt, maar ik voel het niet alsof het van mij is. Het is alsof ik ernaar kijk.

En dan is het weg, en zit ik opgesloten. Benauwd in een heel klein donker plekje en ik kan er niet meer uit. Ik denk nog even aan mama, aan de armen die me altijd dragen en vasthouden maar nu niet, ik beseft dat de armen er niet zijn, dat mama er niet is...

Tot ook dat verdwijnt. Dan is alles weg. Ook het verlangen om in zijn voetsporen te lopen ben ik kwijt, vergeten. Ik ben alles kwijt. Ik ben zelf ook kwijt, verdwenen, een hele tijd.

En dan ben ik ‘boven’. Niet meer bezig met hem. Hooguit een echo, die ik bij me draag maar waar ik niet echt naar kijk.

Ik geloof dat ik nog lang aan mama dacht... En bleef denken... Maar ik ben niet teruggegaan om haar te zoeken.

Ik voelde me lange tijd een baby/peuter die gestorven is, alsof dat anders is dan sterven wanneer je ouder bent. Alsof je dan alsnog moet opgroeien, maar dan zonder te leven.

Een raar tussenmoment. Voelbaar langer en anders dan anders. Een tijdlang tussen levens en een tijdlang ook ontmoeten en plannen maken. Niet meer zo ondoordacht in het leven stappen en ook echt in mijn eigen leven stappen.

Het leven van dit baby'tje was niet van mij en dat moest niet nog een keer gebeuren."

Niet langer hulpeloos

Aanvullend deed Willemijn nog andere schrijfopdrachten. Ze wilde namelijk iets doen 'voor dat kleine verloren leventje dat nauwelijks iemand ooit had gekend'. Ze dacht daarbij aan een wiegenliedje zingen of een kleine privé herdenkingsdienst houden.

Belangrijker was, dat ze zich ging realiseren dat haar huidige volwassen lichaam gezond is en dat ze niet langer extreme vermoeidheid hoeft te voelen. Dat lukte. Ze schreef: "Ik kan voelen dat ik een kindje was, een klein kindje. Niet ik nu, maar een kindje toen. En dat kindje is dood. Dat kindje is gestorven aan een pijnlijke dood, het was hulpeloos. Ik ben nu niet hulpeloos, ik

voel me ook niet hulpeloos. Ik beweeg me zelf rond. Niemand hoeft mij te dragen. Ik loop zelf. En ik voel me daar heel rijk in. Ik bepaal mijn eigen route. Ik voel waar ik heen wil en ik voel dat ik daar kan komen. Ook als ik niet weet hoe ik er moet komen, dan nog weet ik dat ik er kán komen.

Ik heb een groot vertrouwen dat hoort bij een volwassen vrouw, dat ik kan omgaan met wat er op mijn pad komt. Ik houd van avontuur, omdat ik vertrouw dat geen avontuur me te veel zal zijn want ik ben er.”

Ín het huidige leven stappen

“Ik kan mijn eigen lichaam nu zien. Ik kan de kleur van mijn huid zien. Ik kan mijn handen en voeten stretchen en zien dat ze groot zijn en dat ik ze aanstuur. Ik kan verfijnde bewegingen maken, zoals nu ik deze tekst typ. Ik voel tintelingen, alsof mijn lijf toen te weinig zuurstof kreeg. Maar ik krijg nu genoeg zuurstof. De lucht is hier tamelijk zuiver. Ik mag diep ademen en voelen dat ik gezond ben. Ik mag voelen hoe de lucht in mij komt en hoe ik die gebruik om mijn cellen te voorzien van zuurstof.

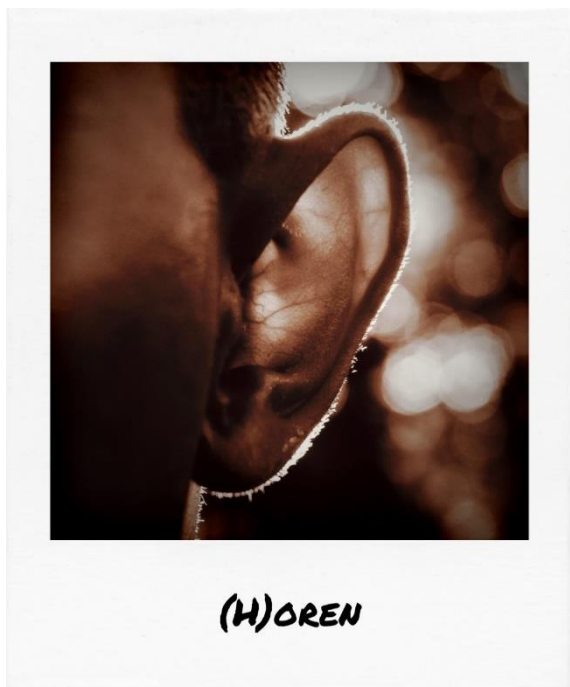
Ik woon in de stad. Ik heb alle luxe. Ik hoef niet te dwalen. Maar het is nog steeds heerlijk om onder de bomen te liggen. Nu kan ik kijken naar een mooie lucht en voel ik rust. Geen haast. Ik hoef me geen zorgen te maken om eten en ik hoef ook niet bang te zijn voor de geluiden. Ik heb geen moeder naast me waarvan ik de angst voel voor het dorp. Ik kan zelf eten en drinken. Ik

heb geen honger en ik mis mijn moeder niet, ook niet als ik ergens pijn heb.

Ik zoek een Vietnamees wiegeliedje... Of ik bedenk er één... Ik hoef niet meer te verkrampen.”

Willemijn heeft tegenwoordig veel meer energie, is minder moe. Nadat ze de tekst voor dit artikel las, voegde ze toe: “Ik bedenk me ineens, dat ik het vroeger spannend vond om onder de bomen te lopen als er iets overvloog... ik dacht dan altijd een fractie lang aan oorlog (*). Dat is weg. Nu ik dit lees, herinner ik me dat ik bomen altijd heb ervaren als schuilplek, maar dat ik me ook onveilig voelde als ik dan iets hoorde. Dat gevoel hoorde nog hierbij”.

(*) Hoewel niet in dit verhaal specifiek genoemd, vermoedden Willemijn en ik dat de moeder en haar kind in de jungle omkwamen door een aanval met Napalm. Zie [Napalm Wikipedia](#)

14.

(H)OREN

Sander hoort na een geslaagde ooroperatie de ene keer wel, de andere keer niet. Hoe komt dat?

Sander (18) is een rustige, intelligente jongen. Opgegroeid in een harmonieus gezin. Vader, moeder, broer en zus zijn hoogsensitief. Net als hij.

“Paranormale dingetjes zoals geesten vinden we allemaal gewoon. Toen ik klein was, zag ik mijn geleide gids al, hij stond vaak aan mijn bed. Een monnik die ik uit een vorig leven kende.”

Zijn moeder hoopt dat reïncarnatietherapie voor hem geschikt is. Hij zegt: “Omdat ik weleens droom over vorige levens, denkt zij dat mijn gehoorprobleem daarmee te maken heeft.”

“Hoe sta je daar zelf in?” vraag ik, “waar heb je precies last van?”

Sander kwakkelt al jaren met zijn gehoor. Op peuterleeftijd zijn meerdere keren buisjes in zijn oren geplaatst. Dat hielp niet veel.

“Een half jaar geleden heb ik een nieuwe operatie aan mijn oren gehad. Volgens de kno-arts is die operatie geslaagd en zou ik beter moeten horen. Toch gaat het met mijn gehoor op en af. Soms doen mijn oren het goed, soms niet. Het geluid dat van buiten komt, komt af en toe voor vijftig procent binnen.”

Sander wil weten wat er met zijn oren aan de hand is. “Waarom doen ze het niet altijd goed? Is het iets psychisch of hangt het echt samen met een vorig leven?”

Op zijn (h)oorprobleem na, vindt Sander dat hij een mooi leven heeft. “Zeker als ik dat vergelijk met een vriend van me, die depressief is. Als ik met hem praat over waarom ik mijn leven wél zinvol vind, knapt hij op.” Vrienden biedt hij regelmatig een luisterend oor en hij

zegt vrolijk: “Ik kan beter sociaalpedagogisch hulpverlener worden in plaats van bij de supermarkt werken.” Door met mij te praten, wil hij erachter komen of een vorig leven met zijn probleem te maken heeft.

Paranormaal luisteren

Ik spits mijn paranormale oren. Sensitieve Sander is gesteld op rust en stilte, hij wil ‘zo weinig mogelijk herrie aan zijn hoofd’.

Tijdens ons gesprek komt het element *water* opmerkelijk vaak voor. Hij heeft dorst, vraagt vier keer om een glas kraanwater. Vertelt, dat hij als peuter in een sloot viel, niet kon zwemmen en bijna verdronk. Op school voelde hij zich het ‘pis’paaltje; hij werd getreiterd door medescholieren. Hij praat over ‘doorstroom’-cursussen die hij volgt. Zijn moeder verbood hem als klein kind te zwemmen om oorontstekingen te voorkomen.

Sander: “Ik baalde dat ik van haar niet naar het zwembad mocht, maar ik mocht zo weinig mogelijk met mijn hoofd in de buurt van water komen.”

“Ik snap niet waarom ik de ene keer wel goed hoor, en dat het de andere keer net is alsof mijn oren vol water zitten.”

Plotseling heb ik een scherp paranormaal beeld. Ik zie een mannenhoofd. Het wordt hardhandig ondergeduwd in een diepe, vierkanten stenen wit porseleinen wasbak, gevuld met water. Dat hoofd hoort bij een ander

lichaam, in een andere tijd. Een situatie in een vorig leven.

Een jongeman met kort opgeschoren haar wordt hardhandig in bedwang gehouden. Armen op de rug gebonden. Murw geslagen. In mijn hoofd 'hoor' ik het Engelse woord *waterboarding*, dat staat voor een martelmethode waarbij gevangenen verhoord worden, en telkens met hun hoofd onder water worden gehouden. Dreigen met verdrinking, totdat ze gaan praten.

Sander kijkt niet eens vreemd op als ik hem vertel over mijn helderziende waarneming. Hij reageert met: "Ik droomde een keer over oorlog, dat ze me in een ander leven door m'n hoofd schoten. In mijn oor." Meteen gevolgd door een geïrriteerd: "Je moet niet zo veel aan me vragen, daar word ik heel onrustig van. *Je wil van alles uit me halen, dan hoor ik niet goed meer wat je zegt.* Mijn zus kan ook zo aan mijn hoofd zeuren, maar dan doe ik alsof ik haar niet hoor."

Ik lach. "Ja, dat kan nu niet. Je wilde toch met mij juist een gesprek aangaan?"

Tekening zonder oren

In welke traumatische omstandigheden probeerde iemand ooit informatie uit 'hem' te halen? Hoe maak ik een oude geloofsovertuiging uit een ander leven (*ik hoor niet goed wat je zegt, zodra je informatie van me wil hebben*) bespreekbaar, zonder dat het opnieuw op een verhoor met een marteling lijkt?

Rechtstreekse vragen die ik op Sander loslaat, associeert hij onbewust met mensen die op een nare manier informatie van hem verlangen. Automatisch weigeren zijn oren op zo'n vergelijkbaar moment registratie van geluid.

Mogelijk biedt tekenen uitkomst.

“Wil je een tekening voor me maken, zodat we samen kunnen uitzoeken welke ervaring verantwoordelijk is voor jouw gehoorprobleem?”

Sander knikt instemmend. Op een vel papier tekent hij, op mijn aanwijzing, met kleurstiften nauwgezet zijn hoofd. Ogen, wimpers, wenkbrauwen, neus, mond, sproeten, gezichtsbeharing, kapsel. “Klaar!”

“Mij valt op, dat je je oren bent vergeten.”

“O, ja, sorry. Als ik aan mijn oren denk, doen ze vaak pijn.”

“Nu ook?”

“Een beetje... wacht, ik teken er bloed bij. Laatst stroomde er opeens bloed uit mijn oren.”

“Dat is opmerkelijk. Wat was je aan het doen, toen dat gebeurde?”

“Ik keek naar een film over Amerikaanse soldaten.”

Soldaat in de jungle

Sander richt zijn ogen strak op het vel papier. Hij lijkt me niet goed te horen, hij is ergens anders met zijn gedachten. Toch vraag ik door. “Kun je je eigen gevoeligheid gebruiken om te tekenen in welk vorig

leven je oren het zwaar te verduren hebben gehad?”
“Wat zei je? Ik hoorde je even niet.”

Pratend, luisterend en tekenend komen we uit bij
zielsherinneringen met oren in de hoofdrol.

Tropisch groen. Jungle. Een Amerikaanse soldaat ligt plat
op zijn buik op de grond.

Sander zegt: “Omdat het daar zo *fucking* heet was, had
ik mijn helm afgezet. Dat had ik beter niet kunnen
doen.” De soldaat, gekleed in camouflagepak heeft een
geweer in de aanslag. Alert, klaar om te schieten. Spitst
zijn oren.

“Ik luister naar wat net buiten mijn gezichtsveld ligt.”
Een moeilijke opgave, want overal klinken onbekende
geluiden om hem heen. Krijgende apen, zoemende
insecten, kleurrijke gekke vogels die schrille kreten laten
horen.

De soldaat focust op menselijke geluiden. “Komt er
iemand aan?” Zijn lichaam drukt hij plat tegen de grond
om niet gezien te worden. Kameraden van de soldaat
bevinden zich een honderdtal meters achter hem. “Ik zit
in de voorhoede. *Als alles stil blijft en ik niets hoor, is het
veilig.*”

Opeens klinkt een luide explosie! De soldaat wordt
getroffen in zijn hoofd door de kogel van een vijandige
scherpschutter. Zijn lichaam blijft levenloos liggen
tussen het junglegroen.

Dit voorbijge leven, dat waarschijnlijk plaatsvond eind
jaren zestig van de vorige eeuw, hoort bij enkele dromen
die Sander heeft gehad over oorlog en iemand die hem

‘door het hoofd schoot’. Net zoals de huidige spontane reactie van zijn oren (bloed en pijn) toen hij naar een Amerikaanse oorlogsfilm keek.

Zijn oren bevinden zich nu in een veilige, vredige situatie in Nederland. Hij kan en mag alle geluiden opvangen zonder dat er iets vreselijks gebeurt.

Sander: “Dus ik moet mijn oren gewoon uitleggen dat ik aan geluid opvangen niet doodga?”

Inderdaad. Zo simpel kan het zijn.

Operatie

Met nieuwe tekeningen komen we verder. Een andere zielsherinnering, waar oren en water centraal staan.

Voorzichtig tasten we samen af wat zijn toenmalige oren meemaakten.

Een jongeman is gevangengenomen. Hij is bang en is opgesloten in een donker, klein hok. Hoofd en oren doen pijn, zijn lichaam is bont en blauw van rake klappen die hij kreeg. Het verschil tussen dag en nacht ontgaat hem. “Ik ben bang dat ze me weer komen halen en tegen me gaan schreeuwen. Ze ondervragen me iedere keer, maar ik weet niet waar ze het over hebben. Ze willen informatie van me. Ik zit bij de Geallieerden. Het is aan het eind van de Tweede Wereldoorlog. Duitsers ondervragen me.”

Voor de zoveelste keer wordt de jongeman aan een verhoor onderworpen, terwijl hij geboeid is aan handen en voeten. Drie mannen slepen hem naar een stenen

wasbak. Dompelen telkens zijn hoofd onder water, tot hij bijna stikt. Door deze marteling hopen ze dat hij gaat praten. Ze willen belangrijke informatie.
“Ze willen weten waar onze troepen zitten.”

De ene keer hoort hij schreeuwen in een taal die hij niet verstaat, de andere keer – met zijn hoofd en oren onder water – hoort hij slechts een dof gebrom.

Omdat hij geen adequate antwoorden geeft, krijgt hij meerdere klappen tegen zijn hoofd. Zijn oren bloeden. Hij vangt maar af en toe geluid op.

“Ze willen weten aan welke *operatie* ik meedoe, waar de rest van de troepen zijn.”

Sander: “Ik was een jonge soldaat, deed mee met de invasie in Normandië. Duitsers wilden strategische zaken uit te me krijgen. Alles wat ze konden gebruiken. Ik heb het niet overleefd.”

Zolang de jonge soldaat zijn pijnlijke oren voelde en deels geluid opving, was hij nog in leven. Die gedachte hield Sander op zielsniveau vast. Zijn geslaagde ooroperatie triggerde een heel andere ‘operatie’.

Sander had twee gesprekken met mij over zijn gehoorproblematiek. Daarna zag of hoorde ik niets meer van hem. Wel had ik de indruk, dat hij heel goed begreep hoe gedachtes uit voorbije levens hedendaagse storing kunnen veroorzaken in het opvangen van geluid. Hij vond het okay als ik hierover een keer een verhaal zou schrijven. Bij deze.

Zijn moeder was destijds een goede kennis van me. Over haar zoon spraken we nooit, bovendien zijn gesprekken tussen cliënt en therapeut vertrouwelijk.

We zijn nu ruim twintig jaar verder, Sander is een volwassen man van veertig jaar oud, zijn moeder spreek ik eens in de zoveel tijd. Laatst zei ze tijdens een telefoongesprek: “Weet je nog, dat mijn zoon jaren geleden bij jou is geweest omdat hij toen zo’n last van zijn oren had?”

“Ja, daarover zou ik nog altijd eens een artikel schrijven.

Dat is er nooit van gekomen. Is zijn gehoord verbeterd?”

“Het werd zeker niet slechter. Na dat gesprek met jou is hij voor zijn oren nooit meer bij een dokter geweest.”

WIE MAAKTE DIT E-BOOK ?

[Marianne Notschaele-den Boer](#) is regressie- en reïncarnatietherapeut én auteur van boeken en artikelen over vorige levens, reïncarnatie(therapie) en paranormale ervaringen.

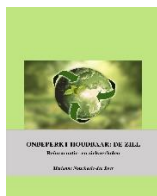
www.vorigelevens.nl

www.mariannenotschaele.nl

[Blog Vorige Levens](#)

ANDERE BOEKEN EN GRATIS E-BOOKS VAN MARIANNE NOTSCHAELE

Klik op onderstaande afbeeldingen voor gratis e-books en informatie over andere boeken.

Onbeperkt houdbaar: de ziel (2022)

Gratis e-book met reïncarnatie- en zielsverhalen

Geest(ige) ontmoetingen (2022)

Gratis e-book met waargebeurde paranormale verhalen

Het Chinese kompas (2021)

Gratis e-book met reïncarnatieverhalen, vorige levens

112 Engel! Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek (2020)

Gratis e-book met waargebeurde verhalen over ontmoetingen met engelen

Bevrijd... eindelijk (2019)

Gratis e-book met verhalen over vorige levens in WO2

YOLO? Reïncarnatie! Reïncarnatietherapie en vorige levens (2018)

Gratis e-book met praktijkvoorbeelden over vorige levens en reïncarnatietherapie

Liefs uit... oud-Egypte (2016)

Reïncarnatieverhalen over vorige levens in het oude Egypte
Gratis e-book

Ben jij een koekje van eigen deeg? (2014)

Verhalen over vorige levens in verschillende landen, met bijpassende koekjesrecepten
Gratis e-book

Past Lives (2014)

Engelstalig. Reïncarnatieverhalen en vorige levens
Gratis e-book

Reïncarnatieverhalen, Lang zullen we leven! (2013)

Ankertje, uitgave door AnkhHermes. Cliëntverhalen reïncarnatietherapie
Papieren boek + digitaal verkrijgbaar oa. bij bol.com

Een kat heeft negen levens, een mens... (2013)

Verhalen van diverse auteurs, nav een verhalenwedstrijd, over reïncarnatie
en vorige levens
Gratis e-book

Vintage Life (2012)

Verhalen over vorige levens in relatie tot mode, vintage, retro, schoenen,
accessoires, kledingkeuze
Gratis e-book

Lichte zeden onder de zoden (2011)

Cliëntverhalen reïncarnatietherapie over relaties, liefde, erotiek, misbruik, zwangerschap, elkaar kennen uit vorige levens
Papieren boek, nog verkrijgbaar bij o.a. bol.com

Hé, waar ken ik je van? (2010)

Cliëntverhalen reïncarnatietherapie over relaties, elkaar (her)kennen uit vorige levens
Papieren boek. Uitverkocht. Kijk voor tweede-hands exemplaren op internet

Ik was eens... (2009)

Verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie
Papieren boek. Uitverkocht. Kijk voor tweedehands exemplaren op internet

Diehards in de war (2009)

Verhalen over vorige levens in oorlogstijd, van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie

Papieren boek. Uitverkocht. Kijk voor tweedehands exemplaren op internet

Waarom Esther geen Robinson werd (2006)

Verhalen uit de praktijk regressie- en reïncarnatietherapie. Procestherapie en vorige levens.

Papieren boek, uitverkocht. Kijk voor tweedehands exemplaren op internet

Koen de Wolkenvlieger (2002)

Prentenboekje voor jonge kinderen. Over bedplassen en nachtelijke vliegdrumen. Tekst en idee Marianne Notschaele, tekeningen Hilbert Bolland

Papieren boek. Uitverkocht. Beschikbaar als gratis e-book

Boodschappenmeisje, een paranormaal avontuur – bijzondere inzichten en levenslessen uit verleden, heden en toekomst (2001)

Roman voor volwassenen over toekomstvisioenen, vorige levens en paranormale ervaringen

Papieren boek. Uitverkocht. Kijk online voor tweedehands exemplaren

BOEKEN IN SAMENWERKING MET ANDERE AUTEURS

Er is leven na de dood... zeker weten! (2019) 2^e versie

Zeker weten... er is leven na de dood! (2018) 1^e versie - uitverkocht

Auteurs Titus Rivas en Han Kuik

In dit boek vind je een interview met Marianne Notschaele over haar werk als reïncarnatietherapeute. Hoofdstuk 1: Herinneringen aan een tijd voor dit leven

Van ziek zijn word je beter, luisteren naar een verborgen boodschap (2018)

Auteur Ellen Scheffer

In dit boek staat een interview dat de auteur had met Marianne Notschaele over reïncarnatietherapie en werken met vorige levens (blz. 112—122)

Vrijheid om te worden wie je bent, inspirerende verhalen over leven in vrijheid (2017)

Auteur Esther Jacobs

Boekje met daarin een hoofdstuk van Marianne Notschaele over reïncarnatie, vorige levens en de Tweede Wereldoorlog, cliëntcase (blz. 35-46)

Mensen en machten, een journalistieke kijk op reïncarnatie, séances en geestverschijningen (2011)

Auteur Frank van der Meijden

Boek, met een hoofdstuk waarin een deel van een interview is verwerkt dat de auteur had met Marianne Notschaele over vorige levens (blz. 136 – 143)

ParaVisie Magazine

Voor het spirituele maandblad *ParaVisie* schrijft Marianne Notschaele sinds 2015 iedere maand een nieuw verhaal over paranormale ervaringen, vorige levens en/of reïncarnatietherapie. De verhalen zijn online terug te vinden via website www.vorigelevens.nl

© RHA Publishing – Marianne Notschaele-den Boer, januari 2023